

Hoàn Châu Y Chi Tiên Ca Ca

Contents

Hoàn Châu Y Chi Tiên Ca Ca	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	33
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	58
34. Chương 34	60
35. Chương 35	62
36. Chương 36	64
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	72
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	79
45. Chương 45	81
46. Chương 46	82
47. Chương 47	84
48. Chương 48	86
49. Chương 49	88
50. Chương 50	90
51. Chương 51	91
52. Chương 52	93
53. Chương 53	95
54. Chương 54	97
55. Chương 55	99
56. Chương 56	100
57. Chương 57	102
58. Chương 58	104
59. Chương 59	106

Hoàn Châu Y Chi Tiên Ca Ca

Giới thiệu

Editor: KimnguyệtBeta: Thiên Nguyệt NhiThể loại: nhất thụ nhất công, hài, công sủng thụ, niên thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-chau-y-chi-tien-ca-ca>

1. Chương 1

Năm 2010, tại phòng thí nghiệm nổi tiếng với những nghiên cứu chế được sinh vật.

” Rốt cục cũng đã làm ra đến đây!” Một thiếu niên mặc áo khoác trắng cao hứng giơ lên một ống nghiệm nhỏ, thưởng thức chất lỏng màu lam trong suốt trong đó”Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi thân hình 165cm này, ha ha ha”(cười sớm quá đó em^^)

Thiếu niên ấy là Lăng Tông, 26 tuổi, nổi tiếng với việc nghiên cứu, chế được sinh vật trong phòng thí nghiệm kiêm chủ tịch chế được sư (hẳn là có chức vụ này đi), là một thiên tài mới của thế kỉ với chỉ số thông minh là 185. Thật khiến cho người ta ao ước.

Nhưng không phải con người nào cũng toàn vẹn, chế được sư chỉ cao 1m65, khuôn mặt lại vô cùng đáng yêu, thêm nữa tiếng nói rất thanh và ôn nhu. Lần đầu tiên gặp mặt sẽ không nghĩ hẳn 26 tuổi mà mới chỉ 16 mà thôi.

Vì thế, Lăng Tông từ khi bé đến lớn đều có duy nhất một nguyện vọng là cao thật cao, thoát khỏi chiều cao xấu hổ kia. Đáng tiếc sữa hay thuốc bổ ngày nào cũng thay nhau uống mà đại thiếu gia hần không có cao thêm một li.(hỏ hỏ khổ thân bé nazz~~)

Sau đó hần đem hy vọng kí thác vào vu dược vật, thử qua n lần các loại tăng cao dược cũng không hiệu quả, hần quyết tự mình làm.

Trải qua vài năm gian khổ, hần rốt cục cũng chế tạo được ” Lý luận” tăng cao dược tuyệt đối hữu hiệu, nhiều năm vất vả, tâm nguyện cuối cùng cũng được đền bù, thử hỏi làm sao hần không cao hứng cho được.

Lăng Tông vẽ mặt hưng phấn, vội đem thuốc uống một hơi hết sạch, sau đó về phòng nghỉ, chắc hẳn sau giấc ngủ dậy là có thể thoát khỏi chiều cao khiêm tốn này. Hần như vậy tin tưởng vững chắc, bất quá giống như đã quên cái gì.... Thôi quên đi, đã quên thì liền quên đi(trời a, bé quên thí nghiệm lâm sàng a~~)

Ần- Trời đã sáng rồi sao? Lăng Tông chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ màng màng nghĩ thân nhất định đã cao? Như thế nào lại không đến?

“Tỉnh?” Trước mắt hé ra là một chùm râu dài trên khuôn mặt già nua, dọa Lăng Tông một cú sốc, theo bản năng muốn hướng xuống giường chạy trốn nhưng thân thể cứ nhiên không động đậy.

” Người muốn làm gì?” Lời vừa ra khỏi miệng hần liền cảm thấy không đúng, trời ạ, thanh âm của hần thế nào lại càng nhuần nhu?!(mềm yếu)

” Tiểu oa nhi, nếu lão phu không cứu người, người hiện tại đã muốn gặp diêm vương đi, người nói lão phu có thể đối người làm cái gì?” Lão nhân vuốt vuốt râu nói.

Tiểu oa nhi~~ Không phải nói hần đi? Lăng, cố gắng cố gắng lần nữa nào, rốt cục cũng nâng lên được một cánh tay, không có lực lại nộn nộn...nho nhỏ nữa...Trời ạ! Chẳng những không cao thêm, cứ nhiên lại ngâm nước?! Vì thế thần kinh bị đả kích quá độ đến nỗi ngứa xủ lên lại ngứa xủ xuống. Sau cùng hần mới nhớ đến tối hôm qua vì quá mức hưng phấn, uống luôn dược mà không trải qua thí nghiệm lâm sàng...

Một ngày sau, khi tỉnh lại Lăng Tông rốt cục cũng ý thức được một sự kiện đó chính là hần đã xuyên qua, chứng cứ là sư phụ hần có mái tóc sau ót thực dài, càng bị thắm hơn hần hiện tại mới chỉ có 2 tuổi, lớn lên tròn vo phần nộn, cơ thể nhỏ nhắn a, thiên, chẳng lẽ hần vĩnh viễn không thể trưởng thành một nam tử hán 1m8 sao?

Hần hiện tại đang ở một nơi gọi là Dược Vương cốc(ác tục a~~) ở dưới Côn Lôn có sơn cốc bí mật này, bốn mùa như xuân, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Sư phụ hần —— chính là lão nhân hần vừa mới tỉnh lại đã nhìn thấy—— nhân nghĩa y tiên(tấm lòng tựa như tiên – hớ hớ danh hiệu tự phong^^) Như vậy hần là có thể học được không ít cái gì đó đi, phải biết rằng ở hiện đại, trung y cơ bản đã muốn thất truyền.

Về phần thân thể, theo như sư phụ hần nói là một đại gia đình giàu có a, huynh đệ tử muội không ít—— điểm ấy tốt lắm, hần không cần thừa kế gia nghiệp, có thể chuyên tâm nghiên cứu y dược—— hần bởi thân mang trọng bệnh sư phụ khi đi ngang qua biết được, thiện tâm quá mang về trị liệu, sau đó nhìn hần cốt cách thanh kì, tư chất siêu phàm(tự sướng) nên thu hần làm đồ đệ.

Dù sao, trước kia hần tính tình lạnh bạc, sinh mệnh chính là phụ thuộc vào y dược. Mặc kệ thế nào, chỉ cần làm cho hần nghiên cứu y dược là tốt rồi. Hì hì, hướng đến sách thuốc của nhóm đại phu, ta Lăng Tông đến đây.

Sau lại, nghe nói ngày nào đó vô số thầy thuốc đều cảm giác sau lưng mình phát lạnh, hắt xì không ngừng, kết quả cùng ngày tại y quán, dược liệu trị phong hàn cũng bán hết sạch~~(dấu hiệu nguy hiểm sắp đến, hắc hắc)

2. Chương 2

” Oa nhi mau đứng lên!”Lăng Tông mơ mơ màng màng ngái ngủ, cảm thấy có người không ngừng lay động hần, còn bên tai hần lại không ngừng gọi. Hần không nghĩ ngợi, kéo chăn lên cả người chui tọt vào trong,

kiên quyết không dậy.

Sư phụ thấy hần ở cái dạng này thì vuốt râu, khuôn mặt hồ li cười nham hiểm xoay gót bước ra khỏi phòng. Chỉ chốc lát sau đã thất trở về, tay cầm một chi hương, đem hương châm đặt ở trước giường sau đó đắc ý đi ra ngoài.

Vị đạo trưởng nào đó? Thật khó nghe thấy, nằm trong chăn Lăng Tông mơ hồ nghĩ, vì thế hần đem chăn lại cuộn hút, nhưng chính là như thế nào cũng vô pháp ngăn cách cái hương vị quý dị kia. Lăng Tông không thể nhịn được nữa đành trở mình nhấc mạnh cái chăn thấy được hương châm đang ngút khói, giận! Một cước đem hương châm đá xuống đất, khuôn mặt khó chịu lắm lắm, lão nhân chết tiệt!

” Tỉnh?” Lăng tông miệng đang thầm rửa thì lão nhân thông thả từ ngoài tiến vào ” Rửa mặt chải đầu rồi chuẩn bị đi học đi!”

Lăng Tông ngái ngủ liếc một con mắt ra ngoài trời thấy còn thật tối” Sư phụ, hiện tại là mấy giờ?” Nhấn a! Lăng Tông trong lòng ám chỉ chính mình.

“A” Sư phụ đại nhân không chút để ý đáp, “Giờ mẹo đi”

Xem bây giờ cũng vừa qua 5 giờ đi, một đứa trẻ 2 tuổi như hần sẽ phải rời giường học tập, có làm hay không? Bình tĩnh, bình tĩnh, giết lão nhân kia là khi sư diệt tổ, tuyệt đối không thể làm!(có làm được hay không mới nói a ^ ^).

Bàn tay nhỏ bé của Lăng Tông xiết chặt, cố gắng bày ra bộ dáng tươi cười, “Sư phụ, ta như vậy, giờ mẹo bắt đầu học tập có thể hay không.....?”

” Sao lại không?” Lão nhân trầm ngâm trong chốc lát” Giờ mẹo tuy có hơi muộn, bất quá lo cho người tuổi còn nhỏ, về sau tái sửa thành giờ dần đi. Không thể tưởng được một tiểu oa nhi như ngươi lại khát vọng học tập đến vậy, thật không hổ ta chọn làm đồ đệ, ha ha~”

Giờ dần!? Sao? Trong lòng Lăng Tông nhìn không được thầm rửa tám đời nhà lão nhân kia, vậy không phải 3 giờ sáng đã phải dậy rồi sao, ngược đãi trẻ em a!

~“Thân tài trí hơn người, học phú cao thâm, thiên văn địa lí không gì không biết, cầm kì thi học không gì không giỏi(tỉnh lược trên dưới ngàn lần tự sướng) chính là y tiên đại nhân ta, tiểu tử, ngươi muốn học thật là tốt.” Sư phụ lỗ mũi hướng lên trời, đắc ý nói.

Ta cái gì cũng chưa nói a, hu hu, Lăng Tông thầm oán, không tình nguyện bước xuống giường.

Vì thế từ nay về sau Lăng Tông bắt đầu trải qua thời thơ ấu học tập gian nan như nước sôi lửa bỏng trong kiếp sống của hần trong thế giới này.

Giờ Mẹo rời giường, luyện võ một canh giờ —— Lão nhân chính là muốn đồ đệ có thể tự bảo vệ mình, không bị người khác khi dễ.

Giờ Thìn ăn điểm tâm sau đó nghỉ ngơi một chút.

Giờ Tỵ bắt đầu học y độc được để ý —— đây là kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng.

Buổi trưa nghỉ tay ăn cơm.

Giờ Mùi học cầm kì thi họa trong một canh giờ —— Theo sư phụ hần nói phải làm bông hoa biết đi còn hơn là một cái bánh bao, a không, là người tài hoa hơn người chính là mỹ công tử.

Giờ Thân cùng sư phụ đến vườn được để lấy dược thảo, hiểu biết dược thảo chính là do đặc tính của tính linh mà sinh trưởng,(cái nì không chắc lắm đâu)

Giờ Dậu ăn cơm chiều.

Giờ Tuất bắt đầu luyện nội công cùng sư phụ —— Nghe sư phụ nói chia làm nhiều loại như khí động, luyện thân, đan thành, thổ thánh thai, nguyên anh, phân thân, xuất khiếu, biến hoá, dung hợp(bắt lực a, ai bít chỉ với, hu hu T.T) Nguyên thân còn mấy đoạn liền, nghe cần nhẫn đau đầu a.

Giờ Hợi đi ngủ.

Cũng may là Lăng Tông tuy rằng ở trong hình hài đứa trẻ nhưng cái thông minh thiên tài vẫn còn, lại việc vừa gặp là không thể quên được, mỗi ngày học tập nhiều như vậy nên thời gian chơi đùa cũng không có, nếu hần là hài tử bình thường chắc phát điên mất rồi. Cho nên hần thường hoài nghi lão nhân kia có phải là cố ý gây sức ép ngược đãi hần. Mà ở đây xem ra hần có thể học được nhiều thứ hần phi thường thích, cũng không tồi a.

Lăng Tông không nhìn thấy ở chỗ ngồi kia, lão đầu sư phụ lộ ra vẻ tươi cười, có chút điểm giáo hoạt, mang cảm giác hoài niệm, ta đương là sư phụ người không có hồ đồ a, chẳng lẽ không rõ tiểu tử người.

3. Chương 3

Chỉ chớp mắt, Lăng Tông đã 13 tuổi nhưng vẫn chỉ là 1 tiểu hài tử phần nộn đáng yêu, tính tình cũng không thay đổi.

Hôm nay, lão nhân gọi hần đến trước mặt, cười đến dị thường nịnh nọt ” Nói, tiểu tông nhi a, người đến giờ mười một năm chưa về nhà a~”

Hần vừa liếc mắt tỏ vẻ xem thường, ta ngay cả nhà ở đâu còn không biết, ý nghĩ muốn quay về thật may may không có.

Cái ánh mắt xem thường kia đã rơi vào mắt sư phụ, hần vội ho một tiếng” Có nghĩa là nên trở về nhìn xem?”

Lăng Tông dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá lão sư phụ một phen, như thế nào lại tốt như vậy, nhất định là có âm mưu. Mười một năm qua bị người nào đó gây sức ép đến khó sống —— tuy rằng trong hai năm trở lại đây hần đã có thể vừa làm mà vẫn ung dung gây sức ép trở về. “Trọng điểm?”

“Khụ” lão sư phụ không được tự nhiên vuốt râu, ” Người cũng có thể xuống núi để du lịch, tiện học hỏi thêm nhiều kiến thức”

Hần vừa nghe thì nước mắt đã như muốn trào ra” Sư phụ, người không cần ta.....Vì cái gì? Tông nhi đều nghe lời ngài cố gắng học tập, vì cái gì không cần ta nữa?” Kì thực đừng nhìn Lăng Tông đã sống qua một đời người trưởng thành, nhưng ở kiếp trước phần lớn thời gian đều tập trung nghiên cứu được lý, không tiếp xúc với bên ngoài nhiều, nên tâm tính vẫn như một tiểu hài tử.

Xem xét ái đồ(đồ đệ yêu) bình thường mặt lạnh mà bây giờ lại dần dựa nước mắt, lão sư phụ đau lòng không yên. Hần nhanh đem tiểu hài tử vào lòng, vỗ vỗ an ủi” Sư phụ không phải không cần người, sư phụ chẳng qua chỉ muốn người trở về quê nhà mà thôi!”

” Sư phụ là đuổi Tông nhi đi phải không?”

>_

Hần lên tiếng khóc lớn.

Lão nhân luống cuống, hần thấy thời điểm trước kia tiểu hài tử học tập mà chưa biết thế nào là khổ, khi mệt thì cười tủm tỉm, khi tập chỉ cần nhìn qua điệu bộ của mình là có thể làm được ngay” Sư phụ giờ đã không còn gì hay để dạy cho người.....” Lão nhân thì thầm bên tai Tông nhi, đồ đệ quá thông minh, làm cho sư phụ hần cũng thực bất đắc dĩ a, cũng chưa có gì để giáo huấn hần.

“Thật....Thật sự không phải là không cần Tông nhi?”Tiểu hài tử khóc thút thít hỏi.

“Ân”Lão nhân lấy khăn lau khô mặt cho tiểu hài tử, ” Cha nương người ngày trước đem người giao cho ta cũng là bất đắc dĩ, bọn họ đối với người cũng vô cùng tốt, đã nhiều năm người nên về lại nhà.”

Sáng sớm ngày hôm sau, hần mang một theo một tay nải nhỏ, vạm khinh công hướng cửa cốc đi đến.

“A...a..a” một tiếng rống to vang lên khiến chim muông hoảng sợ mà bay mất, thú vậy ba chân bốn cẳng chạy, Lăng Tông quay đầu lại nhìn vào cốc, nở nụ cười xấu xa, “quân tử” báo thù 11 năm chưa muộn, đứa nhỏ này cư nhiên còn ghi mối hận năm hai tuổi bị hấn giáo huấn lần đầu tiên, ha ha giáo huấn một tiểu bánh bao

~~Trong ngôi nhà tranh, lão sư phụ vừa hài lòng vuốt râu, vừa cười sùng nịnh chữ nhỏ một tiếng”Xú tiểu tử”. Bảo bối tu vẫn chưa đủ, còn mang trong lòng mối hận nhỏ nhoi đó

~“Tham kiến lão quân!” Một tráng sĩ thân mang kim giáp đột nhiên xuất hiện trong phòng trong, đối lão sư phụ kính cẩn hành lễ.

“Chuyện gì?” Lão sư phụ a, là Thái Thượng Lão Quân a, niệm chú ngữ, khôi phục tiên y(trang phục), đoạn hỏi người nọ.

” Vương Mẫu nương nương thỉnh(mời) ngài trở về hội bàn đào để bàn luận chính sự, Ngọc Hoàng đại đế hỏi ngài về việc thu gió ngọc lộ lần trước ngài có làm tốt không, Chức Nữ hỏi ngài nòn nà lộ được làm như thế nào, còn nữa sao Thái Bạch hỏi...(lược bỏ trên dưới hàng ngàn kí tự) quân lính thiên đình nói.

” Đã biết”Thái Thượng Lão Quân đau đầu,đã lâu chưa trở về thiên đình, xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy” Bản tiên lần này phải trở về” vung tay triệu hồi cân đẩu vân, một cơn gió lướt qua hai tiên nhân đều biến mất.

4. Chương 4

Trên đường lên kinh thành, Lăng Tông vuốt ve ngọc bàn long khắc chữ “Thất” vẻ mặt buồn bực, nhớ lại lời dặn của lão sư phụ vào đêm trước khi đi 1 ngày.

“Tiểu tử ngươi tên là Ái Tân Giác La Vĩnh Tông...” nói đến đây ngữ khí hấn ngừng một chút, Lăng Tông không ngờ là Vĩnh Tông, vẻ mặt biểu tình như bị sét đánh, cái gọi là “đại gia đình giàu có” chính là hoàng thất Ái Tân Giác La, thật không tin được...

“Cha ngươi chính là hoàng đế Đại Thanh, Càn Long” thiên a —— Chẳng phải trong lịch sử thất hoàng tử Vĩnh Tông mắc bệnh đậu mùa nên đã chết lúc 2 tuổi đó sao?

” Lão phu cứu ngươi khi thấy bệnh trạng ngươi có điều giống đậu mùa...” Vậy không phải bệnh đậu mùa, chứ ai lại hại một oa nhi mới 2 tuổi?

” Nương ngươi thuyết phục cha ngươi đem ngươi giao cho ta...” Nương, Hiếu Hiền hoàng hậu sao? Nghe đến đó hấn nghi hoặc,”Nói, vì sao ngươi có thể vào cung? Và nương ta vì cái gì lại tin tưởng ngươi?

Lão sư phụ hướng mũi lên trời mà rằng” Sư phụ ngươi là ai chứ? Đường đường là y tiên a!”

Hấn nhìn sư phụ một cái tỏ ra không tin. Lão nhân thở dài, xem ra đời này chắc không được nhìn thấy vẻ mặt sùng bái mình của tiểu tử kia “Này y tiên không phải là cái danh hảo, đây là loại được tốt nhất cốc, thiên hạ nhiều người muốn có loại được xuất từ vương cốc này, các loại được khác cùng được vương cốc còn kém xa.”

Thiệt hay giả? Thật không nhìn ra được!

” Thuộc này giờ giao lại cho ngươi” đỡ lo lắng sau này bảo bối bị người ta khi dễ(sư phụ đại nhân, không cần phải lo, hấn không đi khi dễ người khác là phúc rồi)

Nói xong sư phụ trong lòng đầy thương cảm, sắp phải xa bánh bao nhỏ rồi, không có người gây sự ta cảm thấy thật tịch mịch a.

Rồi đem tín vật hoàng gia đưa cho Vĩnh Tông, đó là một khối ngọc bội hình rồng trên có khắc chữ ” Thất” và một kim bài tượng trưng cho hoàng đế, cùng với hai vật đó là tín vật của được vương cốc—— một bông hoa sen được chạm khắc tinh xảo bằng hồng ngọc. Chưa để hấn kịp tiêu hoá những điều động trời này đã đem hấn đuổi ra ngoài phòng...

“Ai...” hồi tưởng lại xong, hần thở dài, có nên tiến cung không? Nói thật, hần thế nào cũng không muốn đi, hần đối với nơi đó cũng không có hứng thú, bất quá là do hần chiếm thể xác của Vĩnh Tông, nếu không thay người ta báo hiếu có phần không hợp đạo lí.

Vừa đi vừa nghĩ, chớp mắt đã đến giữa trưa, bánh bao nhỏ sờ bụng mình, đói bụng a~~tìm quán cơm ăn đã. Hần nhìn xung quanh bốn phía, thấy một tửu lâu tên Long Nguyên lâu đập vào mắt, được rồi, vào nơi này đi. Hần không để ý rằng tất cả mọi người trên đường đều nhìn hần không chớp mắt, thật hảo đáng yêu!

“Ai, vị tiểu công tử này...” Thấy cửa có người tiến vào, tiểu nhị vội vàng nghênh đón nhưng khi nhìn thấy người tới thì không khỏi ngây ngẩn cả người, trông tâm trí chỉ còn lại duy nhất một ý niệm, tiểu công tử này nếu không phải là Quan âm bồ tát tái thế thì cũng phải là kim đồng hạ phạm (Thái thượng lão quân kháng nghị: là tiểu đồ đệ đáng yêu của ta a~) thật sự rất xinh xắn, đáng yêu

tiểu nhị nhìn không chớp mắt.

” Cái kia, ta có thể đi vào không?” Tiểu nhị đem ánh mắt nhiệt tình thìn làm cả người hần cảm thấy không thoải mái.

” A ” tiểu nhị khó khăn lắm mới hoàn hồn trở lại, phát huy hết nghiệp vụ của mình,” Hảo, thỉnh tiểu công tử lên nhĩ gian lâu”. Tiểu công tử đáng yêu như vậy, chắc không muốn ăn cơm giữa một đồng nam nhân mà nhìn mình chăm chú.

Vĩnh Tông gật đầu, theo tiểu nhị lên lầu vào nhĩ gian.

Gọi đồ ăn, thử một ngụm, ân, so với được vương cốc còn hơi kém nhưng cũng không tồi, vì thế bánh bao nhỏ vui vẻ chuẩn bị thưởng thức mỹ thực.

Một khúc thanh truyền đến “Nguyệt nhi mơ màng, thủy nhôn trong suốt, Tầm nhi không chừng, đăng nhân bán minh, Phong nhi không xong, mộng nhân không hờn, canh ba tàn cổ, một cỏi sầu nhôn, Hoa nhi tiêu tụy, linh hồn nhỏ bé như túy, rượu đến đầy mắt, hóa thành nước mắt

” Thanh âm kia sao mà u oán!!

Rõ ràng trời vẫn còn sáng, như thế nào còn xảy ra chuyện ma quái? Bánh bao nhỏ vừa ăn một miếng thịt lại bị nghẹn ở cổ họng, thiếu chú nhĩ thì thở không nổi.

5. Chương 5

Vĩnh Tông ném chiếc đĩa, thần kinh hần không tốt đến mức nghe âm thanh quý dị khủng khiếp này mà còn có thể ăn cơm được.”Tiểu nhị——”

“Tiểu công tử, ngài có gì cần phân phó?” Tiểu nhị rất nhanh đã tiến vào.

“Tửu lâu các người xảy ra chuyện ma quái sao?” mang vẻ mặt khờ dại hỏi, vẫn là tiếng nữ quý, muốn phá không cho hần ăn sao?

“A, cái kia...” tiểu nhị vẻ mặt xấu hổ ” Thanh âm đó là của ngâm sương Bạch cô nương a, chúng ta quả thật bất đắc dĩ. Bạch cô nương cùng dưỡng phụ nàng đã ra ngoài kinh thành mười năm, nay trở về đến cầu trưởng quây chúng ta cho bọn họ ở đây hát xướng. Ban đầu chương quây cũng không đáp ứng, tửu lâu này cũng không phải là tần lâu sở quán, không thể cho một cô nương xướng điệu hát dân ca ở đây được. Kết quả mỗi ngày Bạch cô nương đều quỳ trước cửa khóc lóc, khiến tửu lâu cơ hồ không thể kinh doanh như bình thường, ai~!”

” Vậy sao các người không đem nàng ra ngoài?” hần tò mò hỏi, nước mắt nữ nhân sao có thể uy lực đến vậy? Bạch Ngâm Sương cái tên nghe thật quen tai, đã nghe qua ở đâu rồi chẳng.

” Không có biện pháp, ai bảo nàng tìm được chỗ dựa vững chắc đâu” Ánh mắt tiểu nhị loé lên một tia khinh thường.

” Nga, là ai?” Người nào lại nhìn trúng cô nương quý dị này.

Tiểu nhị đảo mắt ngó ngang ngó dọc, dám chắc không có ai mới mở miệng” Chính là một vị quan quyền uy Hạo Trinh bối lạc. Ngày đó Bạch cô nương ở trước cửa chúng ta mà kêu khóc, vừa lúc Hạo Trinh bối lạc đi qua thấy, kết quả bối lạc gia cũng không hỏi qua, liền vào quán túm áo ta và chường quầy rít gào một hồi, nói chường quầy không có lương tâm. Mặc kệ thế nào, một khi Bối Lạc gia đã mở miệng, chúng ta nào không dám làm theo.”

Nga, Ngâm Sương, Hạo Trinh, nhớ kiếp trước trong viện nghiên cứu có đám nữ nhân thường nói về chuyện tình yêu gì đó của hai diễn viên a, Thanh sử đáng ra không có hai nhân vật này đi.

Vĩnh Tông lấy ra mười hai lạng bạc ném cho tiểu nhị” Thường cho cái nữ nhân kia, làm cho nàng câm miệng” Cái thanh âm kia thật là kinh khủng ~ rõ ràng làm cho tóc gáy hần chống ngược.

Tiểu nhị cầm bạc xuống lầu, chỉ chốc lát sau ” quý hào” rốt cuộc cũng ngừng, bánh bao nhỏ thở dài nhẹ nhõm, vừa mới bưng lên tách trà tính tự an ủi mình chợt nghe một trận hỗn độn dưới lầu, chính là có tiếng bước chân đi tới.

Một âm thanh vang lên, nhã phòng vốn yên tĩnh lại trở nên ồn ào, Vĩnh Tông cả kinh, tay run run làm rơi tách trà xuống nền vỡ nát.

“Người như thế nào có thể dùng tiền vũ nhục ta?” Một trận thanh âm tru lên, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trước mặt hần, theo phản xạ chuẩn bị phóng bạt nhuyển kiếm, chợt nghe một tiếng khóc thét “A~~” tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên tức thì.

Bóng trắng kia không phải ai khác mà chính là nữ nhân hát rong Bạch Ngâm Sương. Nàng lùi lại đây theo thói quen tính quý rạp xuống đất, vừa lúc liền quỳ gối trên mấy mảnh vỡ của tách trà hần làm rơi, hậu quả sau đó thì ai cũng biết

~~” Ai, cứ nhiên dám khi dễ Ngâm Sương?” Một tiếng rít gào vang vọng cả Long Nguyên lâu, Vĩnh Tông nhìn thấy trên bàn bát đĩa đều nhảy dựng, khoé miệng không khỏi nhếch lên.

Mọi người nghe có động tĩnh lớn đều kéo nhau lên lầu hai xem chuyện, thấy Hạo Trinh hai ba xông lên lầu, ôm lấy Bạch Ngâm Sương đang quỳ dưới sàn, nhìn thấy chân nàng tất thấy một màu máu tươi, tâm như bị đâm bởi mười bảy, mười tám đao, đau đớn khôn cùng

~~Quay đầu hướng Vĩnh Tông mà rít gào” Người tuổi còn nhỏ như thế nào lại xuống tay ác độc? Ngâm Sương thiện lương như vậy, nàng lại là một nữ tử người như thế nào lại cứ nhiên hại nàng? Ngâm Sương người không sao chứ?

“Hạo Trinh, ta không sao” Bạch Ngâm Sương ghé vào lòng ngực Hạo Trinh, nước mắt tuôn trào, thanh âm thông khổ, cứ như Vĩnh Tông vừa mới đem nàng mạnh mẽ OOX lại XXOO một trăm lần a(đây nguyên văn tác giả a)

” Người quả là tiểu quỷ ác độc, hôm nay ta sẽ thay cha nương người quản giáo người —— quả nhiên, Phú Sát Hạo Trinh cuồng điên, lửa giận ngàn ngút, buông Bạch Ngâm Sương ra rít gào sẽ động thủ. “Không cần —— ” Bạch Ngâm Sương ngoài miệng ngăn cản, thân thể không hành động, trong mắt thậm chí còn hiện lên một tia đắc ý.

Lỡ tai Vĩnh Tông bị tra tấn một trận, đầu ong ong cả lên, trong hốc mắt ầng ậc nước chực chảy ra, khiến cho mọi người đều cảm thấy đau lòng. Trên thực tế do quá kìm nén Nhuyễn Kiếm chuẩn bị nghênh chiến địch thủ.

“Dừng tay!” đúng lúc này một thanh âm uy nghiêm vang lên, Phú Sát Hạo Trinh cũng kiềm chế ngưng động thủ, Vĩnh Tông cũng buông lỏng tay khỏi chuôi kiếm.

Mọi tầm mắt dời về hướng nơi âm thanh phát ra, chỉ thấy trên cầu thang là một người trung niên mặc hoa phục, đi theo phía sau là cao thủ đại nội.

“Hoà Thân vương...” Hạo Trinh kêu thất thanh, hần ở trong cung cũng đã lâu, đương nhiên nhận thức được người này là ai.”Thần Phú Sát Hạo Trinh Tham kiến Hoà Thân vương, Hoà Thân vương cát tường!” Mọi người phản ứng lại quỳ xuống thỉnh an, chỉ duy Vĩnh Tông đứng bất động.

Hoà thân kinh ngạc nhìn hần một cái, quá sợ hãi hét lên” A! Hoàng Tẩu?!”

6. Chương 6

” Gia” phía sau thị vệ nhắc nhở vị vương gia đang thất thố này.

Vương gia lập tức nổi lên vẻ nghi hoặc, ” sao lại thế này?” phe phẩy chiết phiến vừa hướng nhĩ gian đi tới.

Mọi người tự tránh đường làm thành thông lộ cho vương gia đi qua. Hoà Thân vương đi vào thấy đứa nhỏ kia quá giống hoàng tẩu, trong mắt chứa lệ, lại quật cường không chịu rơi xuống, trong lòng liền cảm thấy nhói đau, vậy vậy gọi hần đến trước mặt mình, ” Tiểu tử, không phải sợ, nói cho gia biết chuyện gì xảy ra?”

Nào biết khi được hỏi, lệ liền tuôn rơi xuống khuôn mặt non nớt, đáng yêu của tiểu bánh bao, Hoà Thân vương ngày càng đau lòng, thanh âm càng thêm ôn nhu ” Ai khi dễ người? Nói ra ta sẽ thay người làm chủ!” Đó~~ cách xưng hô cũng thay đổi luôn rồi.

Tiểu bánh bao chạy đến ôm lấy hần, mặt vùi vào trong lồng ngực, mang theo thanh âm nghẹn ngào mơ hồ nói ” Tông nhi đói bụng, ở trong này ăn cơm.....Nghe thấy tiếng ca của tỷ tỷ kia Tông nhi còn tưởng rằng.... nơi này xảy ra chuyện ma quái....”

“Cười khúc khích” Xung quanh rộ lên tiếng cười, quả thật rất giống.

“Tiểu nhị ca ca nói với Tông nhi rằng không phải chuyện ma quái, chính là có một đại tỷ ca hát. Sau đó Tông nhi nhờ tiểu nhị ca ca cấp cho vị tỷ tỷ kia chút bạc, để nàng có thể chờ Tông nhi ăn xong rồi xuống tiếp không, kết quả nàng đột nhiên tiến vào——” bàn tay nhỏ bé chỉ lên cánh cửa nằm chổng chơ trên sàn. Mọi người không khỏi cảm thán, một nữ nhân thoát nhìn nhỏ và gầy tong teo như vậy lại có lực phá hoại lớn đến thế

” Tông nhi sợ tới mức chén trà trong tay liền rơi xuống.... ta không biết tỷ tỷ kia tự nhiên quỳ xuống

~(>_<>

~sau đó ca ca kia liền xông vào, hướng Tông nhi mà hét, nói Tông nhi ác độc....Tông nhi thật sự không phải cố ý a~~” từ nhỏ đến lớn —— chính là kiếp trước —— đều không có người nào trước lời nói đáng yêu của hần mà buông lời nói nặng, đừng nói hôm nay hần không phải cố ý, mà cho dù là cố ý đi chăng nữa cũng không đến phiên các người rống ta, tiểu bánh bao tức giận~~Bạch Ngâm Sương đáng thương, chẳng lẽ ta không đáng thương? Hôm nay nếu ta không trả thù, ta sẽ không là Ái Tân Giác La Vĩnh Tông(ai~ một phút mặc niệm cho Ngâm Sương)

Vậy xem như khách của Long Nguyên Lâu là đại biểu đại hội nhân dân đi, Phú Sát Hạo Trinh và Bạch Ngâm Sương như đang chờ phán quyết từ họ vậy. Tiểu bánh bao kia là nói thật, đã đáng yêu khi khóc lại càng đáng yêu, so với Bạch Ngâm Sương kia một thân son phấn thì như một trời một vực lại thêm chọc giận người ta, vì thế mà đứng về phía tiểu hài tử dễ thương mà ra sức nói xấu Bạch Ngâm Sương” Lớn như vậy rồi mà còn bắt nạt một đứa trẻ con, thật không biết xấu hổ”, ” Đến tâm còn không có thật không biết có phải là người không”, ” Cái Bạch Ngâm Sương a, ta xem mà thu hút, chắc cùng với hồ ly tinh một dạng, vừa thấy là biết không phải hạng nữ nhân đứng đắn....”

” Vương gia...” Hạo Trinh đứng lên gào, như muốn giải thích điều gì.

” Cầm miệng!” Phát hiện tiểu bánh bao trong lòng bị tiếng rống kia làm cho sợ hãi đến run cả người, Hoà Thân vương vỗ vỗ an ủi hần” Chớ sợ chớ sợ”. Lại hướng đến Hạo Trinh nói” Người đường đường là một bồi lặc gia, lại cùng một nữ nhân không đứng đắn ở một chỗ, lại còn làm náo loạn tửu lâu, đạo đức của người chó ăn rồi sao? Lập tức trở về vương phủ giáo huấn lại, cấm cửa một tháng! Còn nữ nhân kia liền đuổi khỏi Long Nguyên Lâu, nơi này là thanh lâu sao?”

Không để hai người kia biện bạch đã sai thị vệ kéo họ ra khỏi tửu lâu mất hút.

” Các người còn đứng đây làm gì? Chờ gia mời các người ăn cơm sao?” Hoà Thân vương trừng mắt, đám người xung quanh lập tức biến mất.

“Tốt lắm, tiểu tử, không còn ai không cần phải giả vờ” xem bốn phía không còn ai mới buông tiểu bánh bao ra.

” Làm thế nào mà người biết ta giả vờ?” Vĩnh Tông ngẩng đầu, trên mặt ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Hoà Thân vương cười nhạt một tiếng” Ta là người trong hoàng tộc Ái Tân Giác La chẳng lẽ lại dễ dàng bị người qua mặt”.

” Bởi vì ta lớn lên giống ngạch nương(mẫu hậu)?” Nhanh như vậy liền đoán được?

” Không chỉ vậy người còn tự xưng là Tông nhi, hoàng thúc người còn không thể đoán ra!” Hoà Thân vương đắc ý nói” Rốt cục đã trở về?”

Vĩnh Tông nhún nhún vai” Không có biện pháp, bị sự phụ đuổi xuống núi”

” Tiểu tử này~” vừa nói vừa gõ một chút vào đầu tiểu bánh bao ” Theo ta tiến cung!” Hoàng huynh hẳn vẫn luôn chờ ngày này tiểu tử này trở về.

“Đã biết” Vĩnh Tông xoa xoa chỗ đau, trong lòng ghi thêm mối hận, dám đánh ta, ta sẽ trả thù.

=.=

Hoà Thân Vương đột nhiên cảm thấy cả người lạnh buốt, tại sao lại thế nhỉ?

7. Chương 7

Cơm nước xong, Hoà Thân vương cố tiêu hoá xong những thứ cần thiết, đề nghị tiểu bánh bao cùng mình tiến cung lĩnh thưởng.

Tiểu bánh bao hươu hươu cánh tay ra vẻ kháng nghị, nhưng giờ người bên cạnh đầu óc chỉ nghĩ đến cùng hoàng huynh tranh công, làm cho hắn thần trí trên mây, tưởng tượng một chiếc tử tiền(cung tên chết) trong đầu, hoàn toàn bỏ qua thái độ kháng nghị của tiểu bánh bao.

Dám đối với ta như vậy, tương lai chó có trách ta nợ mới hay cũ cùng nhau tính, tiểu bánh bao đen tối lộ ra một cái cười “đáng yêu”,lưu lại đằng sau là mấy hàng người ngã xuống hoặc vài người qua đường đáng thương vì mất máu quá nhiều mà té xỉu.

Vì thế, tửu lâu trong kinh thành vào ngày này thì càng đông đúc, buôn bán ngày càng có lời hơn.

(Chúng ta tiếp theo xem Hoà Thân vương cùng tiểu bánh bao thế nào rồi[[[:)])

Nói Hoàng Thiên Nhật (tức Hoà Thân vương, đây là tên thật của anh) mang tiểu bánh bao vào cung nhưng hoàng đế không phải là dễ dàng gặp được, cho dù là vương gia cũng không dám liều lĩnh tùy tiện một mình đi gặp hoàng đế, cần phải báo trước mới được hoàng đế triệu kiến.

Bởi vậy, tiểu bánh bao phải ở lại ngự hoa viên, còn người kia thì vào Càn Thanh cung gặp hoàng đế.

Thông báo đến, Hoàng Thiên Nhật vào Càn Thanh cung gặp hoàng đế, hành lễ quy củ nhìn Càn Long đang cúi đầu phê duyệt tấu chương.

” Khởi đi” Càn Long buông tấu chương trong tay, ngẩng đầu, gần năm mươi tuổi mà thoát nhìn vẫn như ba mươi vô cùng dễ nhìn, thanh âm trầm thấp thuần hậu hàm chứa khí thế uy nghiêm của bậc đế vương, ” Hôm nay như thế nào lại tiến cung, người không phải đang vội vàng lo việc chiếc cung kia sao?”

Hoàng Thiên Nhật lập tức đứng lên, ” Hoàng huynh, hôm nay thần đệ tiến cung chính là dẫn theo một người phi thường trọng yếu đến gặp người.”

“Nga?” Càn Long mi mắt nhếch lên, “Người phi thường trọng yếu sao, là ai? Có thể được Hoà Thân vương người xưng một tiếng trọng yếu thật đúng là không nhiều lắm.”

“Hắc hắc...” Hoàng Thiên Nhật cười gian vài tiếng, “Hoàng huynh a, thần đệ dạo này không được dư dả cho lắm a, ngay cả tử tiền cũng không lấy được, cái kia, người xem...”

Càn Long dở khóc dở cười, “Tháng trước không phải vừa mới cấp cho ngươi một khoản tiền, như thế nào giờ lại nói không có?”

Hoàng Thiên Nhật chà xát hai bàn tay, “Việc này ngài đừng quản, tóm lại hiện tại thần đệ thiếu tiền là được, hoàng huynh người rút cuộc có cấp cho ta?” Cùng hoàng đế đòi tiền lại còn muốn vậy, da mặt thật dày lại cho là hợp tình hợp lý, từ xưa đến nay cũng chỉ có Hoà Thân vương là độc nhất vô nhị.

Càn Long bị Hoàng Thiên Nhật đòi tiền lộ ra bộ dáng như vậy lại không nói gì, thật lâu sau không nê hà nói, “Tốt lắm, tốt lắm, trăm cấp là được~~”

” Tạ ơn hoàng huynh ân điển!” Hoàng Thiên Nhật như mở cờ trong bụng.

Càn Long lắc đầu, người này thật..., “Tốt lắm, tốt lắm, tiền đã có rồi, người nên vừa lòng, hiện tại nên nói cho trăm, người trọng yếu mà người nói là ai?”

“Là, là —— ” Hoàng Thiên Nhật đem miệng từ trên tai trở về vị trí ban đầu (a vui quá cười đến ngoác tận mang tai í mà:D) “Thần đệ hôm nay đi Long Nguyên lâu ăn cơm, sau đó.....BLABLABLA”. Hoàng Thiên Nhật bắt đầu giảng thuật “Hoà Thân vương vĩ đại cứu con rắn nhỏ(Vĩnh Tông) là việc tốt cần lưu danh thiên cổ ” (trình độ tự sướng cao quá)

“Hoàng huynh, người không biết a, tiểu gia hoả Vĩnh Tông kia có ít nhất bảy phần giống Hiếu Hiền hoàng tẩu. Lần đầu tiên nhìn thấy ta còn tưởng là hoàng tẩu... ” đoạn này hần không biết xấu hổ nói ra, dù sao cũng không tổn hại gì đến hình tượng Hoà Thân vương vĩ đại của hần(mụ mụ: người từ khi nào mà đã có hình tượng vậy)

” Người vừa mới nói cái gì?” Càn Long sắc mặt tối sầm đứng lên, dọa Hoàng Thiên Nhật nhảy dựng, “Cái gì?” Hần vừa mới nói cái gì đáng giá hay sao mà người ngay cả thái sơn đổ mặt cũng không đổi lại kích động đến vậy.

” Người nói Vĩnh Tông cùng Hiếu Hiền có ít nhất bảy phần giống nhau?” Càn Long kích động bắt lấy tay áo Hoàng Thiên Nhật hỏi.

” Phải... Đúng vậy”, Hoàng Thiên Nhật khó khăn gật đầu, “Làm sao vậy?” Làm thần tử thật không dễ a, hần thâm nghĩ, tự cấp cho mình một lời an ủi.

” Kia hần hiện tại ở đâu?” Càn Long cầm bả vai Hoàng Thiên Nhật ra sức lay khiến hần nhìn thấy trước mặt là cả bầu trời đầy sao bay loạn.

” Hoàng huynh, người.... trước hãy buông ra đã” Hoàng Thiên Nhật vất vả đem Càn Long thoát ra, thở hổn hển” Khụ khụ....Ta cho hần đứng ở ngự hoa viên....”

Càn Long buông tay, liền xoay người ra khỏi Càn Long cung, tư thế uy nghiêm biến mất, nhưng hoàng thượng cũng không mấy may để ý

Hoàng Thiên Nhật ngồi dưới đất, có gắng điều hoà khí tức, trừng mắt nhìn, thật sự là “gặp nhân vong đệ” mà, hoàng huynh sao nóng vội như vậy, còn sợ tiểu Tông nhi có thể chạy đi đâu.

“Hộc... Hộc.. ” Hoàng Thiên Nhật thở hổn hển, cuối cùng cũng đứng dậy được, sửa sang lại vạt áo, hướng Ngự hoa viên chạy tới, cảnh tượng cha con xa cách 11 năm gặp lại sao hần có thể không chứng kiến.(mụ mụ: kì thật người nghĩ xem diễn là được?)

8. Chương 8

Vĩnh Tông bị Hoàng Thiên Nhật bỏ lại ở ngự hoa viên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khu vườn hoàng gia(chẳng lẽ hi vọng lần thứ hai =.), nên muốn đi tham quan nơi này ra sao. Bất quá đứa nhỏ này tế bào lẳng mạn vô cùng ít, nhìn một hồi thì hết hứng thú, thiết~~còn không bằng một nửa Dược Vương cốc, ít nhất còn có nhiều loại cây có thể làm thuốc, nơi này cũng lắm chỉ để xem.

Nghĩ như vậy, tiểu bánh bao nhớ đến, trước kia hắn có nhiều dược thảo và công cụ đến mức trời còn không đếm được, còn có thảo dược tiên nữ, thật sự là tưởng niệm Dược Vương cốc a~~ sớm biết thế này lúc đi hắn đã mang theo cây chín điệp long viêm, phượng hoàng vũ, linh chi ngàn năm...(mụ mụ: nhiều chủng loại ta nói bừa ^^)

Bây giờ, Vĩnh Tông hận không thể lập tức bay về Dược Vương cốc cùng dược thư, thảo dược làm bạn đi.

Ai~~Hắn có điểm hối hận khi xuống núi, càng hối hận vì cái gì lúc rời đi không đóng gói thuốc mang theo, tuy rằng dưới chân núi có rất nhiều người có thể cho hắn ngoạn giúp hắn thử thuốc thí nghiệm(ác quá a=.) nhưng hắn hiện không mang đủ dược a.

Tiểu bánh bao buồn bực ngồi xổm bên một chậu hoa tiên, tạo thành một bức tranh đẹp dễ nhưng chứa đầy oán khí, tia suốt bốn phương tám hướng khiến không ai muốn lại gần.

Lúc này, Lệnh quý phi mang theo một đám cung nữ, thái giám đến ngự hoa viên dạo chơi, tâm tình Lệnh quý phi hiện không tồi. Hôm qua nằng lại một lần nữa thể hiện thành công ở trước mặt hoàng thượng, ngay cả hoàng hậu phượng ấn sắp sửa vào trong tay nàng, nói vậy không lâu, vị trí dưới một người trên vạn người cũng sẽ là của nàng, ha ha..... Lệnh quý phi trong lòng vô cùng vui sướng, hoàng hậu hiện giờ chỉ là nữ nhân ngu xuẩn, sao đáng là đối thủ của nàng, ngay cả trước kia khi hoàng thượng sủng ái Hiếu Hiền hoàng hậu đều bị nàng....

Đang nghĩ như vậy, nàng bỗng cảm giác được cái gì, ngẩng đầu đi về phía trước thấy đằng sau bụi hoa kia có một cái bóng đen oán khí nặng nề khiến nàng sợ hãi, sẽ không phải...

" Ai....Ai đang ở kia? Còn không ra bái kiến bổn cung!", Lệnh quý phi trong lòng hoảng sợ chết khiếp, lúc này bất chấp hình tượng ôn nhu, nhu nhược bị tổn hại mà lớn tiếng quát.

Bên kia tâm tình tiểu bánh bao không tốt chút nào, hắn còn đang rất buồn bực lại nghe tiếng nữ nhân điên rồ, vì thế tâm trạng càng tệ hơn, kia oán khí ngày càng nặng nề hơn, " Rống cái gì mà rống? Đang gọi hồn a?".

Nói xong đứng lên, nhìn về phía nữ nhân thứ hai dám rống hắn(người thứ nhất là Cẩm Sương đó)

Lệnh quý phi chợt dạ, thấy nơi đó chứa đầy oán khí, nghe được tiếng hài tử kia nói "gọi hồn " khuôn mặt ngày càng đen, nàng nhìn kĩ khuôn mặt đó thì sợ hãi tột cùng" A ~~ quý a, cứu mạng a

!!"(tiểu bánh bao đáng yêu là thế mà mụ dám gọi là quý à), cũng không giữ hình tượng quý phi nữa, chạy như điên về phía sau mà quên mất đằng sau là hồng liên trì(ao hoa sen)

Không hề nghi ngờ rằng ngay sau đó Lệnh quý phi đã ngã vào liên trì. Những nô tài phía sau nàng thấy vậy liền kêu to hoảng sợ, lại không biết tại sao nàng lại xem hài tử đáng yêu da trắng như tuyết là quý rồi đột nhiên kêu la hướng liên trì mà chạy, mọi người đều choáng váng, Lệnh quý phi ở dưới ao hồi lâu mới có người hồi phục tinh thần, ba chân bốn cẳng xuống đem nàng cứu lên.

Ngâm lâu ở dưới nước làm đầu óc Lệnh quý phi cũng thanh tỉnh đôi chút, trời vẫn rõ là ban ngày không thể nào có quý được, hơn nữa người nàng nhìn thấy là một tiểu hài tử, không phải Hiếu Hiền—— Hơn nữa cũng không mặc đồ sang trọng trong cung.

" Mau đưa kẻ có ý đồ ám sát bản cung ra đây tra khảo!" Hại nàng bị mất mặt trước đám nô tài như vậy, thanh danh cũng giảm không ít, nói thế nào cũng không thể buông tha hắn.

Chúng nô tài đưa mắt nhìn nhau, chỉ là một hài tử đầu nhất thiết phải làm vậy, ai ~~ chủ nhân đã ra lệnh đành tuân theo thôi, nên tiến đến vây quanh Vĩnh Tông.

Tiểu bánh bao vừa mới chuẩn bị ra tay đối phó chợt nghe một thanh âm uy nghiêm vang lên "Dừng tay!"

Mọi người hướng về phía thanh âm truyền lại, là hoàng thượng, lập tức hành lễ, ” Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Tiểu bánh bao đứng không nhúc nhích, thoáng nghiêng đầu, đánh giá phụ thân kiếp này của hắn (đánh giá chồng sau này ^_^), không tồi, rất tuần tú, khí thế bức người, không hổ là hoàng đế, bộ dạng cũng thực cao, tương lai hắn cũng cao thế đi (đây mới là trọng điểm =.=), hắn đối với cha hắn có cảm giác thân thiết không nói lên lời, chẳng lẽ đây tình phụ tử trong truyền thuyết?

Càn Long trông thấy tiểu bánh bao, trong mắt đã không còn thứ gì xung quanh, đang nhìn trên tay Vĩnh Tông là dấu hoa sen ban, hiện lên một tia sáng trong mắt nhưng không ai chú ý tới, rốt cục cũng tìm thấy người, từ giờ phút này ta sẽ không cho người rời đi lần nữa.

“To gan, thấy hoàng thượng sao không thi lễ!” Lệnh phi vừa thấy hoàng thượng tới, liền vội chuẩn bị hướng hoàng thượng cầu tình, dắc tội nàng đừng hòng thoát thân, hừ...

Suy nghĩ bị đánh vỡ khiến Càn Long nhướng mày, tâm tư rốt cục cũng quay lại liếc mắt xung quanh, thấy Lệnh quý phi một thân chật vật, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, mở miệng hỏi, ” Sao lại thế này?”

9. Chương 9

” Hoàng thượng, người hãy làm chủ cho nô tì a.....”, Lệnh phi gục trước mặt Càn Long, khóc lê hoa đài vũ (đáng khóc của con gái đẹp)

” Cái gì làm chủ?”, hướng Lệnh phi nói nhưng lực chú ý vẫn đặt trên người tiểu bánh bao, vẫy tay gọi hắn, ” Vĩnh Tông, lại gần đây cho hoàng a mã nhìn kỹ người nào!”

Tiểu bánh bao chần chờ một chút, đi qua Lệnh phi đến trước mặt Càn Long, Càn Long nắm lấy tay hắn ôm hắn vào lồng ngực. Cái ôm này thật quen thuộc, hảo ấm áp, làm cho hắn cảm thấy không muốn rời đi, vì thế tiểu bánh bao chỉ động đậy vài cái rồi quên luôn, ngoan ngoãn dựa vào lòng Càn Long.

Vĩnh Tông? Lệnh phi trợn tròn mắt, chẳng phải là con của Hiếu Hiền sao, trách không được lại giống nhau đến thế.

“Nói đi —— ” xoa xoa đầu người trong lòng, Càn Long kiên nhẫn liếc mắt nhìn Lệnh phi đang quỳ gối phía trước, nữ nhân này còn đang làm gì, nói quanh co nửa ngày còn chưa nói nguyên do mọi việc, làm chậm trễ thời gian của hắn, phải biết rằng việc hắn muốn làm nhất bây giờ là ôm vợ hắn(chưa chi đã nhận vợ rồi =.=) bồi dưỡng tình cảm đi.

Lệnh phi không nói, nô tài chung quanh cũng không dám lên tiếng, một đám người cứ như vậy mà giằng co.

” Tại đây vừa làm gì, còn không mau nói”, cách đây không xa Hoàng Thiên Nhật lên tiếng, nhân tiện đưa ra một hài tử, chính là tiểu thái giám lúc trước hắn phái theo tiểu bánh bao, tuy rằng biết nó là con của bánh bao đậu (dám gọi hoàng đế như thế, biết được là toi nha:)), nhưng hắn vẫn sợ trong cung có điều bất trắc.

” Mau nói nhanh!” Hoàng Thiên Nhật thúc giục.

Tiểu thái giám run rẩy ngẩng đầu, nhìn nhìn Hoà Thân vương, Lại trộm ngắm hoàng đế, hai vị đại nhân vật đều không hề vui vẻ, vì thế dù Lệnh phi phát ánh mắt cảnh cáo nhưng vẫn phải ” thành thành thật thật ” kể lại: Lệnh phi nương nương đang dạo trong ngự hoa viên thì lúc ấy thất a ca đang ngồi xổm ở đó ngắm hoa, Lệnh phi nương nương đi tới đứng ở bụi hoa bên này, sau đó nương nương không biết làm sao phát hiện ra thất a ca ở bên ấy(mù mù: đứa nhỏ hoàn toàn không cảm giác được oán khí, ai ~~), nói người phải đi ra, sau đó thất a ca đứng lên, kết quả.....”

” Kết quả, thế nào? nói mau! ” Hoàng Thiên Nhật thật muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo, xem Lệnh phi hiện tại bộ dạng như quỷ nhập, chỉ biết khi ấy nhất định rất thú vị, hắn không vừa mắt Lệnh phi đã lâu, xem nàng xấu mặt trong lòng hắn cũng thập phần vui vẻ.

” Kết quả.... ” tiểu thái giám cắn chặt răng, ” Kết quả Lệnh phi nương nương liên kêu to có quỷ, sau đó xoay người chạy về phía hồng liên trì rồi ngã xuống.... ”

Trời thấy những điều đùa nhỏ nói đều là sự thật, bất quá xem nhẹ một thứ gì đó, vì thế những lời này nghe như hai bên đều có trách nhiệm, tuy rằng phần lớn cho rằng bởi vì Lệnh phi trong lòng thấy quỷ, tự mình biến thành đầu óc có vấn đề, quần áo đang chỉnh tề lại vọt đến liên trì đi tắm.

Lệnh phi tương liễu tương khấu, muốn nghĩ biện pháp giải thích lại không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ phải nói với hoàng thượng rằng do nàng như nhìn thấy Hiếu Hiền hoàng hậu nên tưởng là quỷ hồn, có tật giết mình, kết quả chính mình nhảy xuống liên trì, nàng mấy năm nay sở dĩ ở địa vị cao như vậy là do không có Hiếu Hiền hoàng hậu a.

” Nga, như thế, Lệnh phi, người muốn trầm làm chủ cho người như thế nào?” nhìn đến khuôn mặt nàng bị dọa thàn cái dạng này, thật không biết hẳn nghĩ gì sao, nếu mấy năm nay không cảm thấy nhàm chán, mà nàng lại đem hết thủ đoạn ra đoạt quyền, hẳn coi như trò giải trí, bằng không ném nàng đến nơi hẻo lánh cho cải tạo lao động.

Lệnh phi cả nửa ngày nói chưa ra nói, mồ hôi chảy lạnh chảy ròng ròng.

Cần Long cũng không có tâm tình nghe nàng nói, trực tiếp tuyên án, ” Lệnh phi ngự tiền không thỏa đáng, làm tổn hại đến khí độ hoàng gia, phạt giam tại Duyên Hi cung nửa tháng, hảo hảo mà tu tỉnh lại đi!”. Sau lại hướng đám nô tài sau Lệnh phi, ” Một đám phế vật, ngay cả chủ tử đều hầu hạ không tốt”, ẩn chứa hàm ý rằng cứ nhiên nghe theo Lệnh phi nổi điên, dọa tới tiểu bánh bao bảo bối của hắn còn không nói, đám nô tài này còn muốn động thủ, phải biết rằng tiểu bánh bao này hàng ngàn năm trước từ khi sinh ra đã được hắn cùng lão nhân Thái Thượng lão quân bảo vệ đến nỗi chưa làm bị thương một sợi tóc nào, đám nô tài này thực đáng chết, ” Mỗi người lĩnh năm mươi trượng, đi!”. Nếu không phải vì hiện tại hắn đang là hoàng đế một nước, hẳn đã trực tiếp đem bọn chúng nghiền thành tro~~

10. Chương 10

Tuyên bố xử phạt xong, Cần Long dặt tay tiểu bánh bao nhỏ bé, liền ly khai.

” Hoàng huynh, từ từ đã.....”, Hoàng Thiên Nhật xem kịch vui kết thúc cũng

bước nhanh đuổi kịp cước bộ của họ.

Lưu lại phía sau hoa viên là tiếng gậy gộc, thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc thét, cùng cái khăn nát trong tay Lệnh phi ở cạnh liên trì hất xì không ngừng.

Đêm đó, Duyên Hi cung các thái giám phải hầu hạ rất khổ cực, bài trí lại đồ sứ và sắp xếp đám nô tài mới trong cung.

Nắm tay tiểu bánh bao vào Dương Tâm điện, Hoàng Thiên Nhật mặt mày uỷ khuất đóng cửa lại.

” Thật sự là Vĩnh Tông về nhà, đệ đệ cũng không cần a!” Hoàng Thiên Nhật lầm bầm nói.

” Người nói cái gì?” Dương Tâm điện bỗng vang lên tiếng nói, Cần Long xuất hiện tức giận hỏi.

” A, nơi này có đầy người nói sao chỉ có mình ta!” Hoàng Thiên Nhật bày ra vẻ mặt vô tội, biết rõ còn có nói.

Cần Long hung hăng trừng mắt, liếc xéo vị đệ đệ dở hơi này của mình một cái, phanh một tiếng đem cửa cung đóng lại.

Hoàng Thiên Nhật sờ sờ mũi, ngửa mặt hỏi trời, tại sao hắn lại trở thành dư thừa a, hắn càng nghĩ càng không hiểu, còn có chất nhi Vĩnh Tông kia, hắn còn chưa kịp “đùa giỡn” mà, hoàng ngạch nương, mau trở về đi, con trai người bị người khác khi dễ này

~~Hoàng Thiên Nhật cúi đầu, xung quanh tràn ngập oán khí cường đại, bước từng bước nặng nề ra khỏi cung, dọc theo con đường hắt đi qua thì oán khí tỏa ra đến đó, khiến mọi người đều phải tránh xa.

Dưỡng Tâm điện

Tiểu bánh bao một phen đánh giá cách bài trí trong điện, trong lòng gật gật đầu, tuy vẫn xa hoa nhưng không giống trong tưởng tượng của hắn, nơi nào cũng dát vàng sáng lấp lánh, khiến người khác hoa cả mắt, mà bố trí tao nhã lịch sự, tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, rất giống hương trên người hoàng a mã, hảo thích. =))

Cần Long ngồi trên long ỷ, đem tiểu bánh bao ôm vào ngực, trong lòng có chút đắc ý, người này rất thông minh, xúc cảm của tiểu tử này so với ai cũng không kém.

“Ngoan, kêu hoàng a mã”, Cần long với tiểu bánh bao mà dụ dỗ.

“Hoàng a mã” không chần chờ, tiểu bánh bao ngọt ngào hô, làm cho từng tế bào, xương cốt người ta phải run lên vì phấn khích.

“Thực ngoan”, Cần Long xoa xoa đầu hắn, thực mềm, sờ thật thích.(Long ca lợi dụng ăn đậu hủ nha)

“Mấy năm nay sống như thế nào? Lão nhân kia đối với ngươi có tốt không?”

“Mấy năm nay sống như thế nào? Lão nhân kia đối với ngươi có tốt không?” Hắn điều chỉnh lại vị trí của tiểu bánh bao, làm cho hắn dựa vào càng thoải mái, kì thật hắn muốn hỏi rất nhiều điều, như là tử lão nhân có ăn đậu hủ của ngươi hay không; trước đây lão nhân kia luôn thích động thủ cước với tiểu bánh bao(mụ mụ: long ba ba a, ngay cả tìm ra manh mối đều tính là động thủ cước, thật là ăn dấm chua quá~~), người nói hắn vẫn chưa khôi phục trí nhớ, như thế nào đã bị lão nhân kia làm cho “Tiên phong đạo cốt” thành bộ dáng ngốc dễ lừa thế này?

Trong hư không có tiếng ai đó:” người nói hắn có bộ dáng ngốc dễ lừa vậy không phải ngươi càng....” Mắt Cần Long phút chốc như trở thành mũi dao sắc bén băng lãnh, ” người nói cái gì?”. Người nào đó: ” Ở... không.. “.

Tiểu bánh bao gật gật đầu, ” Sư phụ đối với ta không tồi....” Có thể dùng làm trò giải trí cho ta, ” Chính là..... ” Làm như ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Trong mắt Cần Long hàn quang chợt loé, ” Tử lão nhân kia dám khi dễ ngươi sao!!!” Dám khi dễ bảo bối của hắn, không muốn sống nữa chắc?!!!

Ở đâu đó trên thiên đình, Thái Thượng Lão Quân bỗng rung mình ớn lạnh, chẳng lẽ lô hỏa không đủ nhiệt? “Ngươi, chính là ngươi “, tay chỉ vào một tiểu đồng, ” Không được nghỉ tay, còn không hảo hảo xem lô hỏa!”

Tiểu bánh bao trừng mắt nhìn, có điểm khó hiểu tại sao Cần Long lại tức giận đến vậy, bất quá chỉ cần làm cho hắn vui vẻ là được, còn lại thì vứt luôn, không quan tâm gì nhiều, ” Sư phụ ngược đãi nhi thần.... ”

Trong mắt Cần Long hàn quang càng sâu, được lắm, từ nay về sau tuyệt không tha cho lão!

” Sư phụ kêu ta giờ dần(3 h sáng) phải rời giường luyện võ, sau đó còn muốn..... BLABLABLA”, hắn kể lại đủ tất tần tật những gì đã phải trải qua, còn thêm thắt chút ít, và trên mặt còn rơi vài giọt lệ.

Đây là cái gọi là “ngược đãi” a, Cần Long có chút giở khóc giở cười, bất quá, hắn vẫn là không dễ dàng tha thứ cho lão nhân kia, đều tại tử lão nhân kia mà hắn và tiểu bánh bao mới xa nhau lâu như vậy. >_<>

Trên trời, Thái Thượng Lão Quân lại hắt xì một cái, giạt mình, chẳng lẽ hắn đường đường là thánh nhân tôn sư mà cũng bị cảm mạo, thật sự là rất bất hợp lí (tội nghiệp, bị Long ca ám rùi~~)

11. Chương 11

Cùng ngày đó, Càn Long mang tiểu bánh bao đi Khôn Trữ cung của hoàng hậu, xem như chính thức tuyên bố Thất hoàng tử đã hồi cung. Mà lão Phật gia hiện ở Ngũ Thai sơn lễ Phật nhưng tin tức truyền đi rất nhanh, có lẽ không lâu sau sẽ hồi cung.

Càn Long đối với hoàng hậu không có cảm giác gì, với hần, nữ nhân kia quá quy củ, rất không thú vị, kì thật nói thẳng ra là Càn Long cảm thấy nàng ngoan không tốt.

Càn Long quyết định đêm đó tiểu bánh bao ngủ lại Dưỡng Tâm điện, hoàng hậu muốn lên tiếng phản đối, bất quá ống tay áo vẫn hạ xuống, thiếu chút nữa nàng đã nói ra "lời thật mất lòng".

Dưỡng tâm điện

Càn Long nằm trên long sán, ôm tiểu bánh bao trong lòng, Vĩnh Tông cảm thấy được có người đang ôm mình ngủ, có điểm khác biệt, nhưng Càn Long nhất quyết không buông ra, cũng không nói cái gì, thực ra bị người này ôm thì xung quanh ấm áp hẳn lên, rất thoải mái. Chỉ chốc lát sau liền chìm vào mộng đẹp.

Sau khi tiểu bánh bao ngủ say, Càn Long tưởng chừng như đã ngủ đột nhiên mở mắt, trong khoảnh khắc chợt loé lên lư kim quang rồi biến mất, bóng tối không làm cản trở thị lực hần. Hần cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, dung nhan thanh lệ vô cùng, khi tiểu bánh bao ngủ say thực yên lặng, còn lộ ra chút tính trẻ con, dùng tơ hồng hệ trụ quả vu (ai biết chỉ với nha, chịu thôi) trước ngực là hoa sen ban chỉ lộ ra nửa phần vạt áo, ẩn ẩn hiện ra hồng mang tự nhiên, theo ban chỉ toả ra hồng quang trên người tiểu bánh bao, là hương sen thanh nhã thấm vào ruột gan.

Càn Long nâng một tay lên, vuốt lên mái tóc tóc mượt mà như suối, sau đó nhẹ nhàng mà vuốt ve hai má trắng nõn tiểu bánh bao, nhìn chăm chú tiểu bánh bao khi ngủ giống như một con mèo nhỏ đang làm nũng mà ở trong bàn tay hần cọ cọ nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Càn Long thần nhiên nở nụ cười, trong mắt là bao sự ôn nhu có thể khiến nhân loại vì hần mà chết, dù trời sập đất nứt hần cũng không sợ, không làm ý chí kiên quyết của hần dao động, Tông nhi, Tông nhi của ta, ta nhất định sẽ lại làm người yêu thương ta, cũng chính miệng người sẽ nói ra điều đó, như vậy tử lão nhân kia sẽ không có lý do nào để tách chúng ta ra.

Tiểu bánh bao giật giật, đem thân mình tựa quây vài phần, nhìn thấy hành động ấy, khoé miệng Càn Long lại nhếch lên, kì thật trong tiềm thức Tông nhi vẫn chưa nhớ rõ ta, nếu không lần đầu tiên gặp lại địch nhân trong thế giới này, có thể ở trong lòng hần an tâm ngủ chung, chẳng sợ có bao nhiêu điều đáng sợ của huyết thống. Nắm chặt bàn tay cùng tiểu bánh bao, Càn Long nhắm hai mắt lại, còn nhiều thời gian, Tông nhi, chuẩn bị tiếp chiêu đi. (thế a định làm gì e nó hừm =.=|||)

Sáng sớm khi tiểu bánh bao rời giường thì Càn Long đã vào triều từ lâu. Ngồi ở trên giường, Vĩnh Tông có điểm sững sờ, tối hôm qua cư nhiên ở trong lòng người khác ngủ lại con rất an tâm, trước kia chưa từng xảy ra việc như vậy, chẳng lẽ là do ma lực của huyết thống? (mụ mụ: người nào đó thì phát điên, người thì là bánh bao trì độn, người không nghĩ tới kiếp trước cha mẹ người không cho người cảm giác này sao?)

"Tiểu chủ tử, ngài tỉnh?", nghe thấy động tĩnh, Cao Không Cẩn (trong bản QT ghi thế chứ ta thấy tên này cứ vô lí thế nào í) ở bên ngoài điện hỏi. Vừa thấy đã biết hoàng thượng coi trọng vị thất a ca này cỡ nào, sáng sớm khi vào triều còn phân phó mọi người chú ý để y ngủ, ngay cả hần là thái giám tâm phúc cũng bị lưu lại hầu hạ y, qua nhiều năm như vậy, hần chưa khi nào thấy hoàng thượng đối với các hoàng tử công chúa mà bận tâm, vậy tiểu tổ tông này nhất định phải hầu hạ thật tốt.

"Ân" Thanh âm mềm nhũn còn mang theo cảm giác ngái ngủ, tương xứng với khuôn mặt bánh bao đáng yêu đến mị người, ngay cả người có tâm kiên định như tổng quản đại nội Cao Không Cẩn mà ở trong lòng đã hô to không chịu nổi, trách không được hoàng thượng lại sủng ái như thế, thật sự là rất đáng yêu!!

"Hoàng a mã đâu?", buổi sáng thức dậy không nhìn thấy thân ảnh người kia, trong lòng tự nhiên có chút mất mát.

Cao Không Cẩn một bên hầu hạ hần rửa mặt thay quần áo, một bên đáp, "Thất a ca, hoàng thượng đã vào triều từ sớm".

” Nga” Vĩnh Tông hạ thủy mắt, thản nhiên lên tiếng.

” Ngài cần dùng điểm tâm sáng không ạ?”, Cao Không Cần cẩn thận hỏi, hần cảm thấy rằng tâm tình Thất a ca dường như không tốt.

” Hần có dùng không?” Vĩnh Tông hỏi. Cao Không Cần sững sốt một chút mới phản ứng lại, ” hần” ở đây là chỉ hoàng thượng đi, ” Bệ hạ còn chưa dùng...”.

” Vậy chờ hoàng a mã trở về cùng nhau dùng đi”, nói xong hướng ngoài Dưỡng Tâm điện đi tới, ” Theo ta ra ngoài đi một chút đi”.

” Dạ” Cao Không Cần chạy nhanh đuổi theo. Dọc đường giới thiệu cho tiểu bánh bao cảnh sắc trong cung và các điện khác, cũng nói không ít những quy củ, Vĩnh Tông biết ở trong cung phải thật hiểu biết, vì vậy liền chú ý lắng nghe.

” Phúc đại gia cát tường!”, nghe thấy cách đó không xa mấy tiểu thái giám đang hành lễ, tiểu bánh bao tò mò nhìn về phát ra tiếng nói, thấy người một thân phục sức của ngự tiền thị vệ, vừa mới nghe Cao tổng quản nói trong cung chỉ có hoàng tử mới có thể xưng là “gia”, vậy người kia là ai, lẽ nào là ca ca của hần, sao lại mặc y phục của ngự tiền thị vệ?

” Cao tổng quản, đó là....” Cao Không Cần hướng tầm mắt về phía tiểu bánh bao chỉ nhìn thoáng sang bên kia, trong mắt nhanh hiện lên một tia khinh thường, ” Đó là thân thích của Lệnh phi nương... ” sau đó không nói tiếp. Vĩnh Tông cũng đoán được, là bám váy dựa vào quan hệ mà thôi, người này thoát nhìn không phải là người có đầu óc, hần là ngoạn tốt lắm đi(mục mục: không hổ là phụ tử, Long ba ba cũng có tâm tư này đi), bánh bao đậu sữa sang lại vạt áo, ý bảo Cao Không Cần đuổi theo, ” Chúng ta hãy ra gặp vị “gia” kia đi”.

Đám người bên kia cũng nhìn thấy bọn họ, thấy hần một thân phục sức hoàng tử, lại có tổng quản đại nội đi theo, đều đoán được thân phận của hần, vị kia là con trai khác của hoàng đế, xuất cung chữa bệnh từ nhỏ giờ mới trở về (Long ca ca nói với bên ngoài như vậy) chính là Thất a ca Ái Tân Giác La Vĩnh Tông.

” Nô tài tham kiến thất a ca, thất a ca cát tường”, nhóm tiểu thái giám vội vã hành lễ.

Mà vị thị vệ kia thì phẩy phẩy lỗ mũi to của hần, chấp tay, ngay cả thất lưng cũng chưa hạ, phi thường không có thành ý mà hành lễ ” Thần Phúc Nhân Khang bái kiến Thất a ca”

Phúc Nhân Khang? Thân thích của Lệnh phi? Kia chẳng phải là diễn viên rất nổi tiếng sao (mục mục: tha thứ cho đứa nhỏ này, tất cả quan niệm đều do một đám nữ tặc giáo huấn). Trời, y rốt cuộc như thế nào mà xuyên qua đến thế giới này? Bất quá, nếu như đã đến đây thì cứ để cho ta ngoạn đi, hần là rất thú vị đi. Bối cảnh: âm phong rít gào từng trận ~

12. Chương 12

” Miễn lễ ” Vĩnh Tông nở nụ cười với vẻ mặt thuần khiết, tựa hồ như không thấy kẻ nào đó thất lễ với mình, kì thật trong lòng đang nghiêng răng nghiêng lợi, cái lỗ mũi to dùng kia trong thật chứng mất, nghĩ muốn lấy hai cái chi hương ” ngàn dặm phiêu hương” mà sư phụ chế tạo ra (mục mục: mọi người có nhớ không, trong đệ nhị chương sư phụ đã dùng hương này để gọi tiểu bánh bao dậy) nhét vào trong cái động to kia (lỗ mũi đó).

” Lệnh phi nương nương đưa ta tiến cung để lấy một số đồ vật” vẫn dùng thái độ như cũ nói với Vĩnh Tông, hần cho rằng, trong hoàng cung thì hoàng đế là người đứng đầu, sau đó đến Lệnh phi nương nương là thứ hai, ngũ a ca cùng huynh đệ bọn họ là thứ ba, là người đứng sau con trai trưởng, tin chắc rằng ngôi vị hoàng đế sau này sẽ là của ngũ a ca.

Như vậy thái giám là để làm gì, việc gì cần chính người vào lấy? Người tưởng hậu cung là hoa viên sau nhà người sao mà muốn vào thì vào? Mà thái độ của người như thế là ý gì? Dù gì ta cũng là con trai của BOSS,

là hoàng tử của vương triều, người không lấy lòng thì thôi, lại còn dùng thái độ này đối với ta, người không phải là đồ ngọc mà là hoàn toàn không có đầu óc đi? Ta không thèm so đo với người tàn tật. Tiểu bánh bao đau đầu, có điểm rồi rắm

~~” Thắt a ca vừa mới hồi cung, còn phải học nhiều lễ nghi, quy củ, không nên tùy tiện đi dạo”. Lỗ mũi to về mặt kiêu căng, giữ giọng giáo huấn nói.

Phía sau Cao Không Cần khoe miệng run rẩy, tên này nghĩ mình là ai, dám dùng ngữ khí này để giáo huấn thắt a ca, Lệnh phi là một người khôn khéo vô cùng sao lại có thân thích như vậy?

Tiểu bánh bao cũng nổi giận, người chỉ dựa vào vào một điểm sáng nhỏ nhoi mà cho rằng đó là cả thái dương sao, ngay cả hoàng a mã còn chưa giáo huấn ta, người có tư cách gì, dựa vào đâu, người cho người là ai? Ta quyết định, kiên quyết không bao giờ tha cho người, không chinh người, người sẽ không biết nói hoa vì saolại hồng, cây cỏ vì sao lại lục, không chinh người, ta liền xin lỗi tử lão nhân cho những gì gây ra trong mười một năm qua, không chinh người, ta liền xin lỗi đảng nhân dân (mụ mụ: cái này cùng đảng nhân dân có liên quan gì? Bánh bao đáng thương, đã sinh khí đến mức nói năng lộn xộn =3=)

” Thần cáo lui.” Phúc Nhĩ Khang nói xong, cũng không quản Vĩnh Tông có phản ứng gì hay không, xoay người bước đi.

Quá kiêu ngạo, Cao Không Cần tức giận đến phát run, chợt nhớ đến trước kia từng nghe nói huynh đệ Phúc gia có bao nhiêu vô lễ, không ngờ lại vô lễ đến như thế, tên kia cư nhiên trước tổng quản đại nội giáo huấn một hoàng tử, nghĩ muốn trảm mà lên tiếng:”Người...”

Không nghĩ tới tiểu bánh bao lại giơ tay lên ngăn trở hắn. Cao Không Cần khó hiểu tại sao lại buông tha cái tên vô phép vô tắc kia, ” Tiểu chủ tử, vì sao không...”

Tiểu bánh bao lộ ra bộ dáng đáng yêu tươi cười, nói một câu không đầu cũng không đuôi ” Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt...”

Cao Không Cần nhức đầu, vậy là có ý tứ gì?

Vĩnh Tông không giải thích, ” Quay về Dưỡng Tâm điện đi, hoàng a mã có lẽ đã trở lại “. Cao Không Cần là một nô tài thông minh, cái gì không rõ sẽ không suy nghĩ nữa.

Dưỡng Tâm điện

Tiểu bánh bao trở về đúng thời điểm Càn Long vừa mới thay triều phục, thấy Vĩnh Tông tiến vào liền ôm lấy hắn, ngữ khí mang đầy sủng nịnh ” Như thế nào mà chưa dùng đồ ăn sáng đã bỏ chạy ra ngoài? ”

Bọc nhỏ tử đô đô cái miệng nhỏ nhắn, không tự giác lại bắt đầu làm nũng, “Hoàng a mã cũng chưa ăn mà, tông nhi chờ hoàng a mã cùng dùng.”

” Thực ngoan ” Càn Long hôn lên trán hắn, ôm hắn đi đến bàn ăn cùng dùng bữa

~~Dùng xong đồ ăn sáng, tiểu bánh bao xin Càn Long đến thái y viện để tìm hiểu tích lũy thêm kiến thức, hiểu biết tính tình của hắn, Càn Long không nói hai lời, liền đáp ứng hắn, đổi lấy tiểu bánh bao vui vẻ cười lớn ôm Càn Long một cái thật to.

” Buổi sáng hôm nay phát sinh chuyện gì? “, đợi tiểu bánh bao đi rồi, Càn Long ngồi trên long ỷ, thản nhiên hỏi.

Cao Không Cần lập tức quỳ xuống, đem chuyện buổi sáng nói ra hết một lần.

” Nga~” Càn Long nghe xong, trong lòng dấy lên hừng hực lửa giận, quả muốn đem tên lỗ mũi to chết tiệt kia băm thây vạn đoạn, bất quá nghe được Cao Không Cần nói tiểu tử nói ra câu không đầu không đuôi kia, lửa giận cuối cùng bình ổn một ít, bọc nhỏ tử ra về chính mình đã muốn động thủ “báo thù”, bất quá vẫn là sẽ không dễ dàng buông tha hắn đi, “Cao Không Cần, truyền khẩu dụ của trẫm, ngự tiền thị vệ Phúc Nhĩ Khang làm việc bất lợi, bãi chức!”

” Dạ! ” Cao Không Cần vô cùng cao hứng tuân lệnh đi tuyên chỉ, Phúc gia các người cứ kiêu ngạo đi~~

13. Chương 13

Nói tiểu bánh bao tính toán mưu kế trong lòng, không, là âm thầm giáo dục lỗ mũi to một chút, phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng vô cùng —— hẳn không có được thảo ~~ lúc ấy thực không nên đem bốn loại được còn lại đều hạ cho tên đó, phần ngứa, cảm phần(trong QT nó ghi là hắt xì phần >_<) còn=“” chưa=“” tính,=“” những=“” loại=“” được=“” kia=“” có=“” thể=“” dễ=“” dàng=“” chế=“” lại,=“” nhưng=“” còn=“” phiêu=“” hương=“” ngàn=“” dặm=“” ——=“” nửa=“” tháng=“” trong=“” người=“” như=“” phiêu”hương”=“” ngàn=“” dặm,=“” cùng=“” một=“” thứ=“” nửa=“” là=“” “rau=“” thu”=“” ——=“” người=“” đã=“” trúng=“” hai=“” loại=“” độc=“” này=“” thì=“” như=“” phiêu=“” mị=“” nhân,=“” rất=“” khó=“” giải,=“” không=“” có=“” độc=“” gì=“” sánh=“” được.=“” bất=“” quá,=“” nói=“” vậy=“” người=“” nào=“” đó=“” trong=“” nửa=“” tháng=“” nhất=“” định=“” phần=“” khích=“” vô=“” cùng=“”>

(ý ẽm là ẽm dùng hết độc được cho Phúc Nhĩ Khang rùi, giờ không còn được nữa)

Tiểu bánh bao nghĩ ngợi hồi lâu, mỉm cười ngọt ngào, làm cho Càn Long vô tình nhìn thấy mà tim đập nhanh hơn một nhịp, tiểu gia hoả này tươi cười như vậy nhất định là đã tính kế trừng phạt thành công tên Phúc Nhĩ Khang kia đi, từ trong tiềm thức đã khắc sâu bản chất phúc hắc của tiểu gia hoả kia, chợt nhớ tới ngoài cung truyền vào có người nào đó trong nửa tháng đã sống vô cùng thoải mái, phần khích(thống khổ thì có =), lộ ra nụ cười sùng nịnh, đứa nhỏ này, đã thấm mệt mà vẫn chưa chịu ăn cơm, bất quá như vậy mới là tiểu bánh bao đáng yêu a —— đây là hình mẫu điển hình cho những ai đã yêu thì tình nhân trong mắt đều hoá Tây Thi đi, bất quá thầy thuốc cư nhiên lại biến thành người hạ được, không hổ là tiểu bánh bao của ta, ân, lão nhân Thái Thượng Lão Quân cuối cùng cũng có điểm dùng

~~” Hoàng a mã, Vĩnh Tông muốn đi thái y viện ——”, không biết vì sao, trực giác tiểu bánh bao cho rằng Càn Long rất bao dung với hắn, sùng nịnh hắn, mà trên thực tế, trong thời gian đích ở chung vừa qua, cũng quả thật là như thế này, vô luận hắn đưa ra cái gì yêu cầu gì, Càn long đều thỏa mãn hắn, đương nhiên tiểu bánh bao vẫn chưa hiểu sự tình lắm, trước mặt người khác tiểu bánh bao vẫn là ngoan ngoãn nghe lời

~~Quả nhiên, Càn long xoa xoa đầu bọc nhỏ tử, “Tốt ~~” bọc nhỏ tử cả người như nhũn ra, xúc cảm tốt vô cùng, “Bất quá đừng cho người khác biết ngươi giỏi y thuật.....”, ta nhân theo phương diện này nghĩ không muốn mưu ma chước quỷ làm tổn thương tổn tiểu bánh bao.

“Ân, ” biết đó là để bảo vệ hắn, bọc nhỏ tử nhu thuận gật đầu dù sao hắn cũng chán ghét phiền toái.

Đảo mắt, tiểu bánh bao hồi cung đã nửa tháng, mỗi ngày Dưỡng Tâm điện, Khôn Trữ cung, Thái y viện cứ ba điểm mà đi một đường, ngày qua ngày đều coi như thư thái, đương nhiên phải xem nhẹ ngũ a ca. Kia ngũ a ca đem Lệnh phi bị cấm chùng, chuyện Nhĩ Khang bị giáng chức toàn bộ quy kết vào lỗi của tiểu bánh bao —— tuy rằng trên phương diện mà nói thì đúng vậy đi, mỗi lần nhìn thấy tiểu bánh bao là hai mắt hướng lên trời hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người bước đi. Vĩnh Tông cũng không để ý, quy củ đi hoàn lễ, liền cười tủm tỉm khi nhìn thấy bóng dáng Phúc Nhĩ Khang cùng Phúc Nhĩ Thái, cũng không để ý Cao Không Càn thay mình ôm uỷ khuất, hẳn mới vừa mới trở lại con người toàn vẹn, tâm tình hảo, tạm thời không cùng tên đó so đo, hơn nữa được của hắn bây giờ còn không chế hảo đâu, còn nhiều thời gian a còn nhiều thời gian

~~Hôm nay, Càn Long hỏi tiểu bánh bao có tham gia hội vây săn(săn thú)hay không—— mỗ Long kiên quyết không thừa nhận chính mình đã uống thuốc dầm chua

Tiểu bánh bao lập tức gật đầu, hắn đang chế được lại như cũ, vừa lúc cũng đang nhàm chán.

” Muốn đi a ” Càn Long thấy tiểu bánh bao gật đầu như con gà mổ thóc, trong lòng buồn cười,”Vây mang ngươi cùng hoàng a mã có điều gì tốt sao?” Tiểu bánh bao đậu thật thú vị a.

Đôi mắt đen bóng to tròn tiểu bánh bao linh động, rồi ở trên gương mặt Càn long hôn một cái, sau đó nắm lấy Càn long ống tay áo đích bắt đầu làm nũng, “Hoàng a mã, mang Vĩnh Tông đi với, được không

”

Cảm giác được trên mặt có thứ gì ôn nhuận là đôi môi của tiểu bánh bao, Càn long ngây ngẩn cả người, hài tử này..... Lại thấy tiểu bánh nắm ống tay áo hắn làm nũng, kỳ thật đứa nhỏ này căn bản không ý thức được mình làm cái gì đi, “Hảo hảo.....” Dù sao hắn không phải là không có cách.

“Cám ơn hoàng a mã, hoàng a mã tốt nhất ——” tiểu bánh bao đem mặt vui vào trong lòng ngực Càn long, cọ a cọ, che lại nụ cười giảo hoạt trên khuôn mặt.

Ngày hôm sau, Càn long mang theo tiểu bánh bao, còn có các tần phi, hoàng tử, vương thân, đại thần tới bãi săn.

Bọc nhỏ tử ngồi ở long liên lý(kiệu rồng, tạm dịch như thế thôi), ánh mắt không ngừng hướng ra bên ngoài, hắn thật hâm những người cưỡi ngựa bên ngoài, vốn hắn cũng muốn cưỡi, nhưng là trước khi xuất phát Càn long thừa dịp hai người cùng ở chung nói chuyện, Càn Long phi thường không để ý uy nghiêm hoàng đế mà làm bộ đáng đáng thương hề hề, “Vĩnh Tông không thích hoàng a mã sao?”

Lời này từ đâu nói lên? Khóe miệng tiểu bánh bao như co rút, “Hoàng a mã như thế nào lại nói như vậy?”

“Vĩnh tông cư nhiên nhần tâm đem hoàng a mã một mình ở trong long liên lý, một mình đối mặt cô độc, tịch mịch.....” Càng nói càng đáng thương.

“.....” Tiểu bánh bao không nói gì, người này..... Chờ hắn lấy lại tinh thần, hắn đã ở tại long liên lý.

Kỳ thật hoàng a mã cũng là phúc hắc a ~~

14. Chương 14

Tới bãi săn, sau khi dàn xếp ổn thỏa, tiểu bánh bao nhìn những người xung quanh hoàng a mã, yêu, chẳng những Ngũ Ca cùng thư đồng gốc của y đến đây, ngay cả lỗ mũi to kia cũng có mặt. Này da mặt chắc dày lắm a! Tiểu bánh bao trong lòng cảm thán, trước bọn họ bộ dáng vênh vào tự đắc, vương công đại thần chung quanh sẽ không đem ánh mắt từ khinh bỉ trở thành kính ngưỡng đối với bọn họ đi? Hơn nữa cũng không nhìn lại thân phận chính mình, ba người chạy song song với nhau cũng được thôi, cư nhiên còn chạy vượt mã của Càn Long, bỏ qua quy định mà thân phận cho phép, tiểu bánh bao lắc đầu lại lắc đầu, chỉ số thông minh quá thấp, thà giúp hắn thử thuốc thí nghiệm đi, cung cấp lạc thú cho hắn, đại khái ý nghĩa lớn nhất đời mấy tên này là cho hắn ngoạn đi.(thêm đẹp:p)

Càn Long nhú nhú mày, không nghĩ tới hoàng tử của hắn cư nhiên có hành động ngu xuẩn như vậy, bắt quá làm nhiều trò như thế cũng không được cái gì, vì thế hô một tiếng bắt đầu.

Ba người kia cũng không quản phản ứng của người khác liền xông ra ngoài, khiến cho mọi người phản cảm, hướng ngón tay về phía trước lớn giọng: “Thử xem bãi săn hôm nay sẽ là thiên hạ của ai?”

Đương trường đại thần trên mặt biến sắc, này ngũ a ca như thế lại đi nói lung tung, chớ không phải là cùng hai huynh đệ Phúc gia hỗn hào này làm đầu óc ngu đi đấy chứ, lại nghĩ tới một thời gian trước truyền khắp kinh thành rằng Phúc Nhĩ Khang mắc “quái bệnh”, lập tức quyết định phân rõ giới hạn với Ngũ a ca và Phúc gia đi, không nghĩ là bị những kẻ ngu dốt làm liên lụy, đó mới thật sự là chết không minh bạch.

Tiểu bánh bao vẫn đi theo bên người Càn Long, bánh bao rất hiểu bản thân mình, hắn cưỡi ngựa bắn cung không giỏi, đừng nói là bắn trúng con mồi, không làm bị thương đến người một nhà đã là tốt lắm rồi.

Càn Long rõ ràng đã nhận ra điểm này, trong lần đi săn này cũng có lúc chỉ dạy cho tiểu bánh bao kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung nhưng tiểu bánh bao cũng không học được bao nhiêu.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng xôn xao.

Càn Long mặt lập tức liền đen, hắn cùng tiểu bánh bao tán gẫu đang ca hứng liền bị đánh gãy, tâm tình hắn hiện tại vô cùng không tốt.”Chuyện gì?” Hắn lạnh giọng hỏi qua thị vệ đến báo tin

Thị vệ xuống ngựa trả lời, Ngũ a ca bắn trúng nữ thích khách.

Cần Long nhướng mày, ở bãi sấn này như thế nào có thích khách xông vào, tiểu bánh bao hiện tại phong ấn còn chưa gỡ bỏ, trí nhớ cùng pháp lực đều chưa khôi phục, vạn nhất bị thương làm sao bây giờ? Nghĩ vậy, sắc mặt Cần Long liền hoàn toàn một màu đen.

Nghe thế, tiểu bánh bao từ đáy lòng thật có chút hiểu rõ, hắc kìa là “ngốc điệu”(con chim ngu ngốc, mà mọi người có biết đó là ai không:” >) đi. Nghĩ vậy hắc lại nhìn Cần Long, trong lời nói ấy, nhất định sẽ không giống nữ nhân trong sách viết đi. Bất quá còn hoa thánh mẫu(ta không rõ lắm, có lẽ là chỉ Tử Vi) đâu, tiểu bánh bao trong lòng bắt đầu cảm thấy được bức tức. Chán ghét, thừa dịp người ta không có ở đây, tìm nhiều như vậy nữ nhân còn sinh nhiều nữ nhân nữa, (^) bất quá, sau này, hừ ~~ (ghen rồi, ghen rồi ^.^,)

“Hoàng a mã, chúng ta đi nhìn xem đi.” Tiểu bánh bao nói, hắc nhưng thật ra muốn xem ngốc điệu mà trong sách nói có lực phá hoại to lớn kia trưởng thành sẽ có hình dạng như thế nào.

Nghe được lời này, Cần Long ngừng thiếu chút nữa nói ý chỉ làm cho thị vệ trực tiếp đem thích khách thiên đao vạn quả, dù sao đã phát hiện, lại bị Vĩnh Kỳ bắn bị thương, hắc là không có gì nguy hiểm, “Hảo, vậy đi xem đi.”

Đang nói còn không có lạc, chỉ thấy ngũ a ca ôm một người toàn thân là máu, vọt tới trước mặt Cần Long, miệng còn hô, “Thái y, thái y, mau tới nhìn vị cô nương này xem, nàng chảy rất nhiều máu.....” Đằng sau còn hàng dãy thị vệ đi theo, rõ ràng là muốn ngăn cản hắc rồi lại không ngăn cản được.

“Ngũ a ca, nữ tử này thân phận không rõ, ngài như thế nào có thể...” Một cái đại thần nhịn không được mở miệng, này Ngũ a ca cũng quá kỳ cục đi, làm vậy có thể sẽ ảnh hưởng đến an nguy của hoàng thượng.

“Người sao có thể không có tâm, một cô nương yếu đuối làm sao gây uy hiếp!” Ngũ a ca đánh gãy lời nói của người nọ.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy nữ tử đang hôn mê đột nhiên hô từng tiếng đứt quãng, “Hoàng Thượng, ta muốn gặp Hoàng Thượng.....” mở mắt ra, mờ ảo nhìn về phía trước không xa một thân ảnh màu vàng, kìa hắc chính là hoàng đế đi, “Hoàng Thượng, chẳng lẽ người không nhớ rõ mười chín năm trước tại ven hồ Đại Minh có Hạ Vũ Hà sao?”

Cần Long sửng sốt, phản ứng đầu tiên phải quan sát sắc mặt tiểu bánh bao. Tiểu bánh bao híp mắt, biểu tình có vẻ bí hiểm, Cần Long cảm thấy không yên, quả muốn làm cho người ta đem hai người phía trước tha ra ngoài chém. Mười chín năm trước hắc là ở cùng một nữ nhân có ánh mắt rất giống Tông nhi một khoảng thời gian, nhưng là chỉ nhớ rõ điểm này mà thôi, về phần nữ nhân kia họ gì, tên gì thậm chí bộ dáng ra sao nữa hắc đã sớm quên hoàn toàn.

Ngũ a ca lấy ra từ chỗ nữ nhân một tay nải, “Nàng một đường cố giữ lấy tay nải, hắc bên trong có đồ vật gì đó đi?” tay nải đột nhiên rớt ra, xuất hiện một bức tranh cùng một cây quạt thanh. Thị vệ liền đem hai món đồ trình lên Cần Long, Cần Long mở ra vừa thấy, quả nhiên, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Tiểu bánh bao mắt thấy hắc thất thần, bên kia ngốc điệu đã gần như chết vì mất máu quá nhiều, đã chết sẽ không diễn gì được. Hắc đành phải ra tiếng nói, “Thái y đâu, còn đứng đó làm cái gì, mau cứu chữa cho cô nương này.”

15. Chương 15

Thái y chạy nhanh đi nhìn ngốc điệu, Dược Vương cốc y tiên nói hắc nào dám không nghe, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, vị cô nương này mất máu quá nhiều, cần hồi cung mới có thể.....”

Thật vất vả mới bồi tiểu bánh bao ra cung một lần, liền vì nữ tử mà hắc dây dưa trước đây hồi hắc còn trẻ tính phong lưu, tuy rằng khi đó hắc chưa khôi phục trí nhớ, cũng chưa khôi phục chân thân, nhưng hắc cảm thấy như đang phản bội tiểu Tông nhi, lại phải bồi vì nàng mà lập tức hồi cung, mặc kệ nữ tử này có phải hay không nữ nhân ngày xưa, hắc đều đối nàng bất mãn tới cực điểm.

Càn Long đích sắc mặt đen như đáy nồi, tiểu bánh bao nhìn hắn có thể ra mệnh lệnh nhân đem gốc đu đủ vào trong rừng cây mà tự sinh tự diệt, vì thế người cưỡi ngựa tiến về phía trước vài bước, lôi kéo ống tay áo hắn.

Càn Long vừa quay đầu lại, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của tiểu bánh bao, sắc mặt rốt cục cũng bình thường trở lại, “Tông nhi, làm sao vậy?”

Cái miệng nhỏ xinh đỏ đỏ phần nộn của tiểu bánh bao, hai mắt mở to mang theo hơi nước chớp chớp, ngữ khí có phần mất mát, “Hoàng a mã, chúng ta trở về cung đi.”

Càn Long lập tức đắm chìm trong “sắc đẹp” của bánh bao nhà mình, tiểu Tông nhi thật sự là đáng yêu a, bộ dáng mát mắt như vậy, đáng yêu quá là đáng yêu, Càn Long đau lòng muốn chết, hạ mệnh lệnh hồi cung đồng thời oán khí đối với gốc đu đủ kia cũng cao hơn một tầng.

Một đám người vội vội vàng vàng trở về cung, gần đến cửa cung, Càn Long mới nhớ tới đến, nữ tử này không danh không phận, cho dù là thân sinh của nữ nhân kia cũng chỉ là thân phận thấp hèn, nên đặt ở chỗ nào thì tốt?

Trong lúc vô tình, Càn Long tầm mắt đảo đến Phúc Nhĩ Khang cưỡi ngựa bên cạnh Long liên lý, nghĩ tới Lệnh phi, nảy sinh ý tưởng, nữ nhân xuất thân là nô tài kém cỏi, nghĩ tới nghĩ lui, trong cung cũng chỉ có nữ nhân này “xứng” được nuôi nấng nữ tử kia.

“Bãi giá Duyên Hi cung!” Càn Long cao giọng hạ lệnh.

Đôi mắt tròn châu đen láy dường như chuyển động, tiểu bánh bao lập tức liền hiểu được dụng ý Càn Long. Vừa lúc, đến lúc đó bên người có một đám được xưng là quân đoàn “chế tạo khí siêu cấp phiên toái”, hảo, nhìn Lệnh phi người như thế nào nghĩ muốn hoàng a mã sủng ái, nhìn người như thế nào sinh được mười lăm, mười sáu, mười bảy a ca, như thế nào hưởng về vị trí hoàng hậu tối thượng đi —— trong đầu tràn ngập oán niệm tiểu bánh bao vui sướng khi nghĩ đến có người gặp họa.

Lệnh phi tại Duyên Hi cung vừa nghe tiểu thái giám hồi báo, Hoàng Thượng đi săn trở về liền đến Duyên Hi cung của nàng, trong lòng đắc ý không ngừng, xem ra Hoàng Thượng trong lòng vẫn là nghĩ đến nàng.

Ngay khi nàng đắc ý, lệnh Kim Mai trang điểm cho nàng thành bộ dáng nhu nhược để được Hoàng Thượng thương tiếc, lại nghe hạ nhân báo cáo nói, Hoàng Thượng đi săn, Ngũ a ca bắt một nữ nhân bị thương, lại nghe đó là nữ lưu lạc của hoàng thượng. Lệnh phi trong lòng toan nghĩ sẽ phải chết, cầm khăn vò đi vò lại, tâm tư cũng dạo qua một vòng lại một vòng, dù sao xem ra trước mắt, nữ nhân đó hẳn là đã muốn chết, không có cơ hội cùng nàng tranh đoạt tình cảm, mà cũng sẽ không thể giành ngôi vị hoàng đế của con nàng (mụ mụ: uy uy, khi nào thì ngôi vị hoàng đế thành của con người hử?), còn có thể dùng để lợi dụng, hơn nữa nếu nữ nhân này được sủng ái, vị trí của nàng cũng không phải càng củng cố? Nghĩ như vậy, Lệnh phi kiên định muốn thực hiện được ý niệm trong đầu.

Mấy tiểu thái giám đem gốc đu đủ bị thương nâng vào thiên điện của Duyên Hi cung, Lệnh phi giả bộ về mặt hiền lương thực đức, ở trước mặt Càn Long hoảng loạn, nghĩ Càn Long đã biểu hiện một chút rộng lượng của nàng, còn làm như nàng rất am hiểu ý người, thuận tiện tái thể hiện ra một chút ảm đạm, một chút nhu nhược, hy vọng có thể khiến cho Hoàng Thượng động tâm.

Đáng tiếc Càn Long lòng đang rất mất kiên nhẫn, hơn nữa người ta lòng đã sớm chỉ có duy nhất một người là tiểu bánh bao, nào có tâm tư xem nàng biểu diễn, không có lòng dạ đi thương tiếc nàng. Nhưng thật ra tiểu bánh bao ngầm quyết miệng, hành động này, nếu là ở hiện đại chắc chắn sẽ đi làm diễn viên, nữ diễn viên tốt nhất Áo Tư Tập cũng không bằng?

Càn Long hiện tại xem con đu đủ kia thấy càng không vừa mắt, hận không thể để nàng vĩnh viễn không xuất hiện ở trước mặt hắn. Càn Long đem người ném tới Duyên Hi cung xong ý tứ ý tứ cùng Lệnh phi nói vài câu chiếu cố hảo cô nương đó, hảo hảo nghỉ ngơi bảo trọng chính mình nói linh tinh tất cả những gì có thể nói, liền lôi kéo tiểu bánh bao quay về Dưỡng Tâm điện. Tuy rằng tiểu bánh bao còn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng hắn vẫn không muốn cùng nữ nhân có hành động thân mật nào ở trước mặt Tông nhi, đương nhiên sau lưng cũng là không có luôn, từ khi khôi phục trí nhớ, hắn cũng chỉ dùng ảo thuật làm cho người ta nghĩ rằng hắn đến hậu cung làm hạnh hậu phi. Trên thực tế hắn ở Dưỡng Tâm điện ôm tiểu bánh bao ngủ và thơm thơm. (xấu quá Long ca ui >_<)

16. Chương 16

Liên tiếp nhiều ngày, Tiểu Yến Tử đều thần chí không rõ ràng.

Mơ mơ hồ hồ, nàng ngủ trên giường mặc áo ngủ bằng gấm bên trong, nơi nơi cảm thấy mềm nhũn, hương thơm ngào ngạt, lại mơ thấy, đều biết không rõ thầy thuốc ở khám và chữa bệnh cho chính mình, trong chốc lát thì chích, trong chốc lát thì uy được. lại mơ hồ có thiết nhiều tiên nữ quay chung quanh chính mình, có một tiên nữ xinh đẹp nhất gương mặt ôn nhu thường thường xuất hiện ở trước mắt nàng, hỏi han ân cần, uy thang uy được. mơ hồ, ngẫu nhiên còn thấy một nam nhân uy nghiêm đi vào, những ai ở mansion phòng đều lập tức quỳ lạy cùng hô "Hoàng Thượng cát tường", yên lặng đích chăm chú nhìn mình, ánh mắt phức tạp.

Đối với Hạ Vũ Hà, Càn Long không có cảm tình gì, nếu không cũng sẽ không đem nàng quên sạch sẽ như vậy, nhưng là, áy náy nhiều ít vẫn là có một chút, dù sao nữ nhân kia đã đợi hán 19 năm.

Ngày này, Càn Long tới trước giường Tiểu Yến Tử, đi theo phía sau là lệnh phi cùng bộc nhỏ tử. Tiểu Yến Tử đột nhiên phát nhiệt, trên trán mồ hôi chảy từng giọt, miệng lẩm bẩm.

"Đau..... Đau quá... Cây quạt, ống tranh..... Đừng lấy cây quạt của ta....."

Càn Long nghe những lời này, nhìn thấy trên khuôn mặt mồ hôi tuôn như suối. Trong lòng thật ra dù ít hay nhiều cũng sinh thương tiếc. Tiểu bái bao yên lặng đứng, mặt không chút thay đổi. Lệnh phi nhìn nhìn Càn Long, đi đến bên giường.

"Uy uy! Tỉnh vừa tỉnh!" Lệnh phi vỗ vỗ hai gò má Tiểu Yến Tử: "Bản cung nói chuyện người có nghe được không? Có thể hay không nói cho bản cung, người bao nhiêu tuổi?" Dù sao cũng phải hỏi rõ ràng nàng có thật là nhi nữ của hoàng thượng lưu lạc trong dân gian hay không? Lệnh phi cẩn thận ghen tức.

Tiểu Yến Tử vẫn mơ hồ, còn nhớ rõ đã cùng Tử Vi kết bái.

"Ta mười tám, sinh năm nhâm tuất....." Nàng bị động đáp, giống như chìm trong mộng.

Lệnh phi liếc mắt nhìn trộm, cẩn thận quan sát Càn Long, thấy hán biểu tình không biến hóa. Lại hỏi tiếp: "Vậy người sinh tháng mấy?"

Ta có họ, ta họ Hạ. Ta có sinh thần, mừng một tháng tám là sinh thần ta.....

"Ta..... ta có sinh thần vào mừng một tháng tám,..... mừng một tháng tám"

Càn Long một suy nghĩ, chẳng lẽ thật là nhi nữ của trẫm?

"Người họ gì?" Lệnh phi lại hỏi.

Tiểu Yến Tử tinh thần hoảng hốt, trợn mắt nhìn nhìn Càn Long.

"Tử vi nói..... Không thể nói không biết, không xác định..... Ta có họ, ta có ta có..... Ta họ Hạ....."

"Người tên là gì?" Lệnh phi lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, ôn nhu hỏi, trong lòng lại thiếu chút nữa bị chết đuối vì đắm chìm.

"Tiểu..... Tiểu Yến Tử....."

Quả nhiên là Hạ Vũ Hà cũng là một nữ nhân xinh đẹp nhưng chưa thấy mặt, đột nghe đến tên thì trong lòng Lệnh phi nổi lên khó chịu, ngầm cười lạnh, trên mặt hiện một mảnh thương tiếc.

Nhìn thấy Tiểu Yến Tử trong lòng cũng cảm thấy thương xót, tuy rằng không phải đứa con thật sự —— nhưng hán cảm thấy không cần nói cho hoàng a mã, hán đâu phải người tốt như vậy (mụ mụ: bánh bao rơi vào hang dấm chua rồi), nhưng còn không phải là Tử Vi hay sao? Thật đáng ghét, nghĩ nghĩ, trong mắt không khỏi lóe ra trong suốt.

Lực chú ý hơn phân nửa đều ở trên người bánh bao nhà mình nên Càn Long lại lập tức liền nhìn tới, trái tim một trận co rút nhanh. Nhìn đến tiểu bái bao thương tâm, cái gì Tiểu Yến Tử, cái gì Hạ Vũ Hà lập

tức đã bị hấn vút ra sau đầu, kéo tay tiểu bánh bao quay về Đường Tâm điện cẩn thận an ủi thôi. Lưu lại một lệnh phi đối với Tiểu Yến Tử trên giường của nàng ôn nhu săn sóc.

Không mấy ngày trong cung bắt đầu lưu truyền, Hoàng Thượng từ bãi săn mang về một cô nương bộ dạng cùng Hoàng Thượng có bao nhiêu phần giống nhau.

Lời này rơi vào lỗ tai hoàng hậu, Vĩnh Tông khi ấy đang ở Khôn Trữ cung thỉnh an. Hoàng hậu rất phần nộ, việc này vẫn chưa qua thẩm tra, còn có người dám loạn truyền, lẫn lộn huyết mạch hoàng thất chính là tội nặng nhất. Vĩnh Tông là thực thích hoàng hậu, nàng là mẫu thân tốt, đối chính mình cũng tốt lắm, làm cho hắn cảm nhận được tình thương của mẹ đã mất từ lâu, bánh bao là người có ân tất trả, có cừu tất báo, tuy nói hoàng hậu là chính thê của Càn Long, thì có ăn vặt dấm chua chút, nhưng hoàng hậu đối hắn tốt, hắn liền đối hoàng hậu cũng tốt. Vì thế Vĩnh Tông ngăn nàng lại.

Hoàng hậu chính là phi thường thích đứa nhỏ Vĩnh Tông này, không nói lúc ấy nàng có thể lên làm hoàng hậu là nhờ công lớn của ngạch nương Vĩnh Tông—— Hiếu Hiền hoàng hậu, hiện tại đứa nhỏ đáng yêu quy củ hay săn sóc đều được hoàng hậu để mắt đến, hơn nữa đứa nhỏ này thân thể không tốt (mụ mụ: Càn Long đối bên ngoài tuyên bố như thế, tiểu bánh bao cũng vui vẻ nhận) lại mười một năm không có nhận giáo dục chính thống của một hoàng tử mà đáng lẽ đã được hưởng, tâm tư cũng thực đơn thuần, trên cơ bản không có cùng của Vĩnh Cơ con nàng tranh vị, nàng vui vẻ nghĩ cùng tiểu bánh bao và con trai trưởng sau này hảo hảo ở chung.

“Làm sao vậy, Vĩnh Tông? Vì sao không cho bản cung đi quản chuyện này?” Hoàng hậu có điểm kỳ quái, nàng tuy thẳng tính, trong bụng không có lo nghĩ gì nhiều, nhưng nàng cũng hiểu được, tiểu bánh bao thật sự xem nàng là ngạch nương, là vì nàng mà suy nghĩ.

“Đúng vậy, Vĩnh Tông, vì cái gì không cho hoàng ngạch nương nhúng tay vào chuyện này?” Lan Hình đứng ở bên cạnh hoàng hậu có chút tò mò.

Bánh bao nghĩ nghĩ, hồi ngược lại, “Chuyện này hoàng ngạch nương nhúng tay thì có lợi gì?” Tuy nói hắn biết hiện tại có hắn ở cùng, Càn Long sẽ không làm gì, nhưng hắn không nghĩ làm cho Càn Long lại nhúng tay vào cuộc chiến phân tranh nơi nữ nhân hậu cung, lại càng không nghĩ muốn cho Lệnh phi có cơ hội ở trước mặt Càn Long giả trang đáng thương.

Đám người hoàng hậu cũng tưởng tượng, nếu quản thì về sau không chiếm được lợi ích gì không nói, còn phải chuẩn bị để tránh Lệnh phi ở sau lưng nói điều bất lợi, chính cô ta thật không có gì, nhưng có hay không có mình Vĩnh Cơ cũng sẽ không giống Vĩnh Tông được hoàng thượng sủng ái, đứa nhỏ nên thế nào thì mình nên thế. Vì vậy hoàng hậu đối chuyện này bảo trì trầm mặc.

Tiểu Yến Tử ngủ say trong mấy ngày liên tiếp hỗn loạn này, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nàng giật giật mí mắt, nhìn đến vô số tiên nữ quay chung quanh chính mình. Có người lau mặt cho nàng, có nhẹ nhàng quạt, có mát xa tay chân, có lấy khăn lạnh đặt lên trán nàng..... Thiết nhiều sự ôn nhu. Nàng nhắc lông mi, nhìn đến cái kia tiên nữ xinh đẹp, ôn nhu nhất kia, đối diện mình cười.

“Người tỉnh rồi? Biết ta là ai không? Ta là Lệnh phi nương nương!”

Lệnh phi nương nương? Nguyên lai này đại tiên nữ tên là “Lệnh phi nương nương”. Chuyển động con mắt nhìn nhìn chung quanh, Tiểu Yến Tử cảm thấy thật thoải mái, say mê.

“Giường nằm thật êm a! Chăn bông thoải mái a! căn phòng thật xa hoa a! Thiết nhiều tiên nữ a! Hương vị thơm quá a..... Oa, ta nhất định đã thăng thiên, nguyên lai thiên đường bên trong thoải mái như vậy! Ta luyến tiếc ly khai.....”

Vừa lúc này, Càn Long mang theo tiểu bánh bao đến xem nhi nữ của hắn.

“Hoàng Thượng cát tường! Thất a ca cát tường!” Mọi người trong Duyên hi cung vội vàng hành lễ.

Càn Long thuận miệng kêu miễn, ngồi ở ghế trên bên giường, lại ôn nhu đem tiểu bánh bao ôm vào lòng ngực.

Một màn này vừa lúc rơi vào trong mắt Tiểu Yến Tử, nam nhân uy nghiêm đó đích thị là Hoàng Thượng, là người đứng đầu đất nước này, hắn đối tiểu nhân nhi tựa tiên đồng trong lòng chính Thất a ca rất ôn nhu,

vậy hẳn là phụ thân tốt đi.(hồng dấm đầu >_<>

Cần Long nhìn về phía nàng, ánh mắt ôn nhu còn chưa thối lui trên người tiểu bánh bao, “Người tỉnh?” Cần Long hỏi. Vì thế hiểu lầm cư nhiên mà sinh ra, Yến Tử nghĩ ánh mắt ôn nhu ấy là dành cho nàng.

Lúc này, Kim Mai đem dược tới, quỳ gối bên giường giơ chén thuốc lên cao, cung kính nói: “Cô nương, thỉnh uống thuốc!”

Lệnh phi nổi giận quát, phi thường quyền uy mà gào thét: “Vả miệng! Người còn không rõ ràng hay sao? Nghe cũng nên nghe mà hiểu, xem cũng nên xem mà hiểu! Kêu cách cách, dám kêu cô nương cô nương!...”

Kim Mai “phanh” một tiếng, quỳ xuống trước giường. Hai tay nâng khay đựng chén thuốc lên cao lớn tiếng hô: “Thỉnh cách cách uống thuốc!”

Liền một đoàn cung nữ đồng thanh hô to: “cách cách thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Chúng nô tỳ hầu hạ cách cách!”

Tiểu bánh bao nằm trong lòng Cần Long, cùng Cần Long thờ ơ lạnh nhạt với trò khôi hài này.

Ở một nơi tốt như vậy, nhiều người đều kêu nàng là cách cách, còn có người cha ôn nhu (mụ mụ: điểu, người hoàn toàn hiểu lầm ~) loại cảm giác này tựa như dâng vên giá vũ(cười mưa dề mây, ý nói sự biến hoá đi lại của quỷ thần, cũng như thành ngữ đi mây về gió), nàng sớm quên tạp viện, quên thân phận thực của mình, “Tử vi, thực xin lỗi. Ta không phải cố ý phải làm như vậy đâu, chính là..... Có hoàng thượng làm cha, được yêu sủng! Cảm giác làm cách cách thật sự tốt quá!! Ta chịu không nổi hấp dẫn, người cho ta làm cách cách vài ngày thôi có được không? Trước cho ta mượn cha người vài ngày có được không..... Ta sẽ chờ ta hết bệnh rồi, ta nhất định sẽ đem người tiến cung, đem cha người trả lại người, chắc chắn.....” Trong đầu nghĩ vậy, nàng yên tâm thoải mái, đem tử vi ném tới sau đầu rồi sau đầu, nhận thức thân phận cách cách của mình.

17. Chương 17

Mọi người thấy Cần Long trầm mặc cũng đành cam chịu. Vì thế Tiểu Yến Tử cứ vậy mà thay thế vị trí của tỷ muội kết bái của mình, yên tâm làm cách cách sung sướng trong hoàng cung.

Không tới vài ngày, Tiểu Yến Tử ương ngạnh lấy lí do mình đã khoẻ mạnh bình thường, sức lực khôi phục, đi ra ngoài Duyên Hi cung.

Nàng mặc quần áo mới Lệnh phi làm riêng cho nàng, một thân diễm lệ với trang phục phụ nữ Mãn Thanh, lược thì son phấn, không nhận nhiều giáo dục nên nàng không nhớ rõ cũng không biết mẫu thân sau khi mất phải vì mẫu giữ đạo hiếu ba năm. Mà dưới chân giấy thêu phượng, nàng cũng không muốn mình thành cái chậu hoa.

Lệnh phi đứng bên cạnh nàng, phía sau là Kim Mai, Đông Tuyết cùng một đám các cung nữ vây quanh, đưa nàng đi thăm ngự hoa viên.

Lệnh phi chỉ chỉ phía đông, chỉ chỉ phía tây, giới thiệu cho nàng đủ loại cảnh trí trong hoa viên.

Tiểu Yến Tử chưa từng thấy qua cái gì làm bộ mặt như người nhà quê ra thành phố, bộ dáng ngốc nghếch, xem hết cảnh vật xung quanh cũng đủ rồi.

“Trong ngự hoa viên cũng không phải vài canh giờ là có thể xem được hết, người thân thể vừa mới hảo, không thể đi nhiều, tùy tiện nhìn xem là tốt rồi!” Lệnh phi giả bộ vẻ mặt ôn nhu, thực ra cảm thấy đưa bà ngoại quê mùa ngu xuẩn này đến hoa viên thực khinh bỉ muốn chết.

Tiểu Yến Tử cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ với nàng, nhin không được sợ hãi than liên tục, trên mặt không giấu được hiện lên vẻ ngốc nghếch: “A nha, trong sân này cũng có mấy ngôi nhà a? Nhiều phòng ở như vậy? Phía trái cũng có mà phải cũng có sao?” Nói xong, bước đến một hành lang dài quanh co khúc khuỷu, không khỏi kinh ngạc: “Lại không có sông, sao lại tạo một toà kiều dài như vậy?” Nhìn khắp nơi treo biển,

kỳ quái cực kỳ: “Lại không bán đồ vật này nọ, như thế nào lại treo nhiều chiêu bài như thế?” Vừa nhắc đầu nhìn lên đình, mặt trên có tấm biển, viết ba chữ lớn “Áp Thúy các”. Tiểu Yến Tử không biết nhiều mặt chữ lắm, nhìn nửa ngày, vẻ mặt tò mò, lớn tiếng hỏi: “Tại sao trên đình lại treo chiêu bài khắc ‘Đem cây cỏ hỏi?’” Cái tên thật quái lạ!”

Lệnh phi kinh ngạc nhìn Tiểu Yến Tử, Hạ Vũ Hà kia không phải được xưng tài nữ sao, như thế nào không dạy nhi nữ của nàng học chữ? Tiểu Yến Tử đến chữ dễ vậy lại không biết! Bất quá ngẫm lại, có thể đặt cho nhi nữ của mình cái tên xuân ngọc như vậy thì nàng ta sao có thể coi là thông minh?

Lại nghe Tiểu Yến Tử thở dài nói, “Ta giống như đã đặt trên đến nơi bỗng lại tiên cảnh, cảm giác thật không tồi, tương lai ta ra cung, trở lại dân gian, nói cho người ta nghe, người ta đại khái cũng không tin tưởng!”

Lệnh phi cả kinh, không khỏi biến sắc, lời này mà để người khác nghe được, việc coi như đã đi tong rồi. Nàng nhìn kỹ Tiểu Yến Tử, bất kể nàng là gốc thật hay giả gốc, cảnh cáo nói: “Cách cách, ta nói cho người một câu cần thận trọng trong lời nói!”

“Nói cái gì?” Tiểu Yến Tử chẳng hề để ý hỏi, trước đây nàng là thường dân, hiện tại lên làm cách cách, trong cung trừ bỏ hoàng a mã, Lệnh phi nương nương là lớn nhất thì ai nàng cũng không sợ.

Lệnh phi bị bộ dạng lẫn lời nói của nàng làm cho tức chết, nhưng nghĩ đến các nàng hiện tại là ở một cái thẳng thượng đích châu châu, phải nhẫn nại cảnh cáo nói, “Người hiện tại đã được Hoàng Thượng nhận thức, người không phải Tiểu Yến Tử trước kia nữa! Hoàng Thượng có nhiều cách cách như vậy, ta còn không thấy hắn để ý họ bao giờ, hiện tại lại thích người như vậy! (mụ mụ: không biết Lệnh phi nghĩ như thế nào, hoàng đế chẳng qua nhìn con diều kia vài lần liền sủng ái nàng?) Được Hoàng Thượng sủng ái là vinh hạnh vô lượng khó cầu, nhưng trong cung có điều nguy hiểm, bao nhiêu người đổ mắt, bao nhiêu người ghen tị.....” Nàng chính là một trong số đó, gần nhất Hoàng Thượng đến Duyên Hi cung đều chỉ vì xem Tiểu Yến Tử, nếu Tiểu Yến Tử không lợi dụng được, nàng đã sớm diệt trừ, giống như những kẻ trước đây dám cùng nàng tranh đoạt tình cảm. Lệnh phi đề thấp thanh âm: “Ta không thể không nhắc nhở người, nếu người không cẩn thận, bị người ta nắm lấy điểm yếu dù chỉ nhỏ như sợi tóc cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ của người!”

“Thật sự nghiêm trọng vậy?” Tiểu Yến Tử không tin, ai dám hại nàng——cách cách được “tôi sủng ái”.

“Người tốt nhất nên tin tưởng ta!” Lệnh phi vùng khấn lên, nhịn muốn chụp xuống đầu nữ nhân ngu ngốc này, nghiêm túc nói, “Này huyết thống hoàng thất không thể bị lẫn lộn! Nếu người không phải cách cách, người sẽ bị chém đầu, có hiểu không?”

Tiểu Yến Tử kinh hãi hét lớn, “Nếu ta không phải cách cách.....”

Lệnh phi nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, chạy nhanh che miệng nàng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Yến Tử cảnh cáo nói: “Lời này cũng không thể nói, nếu là sự thật sẽ mạng tội khi quân, phải chém đầu..... Ngay cả ta cùng mọi người trong Duyên Hi cung cũng bị liên lụy!” Nàng không muốn vì một con ngốc diều mà vứt bỏ tính mệnh, nàng phải làm hoàng hậu, thái hậu của đất nước này.

Phải chém đầu?! Người phi thường quý trọng tính mệnh như Tiểu Yến Tử vừa nghe thấy lập tức ngậm miệng. Tử Vi a Tử Vi, không phải ta không đem cha người trả lại cho người, mà là ta không thể a, vì Lệnh phi nương nương, vì Kim Mai, Đông Tuyết các nàng, ta không thể đem chân tướng nói ra a! Vì thế nàng càng đúng lý hợp tình chân chính ở lại đây.

Đúng ở lúc này, ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái đi tới, ngũ a ca ngày mùng một tháng năm mất thấy Tiểu Yến Tử mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh, nhân tình sáng lên, “Đây chẳng phải là cách cách mà mấy ngày trước ta bắt trúng sao?”

Lệnh phi nhìn thấy hai người này, sắc mặt lập tức chuyển, mặt mày hớn hở. Hai người kia một người là thân thích của nàng, một người được hoàng thượng tối sủng ái mà nàng nóng lòng muốn mượn sức —— trước khi Thất a ca xuất hiện thì coi là như vậy. Nàng cũng muốn mượn sức Thất a ca, nhưng người ta nguyên là con trai của tiền hoàng hậu, đứng sau là thế lực khổng lồ Phú Sát gia thì không nói, lại được hoàng thượng sủng ái vô cùng luôn được người dẫn theo, nàng không mượn sức được? Đáng vẻ không giống như Ngũ a ca, ngạch nương vốn không có thực lực gì lại không được sủng ái. Bản thân cũng là ngu ngốc, đối với hắn

là điểm tốt, ngay cả ngạch nường mình là ai cũng không nhớ rõ, nàng ta đã chết khi sinh a ca tiếp theo (thập tứ a ca bị nàng gây sức ép đã chết), đây là một quân cờ tốt a!

“Ngũ a ca!” Lệnh phi vẻ mặt hòa ái, lại nói với Nhĩ Thái: “Nhĩ Thái, đã lâu không gặp ngạch nường người, giúp ta chuyển một tiếng, thỉnh nàng nếu không có việc gì thì đến đây đi dạo cùng bản cung!” Lời này ý như hậu cung đã do nàng làm chủ từ lâu.

Nhĩ Thái đối Lệnh phi khom mình hành lễ, tuy a mã hần nói Lệnh phi là chỗ dựa vững chắc cho Phúc gia bọn hần, nhưng hần cùng ca ca giống nhau tự cho mình đứng cao hơn. Trong lòng Phúc Nhĩ Thái, Phúc gia bọn họ cùng Ngũ a ca không phải cũng là chỗ dựa vững chắc cho Lệnh phi hay sao, vì thế hần thần nhiên đáp: “Nường nường cát tường! Ngạch nường ta mỗi ngày đều nhắc tới nường nường! Nhưng là ai cũng nói rằng, nường nường gần đây rất bận, phải chiếu cố vị cách cách mới vào cung.....” Nói xong, liền đảo mắt nhìn thấy Tiểu Yến Tử, cười. Sau đó ánh mắt liền chuyển luôn trên nàng.

Vĩnh kì chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử, tán thưởng không thôi, xem cặp mắt to kia liền nói, “Người mặc một thân quần áo này, cùng ngày đó ở bãi săn, thật sự là hai người khác nhau! Không nghĩ tới, ta cứ nhiên có thêm một muội muội nhỏ bé xinh đẹp như vậy!” Lời này mang ý muốn đùa giỡn.

Đương nhiên, thần kinh thô so với chân voi như Tiểu Yến Tử thì nghe không hiểu gì cả. Nàng xem Vĩnh Kì, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở bãi săn bắn trúng mình, lúc ấy hoảng loạn lại ôm chặt lấy hần, trong lòng nghĩ vậy từ từ nóng lên, mặt cũng có chút đỏ, “Nguyên lai, người là Ngũ a ca!” Không hổ là con cháu hoàng gia, cùng ngày đó nàng mới vừa tỉnh lại nhìn đến Thất a ca giống nhau, hảo hảo xem.

Lệnh phi gặp ánh mắt hai người kia đều dính trên người Tiểu Yến Tử, thầm mắng hai tên ngu ngốc, nhưng lại không thể không chịu đựng, vẻ mặt ôn nhu tiếp đón mọi người: “Chúng ta đến đình lý tọa một chút, cách cách bệnh nặng mới khỏi, chỉ sợ đứng lâu không tốt!” Ngũ a ca đứng ngu xuẩn, kia chính là muội muội hần a! Ban ngày ban mặt dám đùa giỡn, thực nghĩ như mình đã là hoàng đế!

18. Chương 18

Mọi người vào đình, đều ngồi xuống, đi theo là các cung nữ của Duyên Hi cung, ai nấy cũng vội vàng bận rộn chuẩn bị trà và điểm tâm.

Vĩnh Kì nhìn Tiểu Yến Tử một thân diễm lệ, đôi mắt to như trời đêm (chém a chém), cử chỉ lời nói và việc đều không giống những nữ nhân bình thường mà y đã thấy, vì vậy vẫn không thể đem tầm mắt dời đi.

” Thân thể người đã khá hơn nhiều chưa? Ngày đó ở bãi săn, ta rõ ràng nhắm đến một con nai, không biết làm sao một tiễn bắn xuyên qua lại bắn vào người! Sau biết làm người bị trọng thương, ta thật sự là ảo não cực kỳ!”

Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kì và Nhĩ Thái, tuổi so với mình cũng không sai biệt lắm, gương mặt anh tuấn tràn đầy hòa khí, cười hì hì. Nàng liền đứng lên ngẩng cao đầu, đem những điều giáo kiêng kị trong cung Lệnh phi cùng nàng nói qua vân vân và vân vân, hết thấy đều quên hết. Nàng tùy tiện nói: “Người không cần ảo não! Người mất một tiễn, ta mới có thể cùng hoàng thượng gặp mặt, ta tạ ơn người còn không kịp đâu!”

“Vậy người liền tạ ơn sai người, người cần tạ ơn chính là ta!” Nhĩ Thái thấy Tiểu Yến Tử đem lực chú ý đặt trên người Ngũ a ca, trong lòng phi thường không thoải mái, cố ý cười lớn nói. Tiểu Yến Tử ngạc nhiên nhìn thấy Nhĩ Thái, người kia là ai, dám ở trước mặt nàng lớn tiếng nói chuyện? Lệnh phi vội vàng giới thiệu với Tiểu Yến Tử: “Vị này chính là nhị công tử của Phúc Luân đại học sĩ, Nhĩ Thái cùng ca ca hần Nhĩ Khang, cả hai đều là tâm phúc của hoàng thượng, Nhĩ Thái là thư đồng của ngũ a ca, hai người chính là Tiêu không rời Mạnh đâu!”

“Vì cái gì ta nên tạ ơn người?” Cái gì Tiêu a Mạnh a nàng là không hiểu, nhưng chuyện ngày đó mình không thể nào nhớ rõ, vì thế nàng tò mò hỏi han.

“Nếu không phải ta phân tán lực chú ý Ngũ a ca, làm cho hắn đang ngắm thời điểm bắn nai, chậm hơn Nhĩ Khang một bước, lúc này mới bắn tới ngươi! Cho nên, ngươi là bị hai chúng ta ‘săn đến’!” Nhĩ Thái thấy Tiểu Yến Tử đem tầm mắt chuyển qua hắn, trong lòng cao hứng, nhin không được hi hi ha ha nói.

Vĩnh Kỳ trong lòng không có chút hờn giận, vì thế đối Tiểu Yến Tử gơ chén trà kính: “Ta lấy trà thay rượu, kính ‘nai con xinh đẹp!’” Hoàn toàn đã quên nữ tử trước mắt này là muội muội trên danh nghĩa của hắn.

Tiểu Yến Tử lại không hiểu lễ giáo, không hiểu quy củ gì, gơ lên chén trà, tùy tiện nói, “Kính thợ săn hồ đồ!” Sau đó một ngụm đem trà uống cạn, kết quả nói trà uống không hợp, lại ồn ào đòi đổi rượu.

Ánh mắt Vĩnh Kỳ nhìn chằm chằm Tiểu Yến Tử, càng xem càng thích, thấy nàng không chỉ làm vẻ ta đây, trong ánh mắt cũng chỉ còn lại thân ảnh nàng, thiếu chút nữa ngay cả chính mình họ gì cũng quên, lại càng không nói cái gì quy củ, vội vàng phân phó cung nữ chung quanh đi lấy rượu.

Bên này một đám người “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, nhất kiến như cố (mới gặp mà như đã là bạn lâu năm), bên kia, Càn Long cùng nhất ban đại thần ở ngự thư phòng thương nghị quốc sự, tiểu bánh bao cảm thấy ở lại không có ý nghĩa, vì thế trộm chạy tới đây, thuận tiện kêu thập nhị a ca đi cùng, hài tử này trong mắt tiểu bánh bao như chú thỏ con nhỏ bé vậy (người nào đó: nói bánh bao a, người hiện tại cũng chỉ là tiểu hài tử a. Tiểu bánh bao khinh bỉ, cánh tay nhỏ bé vừa nhấc, người nào đó liền bay khỏi tầm mắt), bắt đầu ở ngự hoa viên đi bộ, trong lòng tính toán tìm chỗ ngồi tốt để hắn chuẩn bị phối loại bảo bối được thảo. Càn Long phát hiện tiểu bánh bao chuồn êm thì không nói gì, liền phân phó Cao Không Cẩn đi theo bảo hảo chiếu cố hắn.

“Thất a ca cát tường! Thập nhị a ca cát tường!” Cung nhân Duyên Hi cung phát hiện Vĩnh Tông cùng Vĩnh Cơ cách Ấp Thuý Các không xa cuống quýt, vội vàng hành lễ. Cả hai, một người luôn được hoàng thượng sủng ái, một người mặc dù không được sủng, nhưng cũng là con trai hoàng hậu, người nào cũng không thể đắc tội, huống chi tổng quản Cao Không Cẩn luôn hầu hạ bên người Hoàng Thượng còn đi theo phía sau hai người.

Tiểu bánh bao hướng về phía đình lý nhìn, khoe miệng hung hăng rút trầu, hôm nay là cái ngày gì thế này, như thế nào đám không có não trong cung cứ nhiên lại ở cùng nhau. Hắn đang muốn kéo tiểu thập nhị lý khai, phải biết rằng ngu ngốc là bệnh truyền nhiễm, hắn không muốn cho tiểu thập nhị bị lây bệnh.

Tại đình lý, đám người kia nghe thấy thanh âm, tầm mắt đều chuyển qua ngay tiểu bánh bao bên này, “(o) a! Thất a ca, bên này bên này!” Tiểu Yến Tử nhìn thấy Vĩnh Tông, như muốn chạy khỏi đình lý đến bắt tay vào làm hô to gọi nhỏ, nàng dường như cảm thấy hoàng đệ xinh đẹp như tiên này được hoàng a mã ôm vào lòng rất có hảo cảm.

Bất đắc dĩ, tiểu bánh bao mang theo Vĩnh Cơ đi vào đình, trong lòng buồn bực, đều do Tiểu Yến Tử, hại hắn phải đối với mặt nhóm người này. Vĩnh Tông tiểu bánh bao cùng Vĩnh Cơ con thỏ nhỏ ngoan ngoãn hành lễ với Lệnh phi cùng ngũ a ca. Lệnh phi vẻ mặt ôn nhu hiền thực, miệng kêu nô tỳ chịu không dậy nổi và vân vân, nhưng không có ý tứ đứng dậy, ngũ a ca lại càng không nhắc đến, hắn xem Vĩnh Tông được hoàng a mã tối sủng ái nên cực kì không vừa mắt, ngay cả một chữ cũng chưa nói. Phúc Nhĩ Thái và ca ca hắn đều cùng một ruộc, đứng lên chấp tay cho có lệ, miệng hàm hàm hồ hồ lầu bầu vài câu, coi ra là đã lễ. Tiểu Yến Tử căn bản không hiểu tình huống hiện giờ lại thêm quy củ chưa thông nên càng không nói gì, ở trong lòng nàng, Vĩnh Tông và bọn họ đều là con hoàng a mã, nàng là nhi nữ của hoàng a mã, tất cả mọi người đều là như nhau thôi, huống hồ vừa mới nãy ngũ a ca cũng không cho nàng hành lễ và vân vân sao!

“A nha, thất đệ a, còn có thập nhị đệ, cùng nhau đến uống rượu đi!” Tiểu Yến Tử nói xong chạy lấy định cầm tay Vĩnh Tông kéo vào.

Vĩnh Tông cố ý tránh đi, trong lòng không nói gì, nữ nhân này cũng quá vô lễ đi, thực nghĩ mình là cách cách thật sao, thất đệ, thập nhị đệ nàng cũng dám kêu? Quả nhiên thấy vinh hoa phú quý liền đem tỷ muội của mình vứt đi không còn một mảnh. Thật là nữ nhân ích kỷ.” Tiểu Yến Tử tỷ tỷ, ” tiểu bánh bao cắn răng gọi lên, kỳ thật buồn nôn muốn chết, “Ta cùng Vĩnh Cơ còn nhỏ, không thể uống rượu.....”

Vĩnh Cơ trừng mắt nhìn, nhóm người đều không có quy củ, đặc biệt nữ nhân Lệnh phi kia, không biết vì cái gì, hắn cảm thấy được nụ cười tủm tỉm cùng ánh mắt nàng làm cho hắn sờn cả tóc gáy, cả người nổi da

gà ~~ (mụ mụ: tiểu thổ có trực giác nhạy bén nha) vì thế, hần kéo kéo tay áo Vĩnh Tông, hần muốn nhanh rời đi, hần không thích tuyệt những người này.

Tiểu bánh bao không nghĩ muốn cùng bọn họ nhiều chuyện, cũng chuẩn bị ly khai, ngờ đâu có người không đồng ý.

“Thấy tỷ tỷ cũng không hành lễ, thật không ra thể thống gì?” Ngũ a ca đưa hai mắt trợn lên, âm dương quái khí nói. Lệnh phi không biết vì nguyên nhân gì cũng không ra tiếng ngăn cản. Tiểu Yến Tử không hiểu, nhưng ngũ a ca nói như vậy nhất định là có lí do, vì thế bày ra một bộ dáng tức giận thập phần uỷ khuất, hoàng tử còn phải hành lễ với nàng, khi nào ra cung nhất định phải khoe với mọi người trong đại tạp viện a!

Tiểu bánh bao dừng cước bộ một chút, nổi giận, Shit, bánh bao trong lòng không nhịn được chửi bới, là khiêu khích đó nha! Đừng nói Tiểu Yến Tử không phải cách cách, cho dù nàng là người trong hoàng cung đi chăng nữa thì khi nào có a ca chỉ cho ta quy củ phải hành lễ với nữ nhân không địa vị, không phẩm chất.

Tiểu bánh bao quay lại giận dữ cười, “Cao công công, trong hoàng cung khi nào thì có quy củ như vậy, người làm sao chưa nhắc với Vĩnh Tông a?”

Cao Không Cần là người thông minh, nếu không đã không được Càn Long coi trọng, tiến lên vài bước, ”Thưa thất a ca, nô tài chưa từng nghe nói có một quy củ như vậy.” Hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, hần sao có thể không nhìn ra, thất a ca là hài tử Hoàng Thượng luôn yêu quý, nâng niu trong tay, hơn nữa chính hần cũng thích đứa nhỏ này, hần không giúp tiểu bánh bao thì giúp ai?

“Người..... Các người lớn mật, cứ nhiên dám nói như vậy với ngũ a ca?” Phúc Nhĩ Thái liền nhảy ra.

“Ngũ Ca dạy bảo nô tài thật tốt!”, tiểu bánh bao cười lạnh, “Khi nào thì đến phiên nô tài rồng to trước mặt hoàng tử?”

Ngũ a ca lỗ mũi hướng lên trời, “Nhĩ Thái không phải nô tài, hần là huynh đệ của ta!”

Con thổ nhỏ cũng nổi giận, người không nhắc nhở, trách cứ huynh đệ người thì chớ, còn đem một cái nô tài thấp kém thành huynh đệ, người không ngại dọa người nhưng chúng ta thực muốn dọa người a!

Thật không hổ là ngũ a ca a! Trong lòng cảm thán một chút, tiểu bánh bao nhìn ra Vĩnh Cơ phần nộ, nhéo nhéo tay hần, cười cười an ủi hần, lộ ra hai khỏa tiểu răng nanh. Vĩnh Cơ nghe lời ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng trong lòng vẫn là căm tức muốn chết.

Chỉ thấy đúng lúc này, không biết từ đâu có rắn lén lút tiến vào đình biên, tất cả đều đưa lưng về phía con rắn, không có phát hiện, thấy được đích tiểu bánh bao ba người rõ ràng liền trang không phát hiện. Vì thế rắn thẳng tiến đến chân Tiểu Yến Tử, nàng mới phát hiện.”A —— có rắn!” Nàng nhắc chân lên, không tự chủ liền hướng tới đánh móc sau gáy Lệnh phi, Lệnh phi không dự đoán được nàng làm như vậy, còn chưa có phản ứng gì đã bị Tiểu Yến Tử đá gục trên mặt đất, làm nàng trở thành cái đệm, vừa định mở miệng mắng cái gì, bỗng nhiên cảm thấy trong bụng một trận quặn đau, tựa hồ có cái gì từ thân thể chảy ra ngoài.....

19. Chương 19

Tiểu Yến Tử vung, xà liền bay tới đầu ngũ a ca, ngũ a ca lập tức phản xạ có điều kiện một chương đem xà bay ra ngoài, xà bay về phía Phúc Nhĩ Thái, Phúc Nhĩ Thái thân thủ nhanh nhẹn trốn xuống đất, xà lại một lần nữa hướng về phía Tiểu Yến Tử mà ôm ấp, Tiểu Yến Tử vừa định đứng lên, sau thấy xà kia nghênh nghênh ngang tiến đến, sợ tới mức đứng không vững, đem Lệnh phi áp tới dưới thân.

Thờ ơ lạnh nhạt, xem đủ rồi chê cười bọn người kia xong, Cao Không Cần kéo dài thanh âm, nói với cung nhân Duyên Hi cung, “Còn thất thần làm gì, còn không nhanh bắt xà?” Hần thật xứng chức đại nội tổng quản a ~~ Cao Không Cần tự tán thưởng mình trong chớp lát. (tự ki???)

Sau một trận khiếp sợ và trầm mặc, tâm trí mọi người trong Duyên Hi cung rốt cục đã quay trở về (mụ mụ: tổ chất không được a ~~), một đám người vọt lên, ba chân bốn cẳng muốn bắt lấy xà, nhiều người cùng giúp bắt xà như vậy, liền không thể đứng lên tránh đám hỗn loạn, xà vốn không lớn, căn bản là nhìn không tới bóng dáng xà đâu. Mọi người vừa đẩy vừa ngã, hơn nữa Tiểu Yến Tử tay chân loạn xạ, cả nhóm liền ngã xuống, gục trên người Tiểu Yến Tử, Lệnh phi rên rỉ lui vào góc nhà

~~Rốt cục, Lệnh phi sợ hãi chịu không nổi sanh non, bỏ mặt nạ ôn nhu thường ngày xuống, khàn cả giọng hô, “Các người đều là một đám cẩu nô tài, cút khỏi trên người ta ngay ——”

Mắt sắc Cao Không Cần nhìn tới Lệnh phi nơi chân váy dần dần xuất hiện máu tươi, nhưng thực sự điềm luống cuống, con nôi dôi của Hoàng Thượng vốn không nhiều, bị một con xà nhỏ dọa liền mất đi một người?

“Còn không nhanh truyền thái y!” Cao Không Cần trừng mắt nhìn mấy tiểu thái giám chân tay luống cuống sững sờ tại chỗ một cái, cao giọng phân phó.

“Dạ” Mấy tiểu thái giám vội vàng hướng thái y viện chạy tới.

Lo nghĩ, Cao Không Cần càng cố gắng làm tâm bình ổn, hai vị a ca cũng như hẩn chỉ đứng quan sát? Xà cũng không phải bọn họ mang tới (mụ mụ: tiểu bánh bao dùng thuốc dẫn tới, không phải bắt đến, hơn nữa Cao Không Cần cũng không rõ ràng điềm này), tiếp đến Tiểu Yến Tử cách cách cũng không phải do bọn họ sai sử đi, ai biết Tiểu Yến Tử đem Lệnh phi nương nương đánh gục, mà Lệnh phi nương nương còn đang mang thai đâu? Tưởng tượng như vậy, Cao Không Cần liền cảm thấy hẩn được công không phải là nhỏ đâu, xem xem nếu hẩn không bình tĩnh, chỉ chắc rằng xà liền đã cắn mấy người, hơn nữa ai biết xà có hay không độc? Còn có chính đại tổng quản siêu tuyệt vời hẩn là người đầu tiên phát hiện Lệnh phi sinh non, còn phân phó người đi mời thái y, cứu lại sinh mệnh Lệnh phi nương nương (mụ mụ: công này là cái gì, đại tổng quản?) nga ~~ hẩn quả nhiên là tổng quản thật hoàn mỹ mà.

Tiểu bánh bao nhìn thấy Cao Không Cần chìm trong cảnh giới của chính mình, có điều không nói gì, trước kia sao không phát hiện người này tự kỷ như vậy a (người nào đó: quả nhiên gần đèn thì tối) Rốt cục, Lệnh phi trên người đích mọi người đi lên. Đợi cho tiểu thái giám kéo vài thái y râu bạc thở hổn hển chạy tới, Lệnh phi vì đã mất quá nhiều máu mà hôn mê bất tỉnh, những ngự y thấy tiểu bánh bao ở đây, làm bộ như bắt đầu xem chẵn, khéo mắt lại ngẩng ngẩng hẩn, thấy hẩn không có gì chỉ thị, mới bình tĩnh hạ tâm đến bắt mạch.

Cần Long đang nghị sự, đột nhiên nghe ám vệ bẩm báo nói ngự hoa viên có xà, lại nghe tiểu bánh bao cũng ở đó, đầu óc lập tức luống cuống, không quản ánh mắt các đại thần kinh ngạc, đứng dậy bước đi.

Chết tiệt, ngự hoa viên như thế nào lại xuất hiện xà? Tiểu Tông nhi ngàn vạn lần không được bị thương, nếu không hẩn liền đem con xà kia lột da rút gân, xương cốt nghiền thành tro..... Tưởng tượng đến bánh bao có thể bị thương, tâm hẩn liền run rẩy đau vô cùng, vô ý thức khí thể trên Long hoàng cũng phát ra.

Dọc theo đường đi cung nhân đều bị khí thể này áp, tiềm thức liền hướng Cần Long quỳ xuống, trong lòng còn than thở, này Hoàng Thượng không hổ là chân Long thiên tử, khí thể uy phong!

Cảm giác được khí Cần Long, tiểu bánh bao nhìn về phía ngự thư phòng, trong lòng có điềm đau, hẩn vì cái gì mà sinh khí lớn vậy, ngay cả hơi thở của chính mình cũng quên khổng chế? Bởi Lệnh phi và nữ nhân kia khiến đứa nhỏ không còn sao? Hốc mắt dường như có gì đó sắp mạnh mẽ trào ra.

Cần Long chạy tới, nhìn thấy tiểu bánh bao đứng đó, hai mắt đã bắt đầu đỏ, tùy cho lệ rơi, bộ dáng đáng thương, Cần Long trong lòng tựa như bị người dùng một lượng lớn châm đâm không ngừng, đau muốn chết. Xà chết tiệt! Hẩn nhanh đem ôm tiểu bánh bao vào lòng, tỉ mỉ kiểm tra, “Tông nhi ngoan, nói cho ta biết, bị thương chỗ nào?” Trong giọng nói mang theo sự vội vàng cùng quan tâm không thể lầm lẫn, kiểm tra xong còn không quên kêu thái y, ” Nhìn cái gì, còn không mau nhìn Tông nhi!”

Mấy thái y nhìn lẫn nhau vài lần, hoàng cung phi tử còn nhiều mà, thiếu đi một Lệnh phi cũng không vấn đề gì, nàng không có gì không phải, nhưng người kia độc nhất vô nhị Được Vương cóc cóc chủ mới là trọng yếu, tuy nói người ta không nhất định dùng được của mình, nhưng cũng gọi là được lòng chút xíu. Vì thế, Lệnh phi còn hôn mê cứ như vậy bị nhóm thái y vớt bỏ

~~Cùng lúc đó, dưới nền đất Ấp Thụý các xuất hiện một huyết động, một tiểu thanh xà đầu a đầu, màu da

trắng bệch, thiếu chút nữa ghen từ thanh xà biến thành bạch xà. Người nói nó làm xà có dễ dàng không? Không phải là nhịn không được xúc động, nghĩ được hương thơm quá liền đi ra khỏi động sao? Bị người lôi đi đâu không nói, còn kém tí nữa biến thành món thịt xà, này thật vất vả bỏ ra, cứ nhiên còn nhận lửa giận của Long hoàng đại nhân đích, ô ô ô

~ đầu năm nay làm xà cũng không dễ dàng a!

Nguyên lai là lo lắng hấn sao? tiểu bánh bao nín khóc mỉm cười, hấn quả nhiên vẫn là cùng trước kia giống nhau, trong mắt đều chỉ có mình a, nhưng nghĩ đến chính mình vừa mới hiểu lầm hấn, lại có điểm ngượng ngùng, hai má trắng nõn đỏ ửng, “Ta không sao, xà không đụng tới ta.” Kỳ thật xà này là mình đưa tới, thôi, xem nhẹ đi xem nhẹ

~~Ngự y cẩn thận kiểm tra tiểu bánh bao rồi thông báo, xác nhận hấn quả thật không có việc gì, Càn Long mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới thấy trong ấp thúy các có một đám người chật vật thê thảm, tóc tai tán loạn, kì đầu nghiêng lệch, Tiểu Yến Tử cơ hồ bị ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái ôm vào trong lòng an ủi, năm sáu cung nữ y phục không chỉnh tề, còn Lệnh phi thì ngất xỉu. Chân mày Càn Long cau lại, trong mắt tràn đầy sự chán ghét, bất quá không ai dám ngăn đầu nhìn thẳng mặt hoàng thượng, cả đám hiện đang rất vội vàng nên không chú ý tới.

Cao Không Càn thông minh tiến lên vài bước, đem sự tình tường tận kể lại cho Càn Long.

“Còn không chạy nhanh đưa Lệnh phi về Duyên Hi cung, thái y, cẩn thận khám chữa bệnh.....” Lưu lại người ngựa cả mắt. Vừa nói xong đã có nhân quân nâng Lệnh phi đi rồi.

Càn Long lại trầm ngâm trong chốc lát, thấy lực chú ý của ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái đều thủy chung ở trên người Tiểu Yến Tử, ngay cả hấn cũng phát hiện ngay, trong lòng không khỏi chán ngấy, cảm tình trong mắt đứa con này hoàng a mã không bằng một nữ nhân lai lịch không rõ ràng.

“Vĩnh Kỳ! Phúc Nhĩ Thái!” Càn Long trầm giọng hô một tiếng.

“Rồng cái gì mà rồng, không thấy gia đang vội sao!” Hai người đầu không quay về, liền quát.

Thực bốn a! Ngay cả Hoàng Thượng cũng dám rồng, dù là ăn gan hùm gan báo bảo đảm cũng chả đủ. Cao Không Càn ở trong lòng đem hai người kia ra mắng, hấn, quả thực không biết sống chết a!

20. Chương 20

Trên bầu trời hoàng cung có một đám quạ đen bay qua, miệng còn không ngừng kêu, “Đứa ngốc, đứa ngốc.....”

Cung nhân chung quanh cũng sợ tới mức lặng ngắt như tờ, như vậy là vô quân phạm thượng, phải chém đầu, ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái quả lớn mật đi!

Không khí xung quanh đều một mảnh yên tĩnh, ngay cả thần kinh thô so với chân voi như Tiểu Yến Tử cũng theo bản năng ngừng hô to gọi nhỏ, hai người kia mới cảm thấy không được thích hợp, quay đầu lại vừa thấy, ai nha, nguy, hoàng a mã (hoàng thượng) như thế nào đến đây, đến đây từ bao giờ?

“Hoàng a mã cát tường!” “Hoàng Thượng cát tường!” Ba người vội vàng hành lễ.

“Lẽ này trăm không đảm đương nổi! Thân phận thật lớn a, đối trăm dám xưng gia!” Càn Long hừ lạnh một tiếng, tràn đầy uy nghiêm, “Trong mắt các người còn có hoàng đế như trăm hay không?”

Cái thần kinh thô của Tiểu Yến Tử không cảm giác gì, dù sao cũng không phải nói mình. Vĩnh Kỳ cùng Phúc Nhĩ Thái cả người càng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, tội quá lớn, nhưng không có cách nào biện giải a, chẳng lẽ nói hai người bọn họ vừa thấy Tiểu Yến Tử liền thần hồn điên đảo, hồn bay trên trời, ngay cả chính mình họ gì cũng không biết?

Càn Long lửa giận tận trời. Sống qua mấy ngàn vạn năm, lòng hắc cơ bản đạt tới không hề bận tâm với điều khác — đương nhiên, ngoại trừ chuyện tình của tiểu bánh bao. Hắc sở dĩ phát tác, trừ bỏ tại hắc vừa mới thấy hai người có cử chỉ bất kính, chính yếu vẫn là bởi vì Cao Không Càn báo rằng hai người bọn họ làm tiểu bánh bao khó xử, hắc đã cẩn thận che chở bảo bối trong tay mấy ngàn vạn năm giờ bị người làm khó dễ, không sinh khí mới là lạ.

Tiểu bánh bao không cảm thấy gì, chính là cảm thán đám không có não này, không óc nhân lên lụy thừa. Sau này nếu lỗ mũi to, Tử Vi trở về, đây sẽ là một vở hài kịch hay a?

Cảm giác được Càn Long đang phát hỏa, tiểu bánh bao mới nhớ ra không biết vì sao, nhưng lòng cảm động rất nhiều, ôm chặt thắt lưng Càn long, cọ cọ, làm nũng nói, “Hoàng a mã, ngươi còn không có bồi Vinh Tông đi ngoạn ngự hoa viên đâu. Bồi Vinh Tông shopping (nguyên văn không sửa đổi ^^) được không?”

Càn Long phát giác tiểu bánh bao giúp Vinh Kỳ và Phúc Nhĩ Thái cầu tình, trong lòng mặc dù kỳ quái, nhưng vừa nghe thanh âm mềm mại cùng đáng yêu làm nũng, liền quyết định tùy hắc. Càn Long thở dài, tiểu gia hỏa này quả thực là khắc tinh của mình.

“Vinh kỳ cấm túc trong Cảnh Dương cung một tháng, đem lễ nhớ sao chép một trăm lần, Phúc Nhĩ Thái đánh ba mươi đại bản, một tháng không được vào cung!” Càn Long lạnh lùng hạ chỉ, sau đó xoay người mang theo tiểu bánh bao cùng Vinh Cơ rời ngự hoa viên.

“Vô quân phạm thượng” vậy có thể giống tiểu nhân phạm lỗi liền dễ dàng buông tha? Vinh Kỳ cùng Phúc Nhĩ thái thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời càng kiên định cho rằng hoàng a mã (Hoàng Thượng) sủng ái mình (ngũ a ca).....

Vài ngày sau, Càn Long triệu mấy đại thần tới ngự thư phòng, thương lượng chuyện Tiểu Yến Tử, dù sao cũng không thể tùy tiện để người nào ở lại trong cung. Đương nhiên tiểu bánh bao không ở đây, mặc dù nghĩ y chưa khôi phục trí nhớ, nhưng Càn long vẫn là sợ hắc vì này sự này mà trong lòng không thoải mái.

“Trăm năm đó nhận ý chỉ thái hậu, liền vội vàng ly khai Tế Nam trở về Bắc Kinh, ” kỳ thật hắc phát hiện Hạ Vũ Hà trừ bỏ ánh mắt bên ngoài giống người hắc muốn tìm còn lại không có điểm nào tương tự, hắc chán ghét, vì thế lấy cớ rời đi, “Trước khi đi, trăm đáp Hạ Vũ Hà, một khi hồi Bắc Kinh sẽ phái người đem nàng đến đó, bất quá không nghĩ tới vừa hồi cung thì Miêu Cương làm phản, trận chiến diễn ra một năm, trăm quốc sự vội vàng, nên trì hoãn việc này, không thể tưởng tượng được sự đã qua mười chín năm, Tiểu Yến Tử cầm tin vật năm đó trăm lưu lại cho Hạ Vũ Hà đến tìm trăm.....” Trời biết hắc sớm không nhớ rõ nữ nhân kia bộ dáng gì nữa. Hắc nói còn chưa nói xong đã bị Phúc Luân đánh gãy, “Việc này đủ để chứng minh tình cảm Hoàng Thượng thực động đến thiên địa, toàn gia mới có thể đoàn viên, thật đáng mừng; cách cách đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời!” Lệnh phi còn ở Duyên Hi cung trị liệu tinh thần chán nản, không phái người báo cho Phúc Luân đệ, Phúc Luân tự cho mình hiểu Hoàng Thượng, vì thế xoay người nói.

Còn lại mấy đại thần, nhất là Phó Hằng, Kỉ Hiểu Lam ngẫm bĩu môi, này Tiểu Yến Tử có phải cách cách hay không còn chưa biết? Hơn nữa mấy ngày trước đây chuyện Tiểu Yến Tử hại Lệnh phi sanh non bọn họ cũng có nghe nói được chút ít, hôm nay Phúc Luân cư nhiên còn nói giúp Tiểu Yến Tử, hắc không sợ đầu sẽ rơi khỏi cổ, gia môn bị huỷ đi?

Càn Long kiềm chế xúc động muốn hạ chỉ đem Phúc Luân sung quân trừ cỏ tháp sỏ (Trông coi mấy cái thành cổ), cố bày ra bộ dáng tươi cười “Trăm hôm nay triệu kiến các vị khanh gia, là muốn hỏi ý kiến các người!” Càn Long chịu đựng dạ dày đang co rút, thể hiện khuôn mặt hiền từ, ” trăm cảm thấy thẹn với nhi nữ, nghĩ muốn ban cho nàng danh phận ‘ cách cách ’, các khanh nghĩ thế nào?” Tùy tùy tiện ban cái danh là được rồi.

Kỉ Hiểu Lam nghiêng ngẫm một phen, biểu tình cùng ngữ khí của Càn Long, đại khái hiểu được ý tứ hoàng thượng, vì thế sắp xếp chúng mà ra.

“Hoàng Thượng! Thần nghĩ, chuyện cũ tại Tế Nam, khó có thể nói rõ thiên hạ.” Kỳ thật nói đúng ra, Hoàng Thượng, về điểm ngài bên ngoài phong lưu không tất yếu cần công bố cho toàn dân thiên hạ đều biết “Không bằng tuyên bố rằng cách cách là người đầu tiên mất nhìn có phẩm chất, ngài ở dân gian nhận một ‘ nghĩa

nữ ”’ vạn nhất sẽ gặp rắc rối to nếu cách cách kia không phải là cốt nhục Ái Tân Giác La gia, “Khi đó, cho ‘cách cách’ xưng hô, không phải liên danh chính ngôn thuận?”

“Xem như ‘ nghĩa nữ ’? Chẳng phải là rất ỷ khuất cách cách!” Phúc Luân lại một lần nữa tiếp lời trước Càn long.

Quả nhiên là đồ cạp vấy ngu xuẩn quan hệ với người có thể mới trèo lên địa vị cao, mấy đại thần trong lòng không để người hèn mọn này vào mắt.

“Kỉ đại nhân bắn khoăn, không phải không có lý, ” Phó Hằng cũng mở miệng, “Lúc trước, Hoàng Thượng là cải trang đi tuần, biết người không nhiều lắm, sợ là sẽ bị người hiểu lầm, ” kỳ thật không phải lúc nào cũng là chuyện tốt a, “Sẽ tổn hại uy dự (uy nghiêm và danh dự) Hoàng Thượng, nếu nói là ‘ nghĩa nữ ’ thì sẽ là cách tốt nhất!” Như vậy nữ nhân đó khả ngàn vạn lần không thể nhận thức a, không nhận thức đã làm hại Lệnh phi sanh non, kia nếu nhận thức, làm bị thương bối cháu trai ngoại của hần bảo thì sao?

“Quả thật..... Liên theo ý Kỉ ái khanh cùng Phó Hằng!” Nói xong, Càn long đã đề tài chấm dứt này.

Đột nhiên có tiếng nói, “Chi bằng phong Tiểu Yến Tử cách cách thành đại cách cách đi!” Lại là Phúc Luân! Người này cũng không có đầu óc sao?

“Hoàng Thượng! Chuyện này không ổn!” Các đại thần còn lại vội vàng phản đối, danh phận đại cách cách phải là Vương phi sở sinh, Tiểu Yến Tử cách cách đến từ dân gian, mẹ đẻ lại là người Hán, nằng một chữ bẻ đôi không biết lại không có quy củ, nếu phong Tiểu Yến Tử trở thành đại cách cách, thì cả cách cách Ái Tân Giác La gia sẽ gặp ác mộng, tương lai nhóm cách cách cũng không muốn thân cận người.

Vẫn là Kỉ Hiểu Lam suy nghĩ mau chóng, “Tiểu Yến Tử cách cách là tình huống đặc thù, không bằng ban cho nàng một danh xưng đặc biệt, cũng thể hiện nàng không giống người thường”, Kỉ Hiểu Lam nói. Quan trọng là ...cho người trong thiên hạ biết, làm như vậy, mặt khác nếu ngàn vạn lần hiểu lầm cũng không sao.

Kỉ Hiểu Lam y như lúc còn nhỏ, Càn long trong lòng gật đầu, ” Vậy nên ban danh xưng gì cho tốt?” ngầm đồng ý với đề nghị của Kỉ Hiểu Lam.

Kỉ Hiểu Lam nghĩ nghĩ, cung kính trả lời: “Không bằng gọi là ‘hoàn châu cách cách’ đi?”

Càn long vừa nghe thành hoàn “trư” cách cách nha, bảo toàn hình tượng, vì thế đánh nhịp nói “Được, đã kêu ‘ Hoàn châu cách cách’! Ban thưởng chỗ ở là Sáu Phương Trai.”

Quả nhiên Hoàng Thượng không mừng vị Hoàn “Trư” cách cách sao, cư nhiên ban thưởng nàng trụ tại diễn viên (Nơi có nhiều nước, ẩm thấp), trong lòng chúng đại thần ai cũng có tính toán riêng, về phần Phúc Luân đại nhân, mọi người đều xem nhẹ.

Kế tiếp mọi người nhất trí thay đổi đề tài, về phần cấp độ, phẩm chất đãi ngộ với Hoàn “trư” cách cách có vấn đề, đó là cái gì?

21. Chương 21

Nói, Tiểu Yến Tử tiến cung không bao lâu liền liên lụy với một đám thiếu nữ không hay ho, Lệnh phi sanh non, ngũ a ca cấm túc, Phúc Nhĩ Thái bị đánh bằng roi, lực phá hoại thực cường đại a! Tiểu bích bao xem diễn rất vui vẻ, trong đám người này thì Lệnh phi là “tình địch” của hần, ngũ a ca cùng lão Phúc Nhĩ Thái thường xuyên tìm hần tra xét, khiến hần xem bọn họ rất không vừa mắt, về phần Tiểu Yến Tử, con mắt bạch diệu hần càng không có hảo cảm. Về phần đứa nhỏ sinh non kia, cùng lắm thì bảo lão sư phụ hần giúp đầu thai làm người tốt. Chuyện hần khôi phục trí nhớ tạm thời không nói cho hoàng a mã, ai làm cho hần lúc trước..... Hơn nữa hiện tại tên kia lão bà với một đoàn hài tử, (^) hừ, không cần nói cho hần!

Mà Càn Long sau khi khôi phục trí nhớ, thần luôn tự hỏi phương thức chiếm tuyệt đối thượng phong, người có thể trồng cây vào sinh mệnh vô cùng vô tận như thần linh thì đi để ý vấn đề con nít dòng linh tinh sao? Hơn nữa mấy đứa con ấy thậm chí không hơn thần tử là bao. Nhóm người kia nếu không gây nguy hại đến

an toàn của tiểu bánh bao thì vẫn có thể dùng để giải trí vô cùng hiệu quả, cung cấp cho hần và tiểu bánh bao không ít lạc thú, hần đã sớm đưa bọn họ vào tử đạo.

“Hoàng a mã muốn đi tế thiên, tiểu Tông nhi có muốn cùng đi hay không?” Phê xong tấu chương, Càn Long đem tiểu bánh bao ôm vào ngực mà hưởng thụ hương thơm mê người từ tiểu bánh bao, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiểu bánh bao đương nhiên thích cảm giác thân thiết này, hần ngồi trong lòng Càn Long, nứu ngực, thay đổi tư thế cho thoải mái —— đồng thời cố ý khiến thân thể Càn Long đột nhiên cứng ngắc (mụ mụ: quả nhiên là con bánh đậu bao), “Có thể chứ?” Kỳ thật là mượn cơ hội hưởng lão sư phụ tuyên cáo hần vẫn là hần, lão sư phụ chắc rất thích thú, người này, niên kỉ đã cao mà tính còn trẻ con như vậy. Nghĩ, liền mỉm cười lộ ra bộ dáng hạnh phúc ngọt ngào đích, làm Càn Long hần vía bay mất.

Càn Long cười khổ, hiện tại hần không thể thưởng tiểu bánh bao được, nếu làm ra hành động thân mật sợ là sẽ dọa đến hần đi? Ấu yếm nhìn người yêu, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, hần thật đúng là tự làm tự chịu, “Ta nói có thể có thể!” Cố gắng nói chuyện thật nhanh, hy vọng có thể dời đi chút lực chú ý.

Tiểu bánh bao cười một cái mang theo hắc ám khí tức nồng đậm, trong nháy mắt Càn Long nghĩ mình nhìn ra ảo giác, như thế nào lại thấy trên đầu tiểu bánh bao mọc ra hai cái sừng tiểu ác ma? Nháy mắt mấy cái, lại tiêu thất, ầu, quả nhiên là mắt hần không tốt.

Đắc ý vênh váo, thiếu chút nữa lộ, tiểu bánh bao lập tức thu hồi đuôi tiểu ác ma, khoác lên một bộ dáng thực thuần khiết, biểu tình thực vô tội, “Ai ~~ kia Vĩnh Tông muốn đi!” Hần bỗng nhiên nhớ tới một nhân vật sự kiện, “Hoàng a mã, đưa Tiểu Yến Tử cùng đi!” Ở trước mặt Càn Long, hần không che dấu đối Tiểu Yến Tử đích không vui.

Càn Long luôn luôn sủng tiểu bánh bao vô cùng, tuy rằng không biết vì cái gì phải làm vậy, bất quá nếu là tiểu bánh bao nói, vậy nhất định phải làm được (người nào đó: chưa từng thấy ai sủng vậy, người xứng đáng bị Long ăn sạch sẽ. Hu~ lại một lần bị PIA phi).”Hảo.” Trả lời không chút do dự.

Quả nhiên vẫn ngoan ngoãn phục tùng đối hần a! Tiểu bánh bao cảm giác hóc mắt có điểm nóng lên, đem mặt vui vào trong ngực Càn Long, người như vậy sẽ làm hư ta.

Ngày đó là một ngày đẹp trời. Triển khai nghi thức hoàng gia, chỉ thấy một đường cờ xí phiêu phiêu, một đoàn ngựa thồ lớn quanh co khúc khuỷu tiến về phía trước.

Càn Long và tiểu bánh bao trang phục giống nhau ngồi trong long liễn, còn nhóm a ca kỵ mã theo phía sau, Tiểu Yến Tử ngồi ở đằng sau bên trong kiệu. Đây là lần đầu tiên tiểu bánh bao nhìn thấy loại trường hợp này, lòng có cảm giác tò mò, mới lạ, nhưng vẫn nhớ rõ phải giữ thể diện hoàng gia, khi gió bắt đầu thổi vén lên lụa mỏng ở bốn phía long liễn hần mới có thể hướng ra bên ngoài ngắm đôi chút.

Hai bên ngã tư đường, vạn đầu cúi thấp, hoàng gia đi tuần nhưng không dễ dàng gặp được, người phía sau đưa đẩy người trước, phải tranh thủ phong thái hoàng gia, đi lại nhiều lần chính là để khoe nhà có cửa a.

Ở đằng sau là Tiểu Yến Tử chưa bao giờ gặp cuộc du hành đồ sộ như thế, hơn nữa nàng là cách cách a, mọi người hoan hô vái lạy cũng có hướng về phía của nàng, trong lòng đắc ý dào dạt, rõ ràng đem toàn bộ rèm kiệu rút ra, nhưng cũng cố giữ thể diện cho hoàng gia (mụ mụ: kỳ thật ở nàng trong lòng căn bản là không thứ này đi), hận không thể ngay cả đầu lẫn thân bay ra ngoài cửa sổ, không được đối quần chúng phát tay ý bảo. Quần chúng chấn kinh, trong lúc nhất thời ngay cả tiếng hoan hô đều thấp đi xuống, bọn họ chưa gặp qua cách cách như vậy, đầu năm nay ngay cả cô nương nhà nghèo cửa nhỏ đều biết rằng không thể xuất đầu lộ diện, cách cách không phải ngoại lệ.....

Chung quanh vương công đại thần, nhất là nhóm a ca (ngoại trừ ngũ a ca) đều che mặt xúc động, hận không thể cách ly nàng càng xa càng tốt, vị Tiểu Yến Tử cách cách đầu thật là người hoàng gia. Hoàng Thiên Nhật sờ sờ cằm, nghĩ đến lời tiểu bánh bao nói với hần trước đây, may mắn không phải sự thật, nếu không hoàng gia không cần mặt mũi nữa, làm sao thu được dân tâm?

Một đường có dân chúng phủ phục vu địa (quỳ trên mặt đất), đối hoàng đế hành lễ.

Tiểu Yến Tử nghe được bên ngoài dân chúng hoan hô, nhất thời kích động đến rối tinh rối mù. Trước kia làm một tên côn đồ, đi ở trên đường, có ai sẽ ở nhìn nàng, ai nhìn nàng bằng con mắt khinh bỉ, hiện tại,

trời ạ! Nhiều người như thế hoan hô vái lạy với nàng (mụ mụ:..... Điều tiểu thư, người suy nghĩ nhiều)! Nàng rất đắc ý! Nàng hận không thể nhảy xuống kiệu, đi ôm tất cả mọi người dân có mặt, đi theo bọn họ cùng nhau hoan hô. Lực chú ý ở trên đám người lễ bái cùng hoan hô ngu ngốc điên, hoàn toàn không phát hiện hay không muốn phát hiện, Tử Vi, Kim Toả cũng xuất hiện trong đám người.

Tiểu bánh bao vươn dài cổ, hướng lộ hai bên xem, “Tử Vi tỷ tỷ” đâu, hẳn nhớ rõ đám nữ nhân kiếp trước nói qua, nàng là gặp Càn Long mang Tiểu Yến Tử đi tế thiên, mới phát hiện cha mình bị người kia mạo nhận, có lẽ hôm nay nàng đang đứng ở bên đường đi? Càn Long thấy tiểu bánh bao bộ dáng khấn trương, đôi mắt mở to, miệng nói nhiều chuyển động không ngừng, nguy hiểm, đáng yêu quá, hẳn kéo tiểu bánh bao đến bên người, cười hỏi, “Làm sao vậy, tiểu Tông nhi, tìm ai vậy?” Lời kia vừa thốt ra, trong lòng hẳn rung mình, đúng vậy, tìm ai, sẽ không phải tiểu bánh bao thích người khác đi? Tiểu bánh bao đang tò mò, không chú ý tới sắc mặt Càn Long đột biến, cũng không mở miệng nói cái gì, nhất thời, Càn Long liền cảm thấy được một tòa hủ mã lập nhả sơn (đại khái là núi đá to í mà) nện xuống đầu, tiểu bánh bao sẽ không thật sự.....

Ven đường, Tử Vi trừng mắt nhìn bên trong kiệu đỉnh xanh vàng rực rỡ là một nữ nhân đang hoa tay múa chân vui sướng, đắc ý dạt dào, mọi người xung quanh tung hô Hoàn Châu “cách cách”, khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm. Không, đây không phải là sự thật, như thế nào lại.....

Kim Toả đỡ lấy thân mình yếu đuối của Tử Vi thiếu chút nữa ngã xuống, vẻ mặt không thể tin, nàng phe phẩy trước mặt Tử Vi, kích động hô:

“Tiểu thư, tại sao có thể như vậy? Tại sao Tiểu Yến Tử lại thành cách cách?”

Tử Vi trừng mắt nhìn lại lần nữa, người hiện ra trước mắt đích thực là Tiểu Yến Tử, cả người như bị sét đánh, nước mắt từ từ rơi khỏi hốc mắt, Tiểu Yến Tử nàng lừa ta sao? Không phải sự thật, nàng nhất định..... Nhất định là có nỗi khổ riêng, đúng, nhất định là như vậy.

Tiểu Yến Tử vội vàng hướng khắp thiên hạ khoe rằng nàng không phải là một tiểu thâu hay kẻ lừa đảo mà là cách cách, khoe ra nàng có bao nhiêu cao cao tại thượng, căn bản không chú ý tới Tử Vi và Kim Toả. Hai cái thiếu nữ tử bị thanh âm bao trùm bởi tiếng hoan hô vang vọng, nên Tiểu Yến Tử cái gì đều không nghe được, nàng cười đắc ý không ngừng mà hướng người chung quanh vẫy chào.

Kim Toả cực kỳ tức giận, Tiểu Yến Tử quả nhiên không phải loại người tốt lành gì, nàng kéo kéo ống tay áo Tử Vi, đau xót nói: “Tiểu thư! Tiểu Yến Tử chính là kẻ lừa đảo! Nàng lừa người! Nàng lừa đi tín vật của người để nàng làm ‘ cách cách ’!”

Tử Vi trừng lớn mắt, nước mắt theo khuôn mặt trôi không ngừng, trái tim nàng đang nhói đau từng đợt.

22. Chương 22

” Đó là cách cách?” Tử Vi run rẩy chỉ tay vào Tiểu Yến Tử, hỏi một lão nhân bên cạnh.

“Người không biết?” Lão nhân bày ra bộ dáng “Người thực cô lậu quả văn (tạm dịch: kiến thức kém cỏi)”, “Đó là nghĩa nữ Hoàng Thượng nhận trong dân gian, Hoàn Châu cách cách.” Tuy rằng, hẳn cảm thấy được vị Hoàn Châu cách cách này không hề giống nữ nhân có gia giáo, nhưng là có lẽ quy củ hoàng gia so với quy củ của đám hạ dân bọn chúng có điểm bất đồng?

Đã lấy đi tín vật mẫu thân để lại còn cướp đi vị trí cách cách của nàng sao? (mụ mụ:kỳ thật là lấy gùi bỏ ngọc đi?) Tâm Tử Vi đau đến nghiêng trời lệch đất, đau đến nỗi nàng không thể thở được.

Phúc Nhĩ Khang, Phúc Nhĩ Thái cười con ngựa cao to, vẻ mặt vênh váo đi trước. Đáng lẽ hai người này đã bị cầm chừng, nhưng ngũ a ca cảm giác rằng mình là a ca hoàng a mã thích nhất (mụ mụ: cảm giác thật tốt a, người ngay cả một chút cũng không có), với lại việc trọng đại hôm nay, hẳn và huynh đệ nào có thể bỏ qua? Dù sao hoàng a mã cũng sẽ không trách hẳn đâu (kỳ thực là mặc kệ hẳn đi). Bọn họ đứng trong đội ngũ, một đường “tuần tra “, bọn họ phải nghiêm mật bảo hộ Hoàng Thượng cùng “Hoàn châu cách cách”.

Nhĩ Khang thần tình cao ngạo, hướng lỗ mũi to dận dò Phúc Nhĩ Thái: “Dân chúng nhiều lắm, phải cẩn thận một chút, canh phòng nghiêm ngặt tránh có thích khách!”

Phúc Nhĩ Thái vẻ mặt ưng thuận gật đầu, “Ta biết! Ta nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ Hoàng Thượng và Tiểu Yến Tử!” Nga, Tiểu Yến Tử người thẳng thắn, hoạt bát như vậy, ta nhất định bảo vệ tốt người, nghĩ như vậy, hai mắt nhìn chăm chăm cổ kiệu của Tiểu Yến Tử bắt đầu “phát xuân”.

Đội ngũ hoàng gia hướng tới thiên đàn chậm rãi đi trước.

Tử Vi trong mắt hàm chứa bao nước mắt, ánh mắt của nàng thủy chung hướng thẳng tới Tiểu Yến Tử trang phục phụ nữ Mãn Thanh hoa lệ, dáng vẻ vui sướng, phía trước là kiệu của Càn Long, đó là phụ thân của nàng a, cùng nàng gần như vậy mà lại vô cùng xa xôi.....

Lệ thành hàng dọc theo hai má chảy xuống, bỗng nhiên, Tử Vi như vừa trong mộng mới tỉnh giấc, rời khỏi đám đông, đuổi theo về phía cổ kiệu của Tiểu Yến Tử cuồng hô: “Hoàng Thượng, người bị lừa! Hoàng Thượng..... Ta mới là ‘ cách cách ’ thật! ‘ Hoàn châu cách cách ’ là lừa gạt người! Tiểu Yến Tử..... Chúng ta không phải đã kết bái tỷ muội rồi sao? Người lại dùng tâm ngoan độc dữ đối xử với ta như thế?”

Nàng cứ vậy mà hét về một hướng, bên kia nhất thời hỗn loạn đứng lên.

Nhận thấy được bên kia rối loạn, Càn Long nhất thời tức giận, sao lại thế này, ngày quan trọng hôm nay cứ nhiên xảy ra nhiều loạn? Cách long liên không xa là Hoàng Thiên Nhật cũng hiểu kỳ đi tới, quay đầu ngựa lại, chạy tới nơi rối loạn.

Bên kia cách vị trí hai huynh đệ Phúc gia không xa, Phúc Nhĩ Thái hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Yến Tử, căn bản vô tâm tư chỗ mồm vào, còn Phúc Nhĩ Khang vội vàng ghì ngựa đi tới. Liếc mắt nhìn thấy một nữ tử còn trẻ, mũ mào như hoa, điên cuồng chạy lại đây. Phúc Nhĩ Khang phe phẩy lỗ mũi, hét lớn một tiếng: “Thị vệ! Đem nàng bắt lại!”

Bọn thị vệ mắt tròn trắng hướng lên trời, người cho người là thủ lĩnh thị vệ đại nội a, một cái thị vệ nhỏ cũng dám ra lệnh cho ngự tiền thị vệ. Bất quá mọi người vẫn là vây quanh, dù sao nếu xảy ra chuyện, tất cả không ai được hay ho.

“Hoàng Thượng, người nhận sai người..... Ta mới là cách cách a!” Tử Vi một bên thê lương kêu, một bên cố gắng nghĩ muốn thoát khỏi thị vệ đang vây quanh mà tiến lên.

Phúc Nhĩ Khang vừa nghe lời này, còn có điểm luống cuống, giọng rống lên, ” Đúng là kẻ điên, còn không nhanh bắt lại!”

Các thị vệ nhìn nhau một lượt, khó tránh khỏi thương hương tiếc ngọc, Tử Vi một cái thiếu nữ tử, trên người không ít vết thương từ đâu ra “Hoàng Thượng..... Chiết phiến còn có “Mưa bụi đổ”(ta chịu>.<) là=”” của=”” ta.....=”” ta=”” mới=”” là=”” nhi=”” nữ=”” của=”” hạ=”” vũ=””>

Phúc Nhĩ Khang nào tàn vẫn là nào tàn (không có óc), nhưng ít nhiều còn chút tế bào não lưu lại, nghe mấy lời nói ấy, hần nhất thời cả kinh, cô nương này sao biết nhiều như vậy?

Nhìn trên người Tử Vi mấy chỗ bị thương, hần lập tức xoay người xuống ngựa, tiến lên đỡ ra hai ba thị vệ vây quanh ba hai hạ đỡ ra chung, miệng hô, “Dừng tay! Đều dừng tay!”

Tất cả thị vệ lấy ánh mắt như xem quái vật nhìn hần, này đáng thương đứa nhỏ đầu óc mới vừa bị mã thải đi, mã đá đều đá không ra loại này hiệu quả a! Đây có thể là thích khách a, hần cứ nhiên phải bọn họ dừng tay, mọi người sợ hãi nghi ngờ chẳng lẽ hần cùng thích khách có quan hệ?

Phúc Nhĩ Khang chạy đến trước mặt Tử Vi, thấy nàng giãy dụa đi tới chỗ hần, đối hần ngẩng đầu, hần thấy nàng cả người vết thương nhưng có đôi mắt thanh to trong suốt mà buồn bã, tựa hồ mang theo nỗi khổ vô tận, ánh mắt như vậy nhìn hần, hần nhất thời cảm thấy tâm tan nát.

“Giúp ta nói với Hoàng Thượng, ‘ sau mưa sen đọng châu trên lá, nắng ấm ban mai rạng bóng thành ’..... Đây là thơ Hoàng Thượng viết tặng Hạ Vũ Hà.”Tử Vi nói xong liền gục xuống.

Này..... Chẳng lẽ kia Tiểu Yến Tử thực không phải..... Nếu cô nương thật sự là cách cách, hần nếu có thể cưới nàng, chẳng phải là.....

Vừa lúc, Phúc Luân cũng lại đây, Phúc Nhĩ Khang đối y nói, “A mã, sự việc rất đáng ngờ nên mang về thẩm vấn!”

Nói xong, này hai phụ tử không quản ánh mắt quái dị của mọi người chung quanh, đã gọi người, đưa Tử Vi trở về.

Hoàng Thiên Nhật ở nơi cách đó không xa, đem một màn này thu vào trong mắt, cười cười, hai phụ tử thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào a! Nhưng nữ nhân kia thân thể rất khả nghi, có lẽ đúng như lời nàng nói, nàng mới là cách cách, Tiểu Yến Tử nhìn qua là biết không có quy củ, nhìn thể nào cũng không tìm được điểm gì giống con cháu Ái Tân Giác La gia. Nghĩ vậy liền giục ngựa quay trở lại.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Càn Long hỏi.

“Không có gì, là ‘diên bà tử’ mà thôi! Người đã bị Phúc gia mang đi rồi.” Hoàng Thiên Nhật cười cười, nói đến cái này cũng đủ hiểu.

Càn Long nhìn nhìn tiểu bánh bao, không có phản ứng, chắc không phải người này. Phúc gia sao? Càn Long nhíu nhíu mày, quên đi, dù sao sau khi trở về chắc chắn ám vệ sẽ đem sự tình hồi báo cho hắn, việc này để sau, không nghĩ nhiều, hiện tại mấu chốt chính là tìm hiểu người tiểu bánh bao đang chờ đến tới cùng là ai, sẽ không phải có “gặp ở ngoài” đi?

Nga ~~ hoa thánh mẫu xuất hiện rồi ư? Tiểu bánh bao trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại nổi nhạc, chính là muốn cho người ghen, nói lắm bầm.....

Đội ngũ tiếp tục đi, cuối cùng cũng tới được thiên đàn.

Càn Long đi lên tế đàn, tiểu bánh bao đứng ở cách đó không xa. Càn Long lớn tiếng niệm xong tế từ, sau đó bắt đầu nhỏ giọng nói thầm một ít, đương nhiên phía dưới đều không ai biết.

Thiên đình, đầu đó trong cung.

Thái Thượng Lão Quân tạm thời buông việc trong tay, dùng thủy kính quan sát nghi thức tế thiên, nghe thấy Càn Long đích nhỏ giọng nói thầm, thiếu chút nữa bắt tay lấy một nắm đan dược trong hồ lô ném cho, trong lòng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Người này cư nhiên khoe ra với ta, tiểu bánh bao ở bên cạnh người thì thế nào, dù sao hắn lại không khôi phục trí nhớ, người chỉ có thể nhìn, lại không có cách nào ăn!”

Đúng lúc này, lão nhân bỗng nhiên phát hiện tiểu bánh bao hướng về phía mình lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào, hắn nhất thời cảm thấy cả người tóc gáy dựng thẳng, không phải đâu, đã khôi phục? Trong lòng nghĩ như vậy, hắn một tay bỏ hồ lô xuống, hướng tới tiểu đạo đồng hét, “Lão quân ta xuất môn cứu người, nói với bên trên, ta không rảnh luyện đan dược!” Dứt lời liền cái gì cũng thu thập, xong chuẩn khởi cung.

Lão quân trong lòng tính toán nên đi đâu trong một hai tháng đây, chờ tiểu bánh bao hết giận rồi trở về. Tìm Hồng Quân sư phụ đi, sư phụ hình như đang bế quan, tìm Thông Thiên cùng Nguyên Thủy sư đệ đi, hai người bọn họ xác định chắc chắn khi xảy ra chuyện sẽ bán mình ngay, nếu không đi tìm Nữ Oa sư muội đi, nhưng lại dạt dào tình thương của mẹ a, vừa thấy tiểu bánh bao lại tràn ra, còn không đem ta bán đứng hoàn toàn a!!! Trời ạ, rốt cuộc tìm ai a! Địa vị thấp thì không dám thu lưu mình, địa vị cao lại tuyệt đối đứng về hai người kia, trời đất bao la, nhưng lại không có chỗ cho Thái Thượng Lão Quân ta dung thân!!! Thái Thượng Lão Quân hai hàng lệ rơi ~~

23. Chương 23

Nói, khi tế thiên tiểu bánh bao cảm giác được Thái Thượng Lão Quân đang “nhìn trộm”, ngẩng đầu cho hắn một nụ cười hắc ngọt ngào, sợ tới mức thánh nhân vội vàng bật người trốn gia, đoán trước người nào đó sẽ có phản ứng, tiểu bánh bao trên mặt hàm ý cười sâu sắc, trốn đi, dù sao Hồng Quân sư tổ, Nữ Oa,

Nguyên Thủy, Thông Thiên sư thúc tuyệt đối sẽ không giúp hắn, mặt khác không ai muốn mà cũng không có can đảm tử giúp hắn lừa gạt mình, hắc hắc..... Dám tính kẻ ta, chờ ta trở về hảo hảo chiêu đãi người.

Đang ở trên đường “Trốn chết” Thái Thượng Lão Quân nhất thời cảm thấy được sau lưng chợt lạnh, mồ hôi đầy mặt. (o) oa ~~~~~ rất cuộc nên trốn ở đâu thì tốt? Hảo đồ đệ không cần nhớ thương sư phụ ta a

~~~~~MA~~~~~ mặc dù nhạc có điểm nhỏ, hoạt động tế thiên đã viên mãn chấm dứt, thật đáng mừng a thật đáng mừng

~~~~~Không nói đến, Tử Vi được lỗ mũi to đưa về phủ, trong lúc đó hai người đã nhất kiến chung tình, người thế nào ta thế ấy, lại nói nói Tiểu Yến Tử, sau khi tế thiên hoàn tất hồi cung oa nhi này vẫn say mê hảo chơi một thời gian, vài ngày sau mới nhớ rằng nàng không phải cách cách thật, nhớ tới cô nương đáng thương đã bị nàng đoạt mất vị trí cách cách —— tỷ muội kết nghĩa của nàng Hạ Tử Vi tiểu thư, càng nghĩ càng chợt dạ. Không được, phải về đại tạp viện, đem sự tình nói cho Tử Vi, trả lại danh phận “cách cách” cho Tử Vi. Tử Vi thuần khiết, thiện lương như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho việc mình nhất thời không kìm được lòng mà nhận vị trí này.

Nghĩ vậy nàng liền dẫn theo hai tiểu thái giám —— bởi vì chuyện ở trong cung Tiểu Yến Tử không được Càn Long coi trọng ngoại trừ đám ngũ a ca kia thì ai cũng biết, cho nên sẽ không có người để ý đến con chim nhỏ này, trước mắt tại Sáu Phương trai chỉ có Lệnh phi lúc trước phái Minh Nguyệt, Thê Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vài người hầu hạ —— nghênh ngang đi đến trước cửa cung, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Nô tài tham kiến Hoàn Châu cách cách!” Tuy rằng trong lòng đối “cách cách” này rất không thích, nhưng vì cấp bậc lễ nghĩa nên mấy thị vệ canh cửa cung gặp Tiểu Yến Tử đến đây mới vội vàng hành lễ.

Tiểu Yến Tử hai mắt hướng lên trời, gật gật đầu, nghĩ phải ra ngoài cung. Mấy thị vệ nhìn nhau vài lần, nhanh chạy tới ngăn cản nàng, “Cách cách ngài không thể ra cung!”

“Các người biết ta là ai không?” Tiểu Yến Tử vênh vao tự đắc.

Vô nghĩa, trong cung còn người nào không biết ngài là cách cách đức hạnh xuống dốc trầm trọng mấy thị vệ oán thầm nói. Sau đó làm hết phận sự mang sức ngăn cản.

“Ta chính là người hoàng a mã sủng ái nhất ‘ Hoàn Châu cách cách ’, các người dám ngăn ta! Ta kêu hoàng a mã chém đầu của các người!” Tiểu Yến Tử giơ chân.

Bọn thị vệ ánh mắt xem thường nhìn lên trời, thật sự là không thể tự hiểu ra sao, người Hoàng Thượng sủng ái nhất là thất a ca, người không có trọng lượng trong mắt ngài, phẩm chất lại là ” cách cách dân gian ” thì có quyền gì? Bọn họ cũng không nhiều lời vô ích, không cho là không cho.

Tiểu Yến Tử bất đắc dĩ, vẫn mang theo Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đi tới cửa cung. Bất quá, vẫn bị thị vệ ngăn cản.

“Cách cách cát tường!” Thị vệ hành lễ.

“Ta tuyệt không cát tường!” Tiểu Yến Tử thiếu chút nữa cắn một ngụm ngân nha.

Người cát hay không cát tường thì chúng ta quản cái rắm? Thị vệ trong lòng mắng.

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử tốt xấu đã ở trong cung lăn lộn vài năm, cũng biết đã biết tình huống của chủ tử, nhưng bọn họ là nô tài chứ không phải là chủ tử, chỉ có thể nhỏ giọng khuyên nhủ, “Cách cách, không có ý chỉ Hoàng Thượng, ngài là không thể ra cung, chúng ta trở về đi.”

Đáng tiếc là Tiểu Yến Tử từ trước đến giờ không nghe ai khuyên bảo bao giờ, nàng bắt đầu xắn tay áo, dựa vào nàng công phu mèo cào chuẩn bị xông vào.

Ngay tại thời điểm chuẩn bị xuất chiêu, một đạo thanh âm truyền đến, “Dục, đây là làm sao vậy?” Chỉ thấy Hoàng Thiên Nhật cùng tiểu bánh bao từ ngoài cung tiến vào, đi theo phía sau là Cao Không Cầm trong tay cầm theo bao lớn bao nhỏ, người nói chuyện đúng là Hòa Thân vương Hoàng Thiên Nhật.

“Hòa Thân vương cát tường! Thất a ca cát tường!” Bọn thị vệ nhanh chạy đến hành lễ, các vị này đều là tâm phúc của hoàng thượng, người nào cũng không thể đắc tội.

“Đứng lên đi.” Hoàng Thiên Nhật phát phát tay áo, “Sao lại thế này?” Tư thế kia.....

Một thị vệ tiến lên từng bước chuẩn bị bấm báo sự tình vừa rồi, chợt nghe Tiểu Yến Tử lớn giọng, “Dựa vào cái gì bọn họ có thể ra cung?” Nàng chỉ ngón tay vào đoàn người tiểu bánh bao, vì sao cho bọn họ đi ra ngoài, lại không cho mình ra?

Cũng không xem lại bản thân mình, thân phận người là cái gì, người ta Hòa Thân vương, Thất a ca cao quý, còn muốn so đo? Bọn thị vệ đồng nhất khinh bỉ nàng.

“Bổn vương là hoàng thúc người, người đối đãi với trưởng bối như vậy sao!” Người hiền lành luôn luôn cười như hiền lành Hoàng Thiên Nhật cũng sinh khí, chỉ là cách cách giả mạo mà dám chỉ tay vào hần đường đường là thân vương danh tiếng, thực không đem uy nghiêm hoàng gia vào ở trong mắt.

Thật là đồ không biết sống chết, tiểu bánh bao híp mắt, đi qua vỗ vỗ cánh tay Hoàng Thiên Nhật—— hần là muốn chụp bả vai, nhưng đáng tiếc chiều cao không đủ %>_<%—— trấn an hoàng thúc nhà mình một chút, “Tiểu Yến Tử tỷ tỷ, ta cùng hoàng thúc ra cung đã được hoàng a mã chuẩn.” Kỳ thật, hôm nay Hoàng Thiên Nhật tìm đến hần, nói muốn dẫn hần ra cung chơi, bởi vì hôm nay có rất nhiều quốc sự phải xử lý, Càn Long không thể bồi hần cùng đi, bất quá chịu không được ánh mắt cún con đáng thương hề hề công kích, cuối cùng Càn Long chỉ còn cách không tình nguyện đáp ứng.

Hừ ~~ người cho người được hoàng a mã sủng ái thì giỏi lắm a, Tiểu Yến Tử ghen tị vô cùng, cơ hồ mỗi lần gặp hoàng a mã, đều thấy hoàng a mã nắm tay nhỏ bé của hần —— Vĩnh Kỳ nói qua hần vẫn là đệ tử của cái gì vượn và khỉ, làm đồ đệ của một con khỉ thì có gì đặc biệt hơn người (Thái Thượng Lão Quân giận, dám nói ta đường đường là thánh nhân thành hầu tử (con khỉ), không thể tha thứ!)—— ta cũng là cách cách hoàng a mã sủng ái nhất (mụ mụ: tiểu thư, trực giác của ngài cũng tốt quá đi), có chức vụ hay không có chức vụ thì làm sao! Nghĩ xong, không hành lễ, liền quay đầu bước đi.

Tốt lắm tốt lắm, căn bản là không đem hần và hoàng thúc xem trong mắt, Hoàng Thiên Nhật trên mặt biểu tình không thay đổi, trong lòng lại ghi nhớ nợ nần với Tiểu Yến Tử, nợ này không đòi lại, hần sẽ không gọi là Ái Tân Giác La Hoàng Thiên Nhật!

Hoàng Thiên Nhật đối mặt với tiểu bánh bao nhà mình trở lại bộ dáng tươi cười tửm tửm, “Tiểu Tông nhi, chúng ta nhanh trở về đi, hoàng a mã người chờ sốt ruột.” Hoàng huynh đúng là vu khống người (mụ mụ: bỏ qua hần tại sao lại biết vấn đề này đi) hần là đã tức muốn giơ chân, biểu tình kia nhất định rất thú vị —— chung thân tận sức làm cho hoàng huynh nhà mình biến sắc mặt là sự nghiệp “vĩ đại” Hòa Thân vương ta mà.

Nhìn Hoàng Thiên Nhật bộ dạng hưng phấn, tiểu bánh bao không nói gì.

Không đợi hần đem người về Dưỡng Tâm điện, chỉ thấy mỗ Long nghênh ngang đi tới. Rốt cục chờ không kịp, tự mình tới bắt bánh bao sao? Gặp hoàng huynh về mặt phiền muộn vừa nhìn thấy tiểu bánh bao thần tình liền nhanh chóng tươi cười, Hoàng Thiên Nhật trong lòng cười trộm, quả nhiên độc nhất tiểu bánh bao đáng yêu là có thể làm cho hoàng huynh mặt biến sắc lợi hại đến thế, như vậy sau này phải thường xuyên dùng chiêu hữu hiệu này, Hoàng Thiên Nhật cười xấu xa.

Bất quá hần không phát hiện, tiểu bánh bao nhìn hần mà cười nham hiểm đầy mưu mô, hừ ~ người của ta cũng chỉ có ta có thể khi dễ, những người khác nếu đụng đến hần, ta hoàn trả đầy đủ chẳng phải làm tổn hại đến uy danh”Hồng Hoàng nhất tiểu bá vương?” (đều là một đả sư môn đầu trâu sủng vợ mình cho nên nói đùa nhỏ không thể cứng chiều ~~ bị PIA phi)

Càn Long lại gần nhanh chóng đem tinh khiết thiện lương đang tươi cười chính “Ngụy bánh mỳ” (ta chả biết nó là cái gì, giống như là giả tạo ý) vào lòng, sau đó dùng ánh mắt “giết chết” Hoàng Thiên Nhật.

“Hoàng huynh, không cần nhìn ta như vậy, ta không phải đem tiểu bánh bao hoàn hoàn chính chính trả lại cho người đó sao? Ngay cả một chút vết xước còn chả có.” Hoàng Thiên Nhật cợt nhả nói.

Càn Long tái trừng hần vài lần, kéo bánh bao nhà mình bước đi, không thể để cho tiểu bánh bao ở cạnh tên xấu bụng kia được, sẽ bị dạy hư (mụ mụ: muộn rồi, đã sớm là bánh bao đậu ~PIA người nào đó hóa thành sao trên trời).

24. Chương 24

Ban đêm Minh Nguyệt, Thử Hà hầu hạ Tiểu Yến Tử ngủ. Tiểu Yến Tử nằm mơ, trong mộng Tử Vi vẽ mặt tái nhợt, khuôn mặt dữ tợn, nắm lấy cổ nàng lay, “Tiểu Yến Tử, ngươi vì cái gì muốn gạt ta? Vì cái gì muốn cướp phụ thân ta? Cách cách là vị trí của ta..... Là của ta.....”

Tiểu Yến Tử cố gắng giải thích, “Tử Vi..... Tử Vi, ta không phải cố ý, ta chỉ là không tìm lòng được, ta..... Ta sẽ cùng hoàng a mã nói rõ ràng, đem danh phận cách cách cho người.....” Tiểu Yến Tử thở không nổi, cố gắng giãi dụa. Chỉ nghe một tiếng “bịch”, Tiểu Yến Tử từ trên giường té xuống, quăng người ngã chổng vó.

“Cách cách, người không sao chứ?” Nghe thấy trong phòng có động tĩnh, ngủ ở gian ngoài Minh Nguyệt, Thử Hà tùy tiện bộ áo phục vội chạy vào xem xét.

Tiểu Yến Tử sờ sờ cái ót, nghe răng trợn mắt (mụ mụ: vốn liền choáng váng, hiện tại hẳn là càng ngốc đi), “Ta không sao..... Không có việc gì.”

Đỡ Tiểu Yến Tử lên giường ngồi xong, Minh Nguyệt cùng Thử Hà quỳ gối bên giường, “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ không hầu hạ tốt cách cách!”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Bên ngoài Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử nghe thấy thanh âm liền tiến vào. Gặp Minh Nguyệt, Thử Hà quỳ, hai người lập tức quỳ xuống, “Nô tài đến chậm, nô tài đáng chết!”

Tiểu Yến Tử nghe bọn hắn nói liền đứng dậy, “Cái gì mà nô tỳ, nô tài, về sau không được gọi thế, phải kêu ‘ta’, Sáu Phương Trai từ hôm nay trở đi sẽ không có chủ tử hay nô tài!” Nói xong kéo mấy người đang quỳ trên mặt đất đứng lên.

Ở trong cung xưng “Ta”, người là muốn hại chết chúng ta a? Cả bốn người oán thầm, nhưng lại thấy Tiểu Yến Tử vẽ mặt kiên quyết, trao đổi ánh mắt, bốn người đành phải cúi đầu đáp ứng, xong xin cáo lui li khai, nếu còn ở lại không biết vị ngốc chủ tử lại làm ra chuyện gì nữa.

Tiểu Yến Tử cười, vẽ mặt đắc ý, nàng là chủ tử tốt cỡ nào a, vài người đi theo nàng chắc chắn đã phải tu luyện mấy đời phúc khí mới gặp được nàng. Nhưng nàng không biết trong lòng mấy người họ lại không nghĩ thế, có lẽ từ đời trước đã tạo ra nghiệt chủng nên đời này họ mới gặp phải chủ nhân đầu óc có vấn đề này.

Tự đắc xong rồi, Tiểu Yến Tử mới nhớ tới giấc mộng vừa rồi, không được, nàng phải nhanh đi tìm Tử Vi, đem sự tình nói rõ ràng, nếu không nàng này cách cách cũng chả an ổn. Quan trọng là cầu hoàng a mã hạ chỉ như trong lời nói của tiểu bánh bao, nàng căn bản không biết hoàng a mã trụ chỗ nào, hơn nữa đã trễ thế này, hoàng a mã có khi đã ngủ, giờ làm gì thì tốt đây?

Tiểu Yến Tử gấp đến độ đi xoay quanh, mấy người hầu đứng bên cạnh nhìn nàng mà ghen vài lần, chủ tử lại suy nghĩ chủ ý bất hảo nào đi? Bọn họ bởi vì theo chủ tử nên không thể cùng người trong cung gặp mặt, do nàng hại Lệnh phi nương nương sanh non, ngay cả mọi người tại Duyên Hi cung cũng không thể thấy bọn họ, người đã thế còn muốn gây chuyện, ngại bọn họ thiếu phiền phức hay sao?

Quả nhiên, Tiểu Yến Tử đi một vòng lại một vòng, chợt thấy cái treo màn dùng bằng móc đồng nhàn tình sáng lên, “Tiểu Đặng Tử, lấy móc kia xuống, sau tìm thêm mấy cái như vậy cho ta.”

Đó, vừa mới nói là chủ tử ngang hàng xong giờ lại bắt đầu sai sử người, không là chính mình vừa nói sao? Tiểu Đặng Tử trộm hướng lên trời mà xem thường rồi lui xuống dưới.

“Tiểu Trác Tử, đi lấy một bộ quần áo của người cho ta!” Tiểu Yến Tử phân phó. Tiểu Trác Tử có điểm ngần ngại, hẳn là thái giám lấy quần áo làm gì chứ?

Tiểu Yến Tử thấy hắn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, liền hô, “Đang làm gì thế? Còn không mau đi!” Lại chuyển hướng Minh Nguyệt, Thử Hà, “Các người, đi tìm cho ta sợi dây thừng!”

Vài người lĩnh mệnh, đành phải tự đi lấy đồ vật này nọ.

Thu thập toàn bộ đồ vật, Tiểu Yến Tử bảo mấy người bọn họ ra ngoài, đem móc dùng dây thừng cột chắc, thay y phục thái giám, nàng đảo mắt, không thể ra cung tay không được? Tiểu Yến Tử đi một vòng xung

quanh, vớ vét một đồng vàng bạc châu báu nhét vào trong áo, tiếp kiếm một chiếc khăn đen che kín mặt, lén lút ra khỏi Sáu Phương Trai.

Lúc này đang là canh bốn, trong cung một mảnh im lặng, chỉ có tiếng bước chân đều đều của thị vệ tuần tra, Tiểu Yến Tử cẩn thận tránh mấy đội thị vệ (mụ mụ: không thể không nói, Tiểu Yến Tử với việc vụng trộm này quả thật thành thạo, bản lĩnh trời cho nha), tìm đến một nơi ít người lui tới, đem móc ném vào mặt bên tường, kéo kéo, thấy đã chắc chắn, nắm chặt dây thừng theo đó trèo lên tường, nhưng nàng đã quên một điều quan trọng là trong cung vô cùng đa dạng các loại món ăn tinh tế và bổ dưỡng, trong khoảng thời gian này nàng đã ăn rất nhiều sơn hào hải vị, thân thể mập ra không ít, lại thêm không hay luyện tập nên thân thủ không còn được như trước khi là “Tam chi miêu”, quả nhiên, đương lúc nàng xoay người trèo lên thì móc câu không chịu nổi rút xuống dưới, mà nàng phản ứng quá chậm liền quăng người ngã chổng vó.

Đột nhiên nghe tiếng động rất lớn phát ra từ tường cung bên này, “Có thanh âm”, thị vệ trong cung nhanh chóng phản ứng, “Có thích khách!” Một bên hô, một bên chạy tới nơi xảy ra chuyện.

Tiểu Yến Tử bị ngã trước mắt sao Kim bay đầy trời, chợt nghe thấy tiếng nói và vô số đèn lồng đi về hướng này, thật vất vả mới thanh tỉnh một chút, nàng nghĩ muốn chạy bằng cách qua tường, vừa định đem móc ném lên thì bỗng thấy trên tường có một con rắn đang đi xuống phía dưới, nương theo ánh trăng, Tiểu Yến Tử nhìn xà kia bò đến chỗ mình mà muốn học tim, hình như chỉ cần nàng bước tới gần tường thôi là nó sẽ cắn nàng một ngụm “(o) A! Xà a a ——” Tiểu Yến Tử sợ tới mức bỏ móc câu khỏi tay mà thét lớn.

Đúng lúc thị vệ đã chạy lại đây, vô số đao đã rút khỏi vỏ đặt trên cổ của nàng.

Nhìn trên cổ có bao đao sắc nhọn, Tiểu Yến Tử cảm thấy lạnh lẽo đáng sợ, người luôn luôn yêu quý mạng nhỏ như nàng liền khẩn khẩn dục dục mở miệng xin khoan dung, “Các vị đại hiệp, tha ta đi.....”

Cư nhiên là nữ thích khách sao? Một cái thị vệ cổ tay cử động dùng đao đem chiếc khăn che mặt Tiểu Yến Tử lôi xuống, nhìn thấy khuôn mặt kia, “Loảng xoảng đương” đao liền rơi khỏi tay hắn, “Hoàn Châu cách cách?!” Thanh âm đầy kinh ngạc, như không thể tin vào mắt mình.

Không phải đâu? Các thị vệ khác cũng trừng con mắt không kém phần sửng sốt. Cứ như vậy một hồi lâu, thị vệ mới bình tĩnh nhanh chóng thu đao, hành lễ nói, “Hoàn Châu cách cách cát tường!”

Thân phận bại lộ nên nguy cơ mất mạng của Tiểu Yến Tử may mắn thoát nạn, lập tức khôi phục dáng vẻ tự cao tự đại, vênh mặt hất hàm sai khiến, “Các người mau phanh thây con xà trên tường kia thành mười bảy, mười tám đoạn cho cô nãi nãi!” Tiểu Yến Tử giọng căm hận nói. Đều là do tử xà, nếu không nàng đã sớm chạy rồi, không giết nó, mới hận trong lòng nàng khó có thể nuốt trôi.

Nàng ngẩng đầu lên lần nữa thì xà đã biến mất không dấu vết.

Cách bức tường đó khá gần là hầm ngầm, bên trong một tiểu xà chậm rãi di chuyển thân hình, xà kia vừa mở miệng, tự mãn vô cùng (mụ mụ: ách ~~ nếu về mặt xà đang giương lên kia có thể nói được), “Hừ, ai bảo người hại ta! Người ta sống lâu như vậy còn chưa chịu qua kính hách lớn đến thế, không trả thù ta sẽ không gọi là Tiểu Thanh mà gọi là Tiểu Bạch!”

Bọn thị vệ không biết phải giải quyết chuyện này thế nào, Tiểu Yến Tử lại không biết làm như thế nào, dù sao cũng là hoàng gia cách cách, bọn họ không thể một mình xử lý a! Vì thế cử một người đi xin chỉ thị Cần Long, những người còn lại giữ nguyên vị trí trông coi Tiểu Yến Tử, sợ nàng lại làm ra cái gì.

Hiện tại đã tới giờ thượng triều sớm, Cần Long luôn thức dậy đúng lúc liên tỉnh, Cao Không Cần tiến vào hầu hạ thay rửa mặt, quần áo, tiểu bánh bao cũng tỉnh lại, ngồi dậy, vừa tỉnh ngủ nên khuôn mặt trắng nõn mang theo thần sắc đỏ ửng làm dao động lòng người, mơ mơ màng màng dùng bàn tay nhỏ xoa xoa mắt muốn mình thanh tỉnh. Cần Long thấy bộ dáng y mới tỉnh ngủ như con mèo nhỏ đáng yêu vô cùng, thân thủ sờ sờ đầu của y, “Ngủ thêm một lát nữa đi, không cần dậy sớm như vậy.”

Tiểu bánh bao mơ mơ màng màng gật gật đầu, rồi vùi vào trong chăn. Lúc này, bên ngoài có tiểu thái giám tiến vào bẩm báo có thị vệ cầu kiến.

25. Chương 25

” Cho hẩn vào đi.” Càn Long sửa lại y quan, đối tiểu thái giám phân phó.

Tiểu thái giám ra ngoài đưa thị vệ tiến vào, sụp mi thuận mắt nói, “Nô tài bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

” Nhỏ giọng lại, ” Càn Long sợ làm ồn đến tiểu bánh bao, “Nói đi, có chuyện gì đáng giá mà sáng sớm đã đến quấy rầy trẫm?”

Thị vệ thanh âm có phần run rẩy, “Khải bẩm Hoàng Thượng, canh bốn buổi tối hôm qua khi nhóm tả hữu nô tài đi tuần tra thì bắt được một.....” Nói đến đây, hẩn có chút chần chờ, không biết nên xưng hô thế nào với vị kia.

“Bắt được cái gì?” Càn Long thấy hẩn ấp a ấp úng có điểm bất mãn.

Thị vệ nghĩ nghĩ, nói tiếp, ” Bắt được một tiểu thái giám giả dạng Hoàn Châu cách cách.....”

“Cái gì?!” Càn Long chấn kinh, thanh âm không tự giác nói lớn, hẩn đã đi khắp mọi nơi cũng chưa từng gặp loại người như vậy, chẳng lẽ Tiểu Yến Tử từ ngoại tinh cầu (ha ha, người ngoài hành tinh nha) tới?

Tiểu bánh bao vốn là không ngủ tiếp được, nghe thấy tiếng nói tỉnh lại, “Hoàng a mã, làm sao vậy?” Có chuyện gì quan trọng đến nỗi lòng Càn Long phát sinh dao động lớn như vậy.

Nghe thấy thanh âm non nớt của tiểu bánh bao, Càn Long trở vào nội thất, vỗ vỗ lưng trấn an y, “Còn không phải Tiểu Yến Tử kia, cũng không phải việc gì to tát, người cứ nghỉ ngơi đi.....”

Tiểu bánh bao vừa nghe ngu ngốc điều lại gây chuyện, hẩn khẳng định rất náo nhiệt, sao còn ngủ được, hướng Càn Long làm nũng nói, “Hoàng a mã, Vĩnh Tông không cần ngủ, Vĩnh Tông muốn đi nhìn xem.”

Nhìn y bày ra bộ dáng yêu, Càn Long không thể cự tuyệt, “Hảo hảo.....” Hẩn gọi Cao Không Càn tiến vào hầu hạ tiểu bánh bao rửa mặt chuẩn bị dùng bữa, còn mình trực tiếp giúp tiểu bánh bao thay y phục. Cung nhân trong Dưỡng tâm điện đã sớm nhìn quen cảnh tượng này, thật cũng không ngạc nhiên.

Chờ tiểu bánh bao chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Càn Long mới để thị vệ nọ ở phía trước dẫn đường, đoàn người đi tới nơi Tiểu Yến Tử đang gây chuyện.

Cách chỗ đó thật xa, chỉ thấy Tiểu Yến Tử nhảy lên nhảy xuống, hô to gọi nhỏ, vô cùng ồn ào, nếu để nàng ra cung thì không biết người trong thiên hạ sẽ nói linh tinh về hoàng a mã, Càn Long lúc này đen mặt.

“Tiểu Yến Tử, ngươi đang làm cái gì!” Càn Long quát.

Đến gần mới thấy Tiểu Yến Tử loạn thất bát tao mặc bộ y phục thái giám rộng thùng thình, trên người còn dính không ít tro bụi, mặt cũng mang đầy cát bụi mà bên hông còn có vẻ phình phình.

Tiểu Yến Tử gặp Càn Long đi đến, nhớ tới khi mình vừa tỉnh lại sau trận hôn mê thì Càn Long nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu (mụ mụ: đều nói là người hiểu lầm), trong lòng nhất thời lo lắng, hoàng a mã đau ta như vậy, nhất định sẽ cho ta chỗ dựa, vì thế thanh âm ngày càng to hơn, “Hoàng a mã, hoàng a mã..... Đám thị vệ cư nhiên nói xấu ta, bảo ta là thích khách, hại ta đang treo tường bị ngã, còn muốn giết ta.....”

Đây là diễn hình “Ác nhân trước cáo trạng” a! Bọn thị vệ bĩu môi, khinh bỉ. (Ác nhân trước cáo trạng: Loại người độc ác già mồm)

“Người khuya khoắt không ngủ, chạy đến nơi này làm gì? Lại còn ăn mặc không ra gì, cùng một loại với phi tặc như vậy?” Càn Long đánh gãy hỏi Tiểu Yến Tử, hẩn thật sự không có tâm tình nghe nàng cáo trạng.

“Ách.....” Tiểu Yến Tử cứng miệng, tròn mắt nhanh chuyển như chớp, trong não đang nghĩ cách làm sao thể nào để che dấu.

Tiểu bánh bao được thị vệ dẫn lên phía trước, cẩn thận đánh giá một chút, cái móc này nhìn thế nào cũng thấy quen mắt là sao? Nga —— cuối cùng nghĩ ra, này không phải cái móc dùng để quải màn trên giường a, thực mệt cho nàng. Tiểu Yến Tử thật có gan đạo tặc trời cho a, ngay tại đại nội hoàng cung cư nhiên còn cho nàng tìm được cái này.

Ánh mắt Tiểu Yến Tử quét qua tiểu bánh bao đang cầm móc câu vẽ mặt hứng thú, giật mình nghĩ lập tức nói sang chuyện khác (mụ mụ: mỗ ta phương diện này mà nói, Tiểu Yến Tử vẫn là có chút tiểu thông minh đích), nàng vẽ mặt thần bí hề hề tiến đến trước mặt tiểu bánh bao, “Chưa từng thấy qua đi, cái này gọi là ‘ phi thảo trăm luyện tác ’(trời ạ, cái tên khoa trương chết mất).....” Sau đó vẽ mặt đắc ý chờ xem biểu tình sùng bái từ tiểu bánh bao.

Tiểu bánh bao thấy bộ dáng của nàng không nói gì. Đứa nhỏ này cho tới giờ cũng chưa từng chú ý đến sắc mặt ai, rốt cục là đã sống ra sao âm lớn lên như vậy? Không nhìn bên kia Càn Long mặt đã muốn đen đến mức có thể so với đáy nồi a?

Quả nhiên, chỉ thấy Càn Long hạ giọng nói, “Tiểu Yến Tử, nói cho trăm, ngươi nửa đêm không ngủ chạy đến đây làm gì?”

Khi đó là canh bốn, có phải nửa đêm đâu? Tiểu Yến Tử thấp giọng nói thầm.

“Ngươi nói cái gì?” Kiền Lăng trầm giọng quát.

Tiểu Yến Tử cuối cùng cũng đem tri giác quay lại, đem những lời vừa rồi nuốt vào trong bụng, trả lời, “Ta là nghĩ muốn Tử Vi, Liễu Thanh, Liễu Hồng còn người trong đại tạp viện..... Nghĩ muốn ra cung xem bọn họ.....”

“Ồn ào!” Càn Long nổi giận nói, “Ngươi hiện tại là hoàng gia cách cách! Ngươi cho ngươi là phi tặc sao? Nương ngươi dạy không dạy ngươi phép tắc lễ nghi, đồ vật này là sao?” Tiểu Yến Tử về điểm này có giống người hoàng gia?

Tiểu Yến Tử nhân châu lay động, kể đã nghĩ kỹ trong đầu, hai hàng nước mắt liền chảy xuống dòng dòng, Tiểu Yến Tử bộ dáng bị ủy khuất vô cùng, “Ngươi có để ý để ý đến nương ta a, ngươi sớm đã đem nàng vứt qua sau đầu đi?(mụ mụ: không thể không nói, Tiểu Yến Tử, ngươi làm lộ chân tướng nha O(_)O ha ha!) Từ khi vào cung ta mới biết được ngươi có một đồng hoàng hậu, phi tử.... nương ta tính là cái gì? Ngươi nếu còn nhớ rõ nàng như thế nào lại bỏ mặc chúng ta tận mười chín năm?”

Đúng vậy, tiểu bánh bao trong lòng âm thầm gật đầu, nghĩ, lại bắt đầu toan tính, cũng không hiện lên mặt, bất quá, Tiểu Yến Tử a —— chúc mừng ngươi, ngươi ăn đủ rồi, ngươi quả thực muốn chết mới khiêu khích đại hoả hừng hực kia a! Chúc ngươi sau khi bị “Hỏa” đốt còn có thể có một sống sót, A-men! (mụ mụ: bánh bao, ngươi cầu nguyện không có thành ý a! Biết rõ chúa phương tây không quản đến chuyện người phương đông mà)

Quả nhiên, vừa nghe xong lời này Càn Long phát giận đó là chuyện trước kia! Cư nhiên nhắc tới trước mặt tiểu bánh bao, ý định phá hỏng hình tượng hần trong lòng tiểu bánh bao có phải hay không? Phạm lỗi hối cải thì tha, không biết điều dám châm ngòi ly gián (mụ mụ: Long ba ba, nãi suy nghĩ nhiều ~~ luyện ái trung nam nhân a ~~)!”Tiểu Yến Tử, ngươi làm càn!” Thanh âm ngày càng trầm.

Ai ngờ Tiểu Yến Tử không chú ý tới lửa giận từ Càn Long từng bước kéo đến, còn không biết sống chết kêu lên, “Phóng cái gì ‘ bốn ’, ta còn chưa phóng ‘ năm ’ đâu, có gì đặc biệt hơn người, cùng lắm thì chém đầu!”

“Hảo hảo hảo.....” Càn Long giận dữ cười, “Ngươi không cần đầu nữa phải không? Trăm.....”

Tiểu bánh bao nghĩ thấy phải cẩn lại, nếu điều bây giờ chết thì hần ở đằng sau xem diễn kịch thế nào? Hần vội vàng quơ quơ tay với Càn Long.

Càn Long cảm giác được y có điểm mờ ám, liền cúi đầu nhìn về phía y (mụ mụ: thân cao a ~ nổi đau vĩnh viễn của bánh bao), cố gắng không sinh khí, ngữ khí vội vàng trở nên mềm nhẹ hỏi, “Tiểu Tông nhi, có việc gì thế?”

Tiểu bánh bao hai mắt thủy quang lưu chuyển, phi thường động lòng người, “Hoàng a mã, Tiểu Yến Tử ‘ tỷ tỷ ’ là do nhất thời nói sai, đừng giết nàng.....” Ngụ ý, chỉ cần không giết thì tùy tiện phạt như thế nào đều được, chỉ cần lưu lại một cái mạng cho hần thưởng kịch.

Tiểu Yến Tử nghe vậy trong lòng nhất thời cảm động khôn cùng, thốt a ca, ta không nên bởi vì ngươi được sủng ái mà ghen tị với ngươi.....

Hiển nhiên hiểu được tiểu bánh bao yêu xem diễn, Càn Long nhanh chóng lý giải ý tứ tiểu bánh bao, hắc ~ lời Tông nhi nói chính là thiên đạo (mụ mụ: kỳ thật cho dù bánh bao nói mặt trời ở phương nào, người cũng sẽ lập tức đem mặt trời tới phương đó để chứng minh lời nói bánh bao nhà người là chính xác cỡ nào đi), tuyệt đối không thể vi phạm. Lửa giận hơi giảm xuống, Càn Long lạnh lùng nói, “Người tới, đưa Tiểu Yến Tử đi, đánh bốn mươi đại bản!”

Bọn thị vệ trên mặt bất động thanh sắc, trên thực tế lại cao hứng phần khích đem người tha đi, ai bảo người ở trước mặt hoàng thượng cho chúng ta được có cơ hội mở rộng tầm mắt, tha hồ khoa môi múa mép a! Sau đó chợt nghe tiếng Tiểu Yến Tử tru lên, có thể nghĩ bốn mươi đại bản chính là tuyệt đối đánh chỉ là để dọa răn mà thôi.

26. Chương 26

Tiểu Yến Tử bị đánh “bùm bùm”, trong đó không chỉ tiếng gậy đập vào da thịt, mà còn thanh âm vàng bạc châu báu Tiểu Yến Tử giấu ở bên hông rơi xuống đất, vì thế, cùng ngày tin tức “Hoàn Châu cách cách” nửa đêm không ngủ đi làm thích khách kiêm phi tặc liên truyền khắp hoàng cung. Càn Long cảm thấy đau đầu vạn phần, người cử đi Tê Nam điều tra còn chưa trở về, vẫn chưa thể khẳng định ngoại tình này có phải người hoàng gia hay không, tuy rằng đáy lòng hắn cảm thấy được nàng không phải cách cách, hoàng gia giեն tốt như vậy, Hạ Vũ Hà cũng không kém, như thế nào lại sinh ra một cái không đầu óc. Bất quá hiện tại không có gì để chứng minh, nên hắn quyết định tạm thời nhẫn nhịn nàng, ai bảo tiểu bánh bao thích xem nàng diễn trò khôi hài đầu, đau đầu và vân vân, nhìn đến bánh bao tươi cười đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bây giờ trên cơ bản là Lệnh phi không muốn cùng tranh chấp gì nữa, nữ nhân kia một lòng đều ở trên người đứa con mình, hoàng hậu chính là nghe thấy như vậy, cùng ma ma Dung Lan Hinh thăm thì một trận, đều là hảo hảo chê cười Lệnh phi, nàng ta chính là loại người muốn tránh đi phiền toái nhưng lại ngu ngốc tìm phiền toái cho mình.

Sau khi sanh non Lệnh phi đang ở Duyên Hi cung tĩnh dưỡng thì nghe nói chuyện này, chiếc khăn trong tay đã bị nàng xé thành hai khối. Việc nhận thức “cách cách” là do một tay nàng tiến hành, người ở bên ngoài nhìn vào, sẽ xem Tiểu Yến Tử chính là người của Lệnh phi, nhưng lần này chết tiết Tiểu Yến Tử, hại nàng sanh non còn chưa đủ, cứ nhiên còn không chịu an phận, hại nàng trở thành trò cười trong cung! Lệnh phi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng hận không thể đem Tiểu Yến Tử trực tiếp đánh chết, bất quá, nghĩ đến ánh mắt ngu a ca nhìn Tiểu Yến Tử, Lệnh phi ác rết lạnh một phen, đứa con đã không có, nàng tạm thời còn cần Tiểu Yến Tử mượn sức ngu a ca, đành ở trong lòng hận muốn mang Tiểu Yến Tử lột da rút gân huỷ cốt, nàng vẫn giả bộ vẻ mặt ôn nhu từ mẫu mà diễn.

Ở phía sau, ngu a ca cùng Phúc Nhĩ Thái vừa ra vẻ mặt cao ngạo với thân phận sủng thần của Càn Long vừa thông suốt “Huấn thị”, cái gì mà làm tốt việc thay hoàng gia truyền lệnh, phải an phận thủ thường và vân vân. Trên mặt thì cung kính, trong lòng lại chán ghét hai người này, người nghĩ người là thái tử a? Nghe Vĩnh Kỳ nước miếng văng khắp nơi, Hoa Thanh hận không thể che tai, tránh xa hai gốc tử càng xa càng tốt, vào khoảng thời gian này hắn ra cung truyền lệnh, nhưng chuyện trong cung chuyện vẫn có nghe ít nhiều. Hoa Thanh liền nhìn ra Càn Long không thể nào dãi gặp này ngu a ca, nếu không thì nguyên nhân gì mà đã đến 19 tuổi ngay cả cái bối lạc gia cũng chưa phong, điều này có thể là cố tình cho mọi người nhìn ra, trong đương sự còn không có cảm giác, chắc là nghĩ mình đã được xác định là hoàng đế tiếp theo của Đại Thanh, luôn bày ra bộ dáng cao ngạo, ngay cả bọn nô tài phúc gia kia cũng chỉ là đám người hèn kém, bộ dạng cầu ngu xuẩn. Hoàng đế trừ phi mất mù, nếu không vì sao có thể giao phó giang sơn cho con người như vậy.

Ngay tại lúc Hoa Thanh đang phát sầu muốn tìm cái cơ chuồn nhanh khỏi đây thì một tiểu thái giám đã chạy tới thay hắn “giải vây”. Chỉ thấy tiểu thái giám ở bên tai ngu a ca nói thăm vài câu, ngu a ca lập tức giống như con mèo bị đốt đuôi nhảy dựng lên cao đến ba thước, “Cái gì? Người nói Tiểu Yến Tử bị đánh? Là ai làm? Chẳng lẽ là hoàng hậu độc ác kia? Tiểu Yến Tử hoạt bát như thế, thiện lương thiện lương như

thế, nàng sao lại bỏ qua?” Nói xong cũng không chờ tiểu thái giám nói hết, mang theo Phúc Nhĩ Thái hướng Sáu Phương trai chạy vọt đi.

Hoàng hậu độc ác? Hoa Thanh trợn mắt há hốc mồm, tốt xấu hắn cũng phải xưng một tiếng hoàng ngạch nương đi, lời như vậy mà là do một hoàng tử nói ư, lại còn là ở trước mặt một đám vương công đại thần, thật sự là không có đầu óc. Lắc lắc đầu, Hoa Thanh quyết định trở về nhất định phải dùng lá bưởi non hảo hảo tắm rửa một cái, đuổi cái xui đi.

Sáu Phương trai

Tiểu Yến Tử đã sớm không nhớ rõ chuyện hại Lệnh phi sanh non, nàng căn bản chẳng để ở trong lòng, cũng là một chút xin lỗi cũng đều không chịu, trong thâm tâm nàng chỉ nghĩ có mình mình bị thương, nàng thực ủy khuất vô cùng. Trong lòng hận không thể đem nàng chém thành tám khối, nhưng là Lệnh phi vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt ôn nhu, trò chuyện quan tâm an ủi đối Tiểu Yến Tử, “Hoàng a mã người chính là ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ a, thực ra vẫn để ý đến người mà.” Lệnh phi làm một bộ “Ta là tri kỷ của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghĩ gì ta đều rõ ràng”. (kiểu này bánh bao mà biết không khéo chết kíp hối a)

“Tiểu Yến Tử, người không sao chứ?” Ngũ a ca còn chưa nhìn thấy người đã có thanh âm truyền tới. Lệnh phi cùng Tiểu Yến Tử nhìn về phía cửa, chỉ thấy ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái như trận gió cuốn tiến vào, Lệnh phi vừa định đứng dậy tiếp đón, nhưng hai người kia trong mắt thủy chung để ở Tiểu Yến Tử bị thương đang nằm trên giường, nga, còn có đến thăm nàng, hai người đi tới trước giường, đều gạt Lệnh Phi sang một bên, người sau kẻ trước đối với Tiểu Yến Tử một cỗ quan tâm trời dậy. Vừa thấy sắc mặt tái nhợt, tiểu tụy của Tiểu Yến Tử với cái mông đậm máu tươi, ngũ a ca liền cảm thấy được một cỗ khí thẳng hướng đỉnh đầu, “Hoàng hậu ác độc!” Ngũ a ca rít gào, liền cùng một đầu giàu to rồi tình địch trâu đực đường như liền xông ra ngoài.”Tiểu Yến Tử, chúng ta nhất định sẽ thay người lấy lại công đạo!” Nói xong, Phúc Nhĩ Thái cũng theo sát xông ra ngoài. Tiểu Yến Tử vừa mới chuẩn bị lưu hai giọt nước mắt biểu hiện một chút ủy khuất. Vẫn chưa chảy ra đã thấy kia hai người liền biến mất, Tiểu Yến Tử trừng mắt nhìn, giúp nàng lấy lại công đạo là tốt nhưng là hoàng hậu thì có liên quan gì?

Khôn Trữ cung

Cần Long có quốc sự cần xử lý, tiểu bánh bao lại một lần ở lại Khôn Trữ cung học tập. Lão Phật gia sắp hồi cung, hoàng hậu phải dạy tiểu bánh bao quy củ trong cung, còn có lão Phật gia yêu thích quy củ vô cùng, tiểu bánh bao cũng biết điều này đối hắn có lợi, nếu còn muốn ở lại trong cung thì phải theo quy củ nơi này, hắn hiện tại thật sự coi việc giảng giải của hoàng hậu như việc tìm hiểu công dụng của dược liệu. Một người giảng cẩn thận, một người thật sự chăm chú lắng nghe, Khôn Trữ cung hiện tại là một mảnh ấm áp. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao. Hoàng hậu vẽ mặt kỳ quái, khi nào còn có người dám trực tiếp đến giường oai trước cửa cung tại Khôn Trữ cung, hoàng hậu dùng ánh mắt, ý bảo Dung ma ma đi ra nhìn xem.

Dung ma ma lĩnh mệnh, đi tới cửa, “Ồ ào cái gì, kinh động đến chủ tử, các người không sợ chết?” Bọn thị vệ ôm một bụng ủy khuất, điều này thật sự không phải lỗi tại bọn họ, ai bảo hai người kia không thêm đợi họ thông báo đã trực tiếp xông vào Khôn Trữ cung đâu.”Yêu, chẳng phải là ngũ a ca cùng phúc Nhị gia sao? Lão nô gặp qua ngũ a ca! Cái gì ‘diên’ đem nhị vị ngài thổi đến Khôn Trữ cung vậy?” Nhìn thấy bọn họ, Dung ma ma mở miệng nói, ngũ a ca và Phúc Nhĩ Thái chính là có quan hệ mật thiết với Lệnh phi nên chưa bao giờ đem hoàng hậu nương nương để vào mắt, Dung ma ma vì chủ tử mà đau lòng không ngờ có dịp gặp chúng.

Nào biết ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái vừa thấy nàng, liền đẩy thị vệ chạy tới phía nàng, “Lão yêu bà ác độc người!” Phúc Nhĩ Thái hung hăng đẩy Dung ma ma một phen, Dung ma ma chân già tay yếu không chống lại được hắn liền ngã xuống đất, hai người cùng lúc quyền đâm cước đá nàng, “Nói, có phải bà già người cùng hoàng hậu giật giây hạ độc thủ Tiểu Yến Tử? Lòng của người lại ác độc đến thế?”

Dung ma ma bị đánh cho mặt mũi bầm dập, trước mắt sao Kim bay loạn xạ, nàng không hiểu được, nàng cái gì cũng không có làm, sao lại kêu nàng ác độc? Quả thật là tai bay vạ gió a.

Thấy Dung ma ma đã lâu vẫn chưa trở về, ngoài cửa lại loáng thoáng truyền đến tiếng ngũ a ca và Phúc Nhĩ Thái, hoàng hậu cùng tiểu bánh bao cảm thấy kỳ quái, tiểu bánh bao đứng dậy giúp đỡ hoàng hậu,

hướng cửa trước đi đến.

27. Chương 27

Nhìn thấy Dung ma ma té trên mặt đất, một thân bản loạn, trên người xanh một chỗ tím một chỗ, tiểu bánh bao nhú mảy, hoàng hậu nghe xong hần đề nghị thì không làm gì Tiểu Yến Tử và cái đám kia a, tự đứng bọn chúng chạy đến này Khôn Trữ cung gây loạn là sao a, chẳng lẽ đây chính là “người ở trong nhà, họa theo trời đến” trong truyền thuyết? Bọn người kai căn bản là đầu óc thiếu hụt mà cảm thấy bị hoàng hậu khi dễ liền quang minh chính đại đại náo Khôn Trữ cung?

Gặp hai người không nhìn nàng cùng tiểu bánh bao, còn tại đối Dung ma ma quyền đâm cước đá, hoàng hậu tức giận đến cả người phát run, đả cầu còn phải xem mặt chủ nhân, này ngũ a ca rõ ràng ngay tại cửa Khôn Trữ cung của nàng đánh thuộc hạ của nàng, cho dù nàng không được Hoàng Thượng sủng ái, nàng cũng là một quốc gia chi mẫu, tôn nghiêm của nàng có thể làm tổn hại.”Ngũ a ca, người đây là đang làm cái gì! Cự nhiên chạy tới Khôn Trữ cung giương oai! Trong mắt người còn có hoàng thượng, hoàng hậu ta hay không?”

Thấy hoàng hậu đi ra, ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái rốt cục ngừng đánh, đương nhiên vẫn còn tức giận với hoàng hậu, ngũ a ca thật ra còn có chút đầu óc, biết thân là chủ tử đánh một cái nô tài như Dung ma ma nhiều lắm chỉ bị hoàng a mã giận mắng vài câu, nhưng nếu đánh hoàng hậu không phải là chuyện nhỏ, phải biết rằng tuy rằng hần không thích hoàng hậu, nhưng này tốt xấu gì cũng là một quốc mẫu, cũng là muốn để lại chút mặt mũi. Bất quá hần tưởng tượng đến bộ dáng Tiểu Yến Tử bị đánh đến nỗi suy yếu, ngũ a ca liền cảm thấy cơn tức giận vừa mới phát tiết khi đánh Dung ma ma lại một lần nữa nổi lên, nga, Tiểu Yến Tử hoạt bát thiện lương vô tội của hần!

Ngay tại thời điểm ngũ a ca đang nghĩ này nọ trong đầu, Phúc Nhĩ Thái lên tiếng, “Hoàng hậu, thân là quốc mẫu, người lại tâm ngoan thủ lạt (tâm địa xấu xa, ra tay tàn ác), cả một người như Tiểu Yến Tử người cũng có thể hạ thủ được?” Ở trong lòng hần, chỉ có Lệnh phi ôn nhu thiện lương nhà bọn họ mới xứng với vị trí hoàng hậu, mà loại nữ nhân Lạp Thị độc ác này chỉ đáng ném vào lãnh cung, Hoàng Thượng đau xót Tiểu Yến Tử như vậy, hoàng hậu còn dám thương tổn nàng, dù có là hoàng hậu cũng phải làm đến cùng, ân, nghĩ về sau Phúc gia bọn họ được hoàng hậu cùng thân thích kính ngưỡng, Phúc Nhĩ Thái tinh thần hưng phấn, “Người căn bản không xứng làm hoàng hậu!” Xem, Phúc Nhĩ Thái hần là người không sợ quyền quý cỡ nào, bệnh vực lẽ phải cỡ nào a, Tiểu Yến Tử mà biết hần càng thương hần đi.

Bọn thị vệ yên lặng, có thể nửa đêm treo tường, nữ phi tặc kiên thích khách mà gọi là “cô nương yếu đuối”, hoàng hậu xứng hay không xứng thì một nô tài như Phúc Nhĩ Thái có thể nghị luận sao? Lại còn đứng trước mặt hoàng hậu nói ra, người Phúc gia tất cả đều không có đầu óc sao? Chính mình hần là sẽ không bị lây bệnh đi? Nghĩ, bọn thị vệ không tự giác lui về phía sau hai bước, hần không thể ly khai hai tên ngu ngốc kia càng xa càng tốt.

Mà ngũ a ca lại bắt đầu hoang tưởng, quả nhiên khí thế vương giả của hần rất lợi hại a, hần thật sự là trời sinh làm hoàng đế a, hoàng a mã không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần còn truyền cho ai được chứ? (oẹ ta chết mất)

Hoàng hậu thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, bàn tay nắm tay tiểu bánh bao không tự giác chặt lại, tiểu bánh bao đau mà hừ nhẹ một tiếng, hoàng hậu lúc này mới hơi phục hồi tinh thần, kiểm tra cổ tay cho tiểu bánh bao cổ tay, nhìn đã thấy hơi hơi phồng hồng, vội xin lỗi sờ sờ đầu tiểu bánh bao, sau đó quay đầu đối mặt với hai người kia, nhin xuống cảm giác muốn giết người trong lòng, bày ra uy nghi của bậc mẫu nghi thiên hạ, “Bản cung nghe không hiểu ý tứ các người, bản cung giờ vẫn chưa thấy qua vị Hoàn Châu cách cách, sao có thể làm cái gì với nàng?” Trước giờ Tiểu Yến Tử vào cung ngụ tại Duyên Hi cung dưỡng thương, sau lại hồi phục chuyển tới Sầu Phương trai, cũng chỉ là ngẫu nhiên đi Duyên Hi cung trông thấy Lệnh phi, căn bản chưa gặp phải hoàng hậu, hơn nữa bên người Tiểu Yến Tử mọi người đều không để ý đến hoàng hậu trên danh nghĩa này, cũng đã quên hoặc là cố ý không nói, dạy qua Tiểu Yến Tử, hoàng hậu cũng không

muốn đi xem “dân gian cách cách ” để tự mình sinh khí, vì thế, Tiểu Yến Tử tiến cung đã mấy tháng mà mặt hoàng hậu cũng chưa gặp mặt.

Ngũ a ca thấy hoàng hậu nói cũng có lý, nhất thời có điểm hụt hơi, bất quá tưởng tượng đến cảnh đáng thương của Tiểu Yến Tử, bật người cãi lại, “Người phủ nhận cũng không được, trong cung mọi người đã biết!”

Bánh bao không nói gì nhìn trời, nếu hần nhớ không lầm thì Tiểu Yến Tử là bị hoàng a mã phạt đánh bằng roi đi, như thế nào đến tai ngũ a ca lại biến thành Tiểu Yến Tử bị hoàng hậu đánh? Tin tức bị vắn vẹo quá lợi hại đi, hoàng hậu nguyên lai thay hần cùng hoàng a mã “chịu tiếng xấu” nha, tiểu bánh bao nhận thức ra vấn đề, nhất thời rối rắm, hừ, chuyện của mình phải tự mình giải quyết.

Tiểu bánh bao vỗ vỗ hoàng hậu giúp nàng thuận khí, mở miệng nói, “Ngũ ca, nếu ta nhớ không sai thì ‘ Tiểu Yến Tử tỷ tỷ ’ là trộm gì đó trong cung rồi bị bắt khi trèo tường, hồ nháo khiến hoàng a mã tức giận, bị hoàng a mã phạt, hoàng ngạch nương có liên quan gì đến chuyện này?”

Chẳng lẽ đã sai rồi? Ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái chột dạ liếc mắt nhìn nhau, bất quá, bọn họ sẽ không thừa nhận sai lầm của mình, ngũ a ca già mồm ắt lẽ phải nói, “Hoàng a mã thương Tiểu Yến Tử là thế, sao có thể phạt đánh nàng, nhất định là người ở trước mặt hoàng a mã nói lời gièm pha mới làm cho Tiểu Yến Tử bị đánh, có phải hay không?” Nói xong, càng nghĩ càng cảm thấy mình nói đúng, vì thế hần lại hợp lý hợp tình nói tiếp, “Người còn tuổi nhỏ mà đã có lòng dạ hiểm độc như vậy?” Hần càng nói càng kích động, “Quả nhiên là có cha sinh không có nưong giáo dục, không hiểu quy củ!”

Lời hần nói càng ngày càng khó nghe, tiểu bánh bao cảm thấy được cơn tức giận từng đợt dâng lên, hai tay nắm chặt, móng tay bấm sâu vào thịt mà không hề phát giác, chưa từng có..... chưa từng có người dám nói như vậy hần, tốt lắm, phi thường tốt, tiểu bánh bao giận dữ cười, các người chuẩn bị thừa nhận lửa giận của ta đi!

Dùng tinh thần lực liên hệ với tiểu thanh xà —— hần từng trộm đi tìm con xà nhỏ ấy, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này sông đã nhiều năm nên sinh ra linh trí, ngoại trừ điểm tham ăn, nghĩ vậy bánh bao mặt hắc tuyến, bất quá nhưng rất thông minh, trong phạm vi vài trăm dặm đã là xà đầu đàn —— bảo nó kêu ít tiểu đệ đến, bánh bao cúi đầu, khoe miệng gờ lên một đường cung tà ác, đáng chết, dám chọc giận ta, tốt nhất là hãy chuẩn bị đón nhận lửa giận của ta đi, hảo hảo hưởng thụ cảm giác cùng xà múa tuyệt vời đến thế nào đi.

Hoàng hậu nghĩ tiểu bánh bao bị tổn thương bởi lời ngũ a ca nói, cũng bất chấp chính mình đang ủy khuất, đem tiểu bánh bao ôm đến vào lòng, vỗ nhẹ, ôn nhu an ủi, một đứa nhỏ sao có thể chịu đựng được bị nói như vậy? Lại hướng ngũ a ca giương giọng, “Ngũ a ca, đây là quy củ của người, đây là ‘ huynh hữu đệ cung ’ của người? Vinh Tông vẫn chỉ là đứa nhỏ, người thân là ca ca mà lại đối đệ đệ nói lời nặng nề, độc ác thế!” Ngay cả ngạch nương mình còn quên, một lòng hướng về nữ nhân Lệnh phi, một người bất hiểu dựa vào cái gì mà có thể đối đệ đệ mình văng lời thóa mạ.

Tiểu bánh bao lẳng lặng ghé vào lòng hoàng hậu, cảm thụ được hoàng hậu bảo hộ, trong lòng có chút cảm động, hoàng hậu thật là mẫu thân tốt.

Đúng lúc này, ngoài Khôn Trữ cung một lưỡng lớn xà đang kéo đến, bọn thị vệ hoảng sợ, chạy nhanh chạy đến phía trước hoàng hậu đem chủ tử bảo vệ, Dung ma ma cũng được đưa vào Khôn Trữ cung, ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái hai người sợ tới mức cứng chân tại chỗ, bọn họ cũng muốn trốn vào Khôn Trữ cung, đáng tiếc hai chân không nghe sai sử, nháy mắt, hai người đã bị đàn xà bao phủ, nói cũng kỳ quái, xà tựa hồ chỉ hướng về phía hai người đó, không làm bị thương đến một ai khác.

Trên mặt tất cả mọi người đều không nhịn được thở dài hai người này nhân phẩm đã bại hoại đến mức ngay cả xà cũng nhìn không vừa mắt sao?

28. Chương 28

Thấy trước mắt đàn rắn vây quanh hai người kia đông như núi nhỏ, tiểu bánh bao khước miệng run rẩy, tiểu thanh, ta chỉ là bảo người kêu đến nhiều tiểu đệ một chút, cũng không ngờ người đưa tới nhiều như vậy a, hẳn là đem toàn bộ xà trong phạm vi vài trăm dặm gọi tới?

Đôi xà giãy dụa không ngừng, hai người truyền ra kêu thảm thiết. Mọi người hai mặt nhìn nhau, đám xà kia phần lớn bộ dáng đầy màu sắc cho biết độc tính tuyệt đối không thấp nếu tùy tiện xông lên, cái mạng nhỏ tám phần là mất, nhưng ngũ a ca dù không nên thân cũng vẫn là người trong hoàng tộc, nếu để họ mất mạng trước mặt thì nhất định sẽ cũng sẽ không có kết cục hay ho. Vì thế, bọn thị vệ cắn chặt răng, cứng rắn ngẩng đầu lên, rút đao bên hông chuẩn bị tiến lên cứu người. Chính là không đợi bọn họ tiến lên, dường như đàn xà bắt đầu lui lại. Bọn thị vệ nhìn thấy một màn kỳ dị này đều dừng cước bộ. Nhưng ngay khi xà lui hơn phân nửa lộ ra kia hai người kia, đầu tam giác màu sắc sắc sỡ với cái lưỡi ngoe nguẩy ở dưới mắt mọi người nhắm đến bộ vị “nhỏ nhỏ” mấu chốt của hai người mà cắn một ngụm (ukm, rằng thì là đó là “cái ấy ấy” chắc ai cũng hiểu nhỉ), sau đó chỉ thấy họ vốn tinh thần đã mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê lại phát ra tiếng hét thảm thiết, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất, tất cả mọi người có mặt đều nhất thời nuốt nước miếng. Chỉ nghe thôi là biết nhất định rất đau, thị vệ rút cổ, thu hồi bước chân, hiện tại họ chỉ cảm thấy ở nơi bộ vị yếu ớt của mình có chút lạnh, sinh mệnh là quan trọng nhưng tôn nghiêm nam nhân càng trọng yếu hơn. (ta chết cười XD)

Chốc lát sau, xà liền rời khỏi, chỉ có mộ tiểu thanh xà đi ở cuối cùng thoáng dừng dừng, tựa hồ hướng vị trí mọi người nhìn nhìn, còn lắc lắc cái đuôi, sau đó mặc kệ ánh mắt quỷ dị của mọi người thông dong rời đi.

Tiểu bánh bao chú ý tới tiểu thanh kia lấy lòng, ánh mắt khoe khoang còn động tác lắc đuôi cuối cùng cuối cùng mang theo sự cầu xin thương xót, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, vung tay xúc động, tiểu thanh a tiểu thanh, người là một con rắn, là xà tinh tu hành trăm năm a, không phải cầu được không? Người hướng ta lắc đuôi cái gì?

Đáng tiếc tiểu thanh không có nghe tiếng lòng của chủ nhân, giải tán chúng tiểu đệ, làm cho chúng nó các quay về nhà tìm các mẹ, tiểu thanh tâm tình khoái trá, cảm thấy mỹ mãn, ngẩng đầu ưỡn ngực — nếu nó có thể nói — chính là khi về nó sẽ đi tìm cái nôi, a, hôm nay tiểu thanh làm được việc tốt như vậy, không biết chủ nhân sẽ tặng tiểu thanh cái gì ăn ngon đây, gà nướng không tỏi, thịt bò cũng đúng, vịt quay cũng tốt lắm, a — kỳ thật nó đều hảo muốn ăn..... Nghĩ, tiểu thanh nước miếng chảy dài tới ba nghìn thước. (ta thích e tiểu thanh xà này nha, dễ thương ghê ^o^)

Sau đó nó phát hiện ở cửa động có hai cái đầu nhỏ như đóa hoa thò ra, hai tiểu huynh đệ, “Tê ~ các người còn không về nhà, lén lút làm gì ở đây?” Với nó, hai con xà đối thực vật có ảo tưởng tốt đẹp, tiểu thanh cảm thấy bất mãn, khẩu khí tự nhiên đi đến. Hai xà liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh bỏ tới chỗ tiểu thanh, thần tình như muốn đòi phần thưởng,, “Tê ~ lão Đại, thấy chúng ta hạ độc thủ đòn cuối cùng thế nào? Hai tên kia về sau..... Tê tê ~”, sau đó cười đến dị thường “đáng khinh” — ít nhất ở tiểu thanh xem ra như vậy. Đuôi tiểu thanh không thương tình đem hai xà đuổi ra khỏi nhà, thanh âm tiểu thanh từ trong động truyền ra, “Các người là đồ chết tiệt, đi trước lát nữa nói sau.....” Nhìn thấy cửa động trước mắt âm âm đóng lại, hai xà dị thường bất đắc dĩ, bất quá lại nói tiếp, đích thật là nên lấy bàn chải đánh răng đã, nếu vì thế mà biến thành xà nha thì chúng nó sao còn thông đồng xà MM? Tốt nhất là nên đi đánh răng đi thôi

~Xà tiêu thất, Khôn Trữ cung tràn ngập không khí yên lặng quỷ dị, tiếng gió thổi nhẹ nhàng cùng thanh âm rầm rì đau đớn của hai vị mặt xám mày tro bộ vị bị thương nặng nằm trên dưới đất. Vẫn là hoàng hậu khôi phục lại trước tiên, nài nỉ hai tiếng, “Còn thất thần làm gì, còn không nhanh đi thỉnh thái y!”

Mọi người lấy lại tinh thần ba chân bốn cẳng đem hai người mang vào Khôn Trữ cung, đồng thời cử người chạy nhanh tới thái y viện tìm thái y đi. Biểu tình không hiện lên trên mặt ai, nhưng trên thực tế ở trong lòng cười đến run rẩy, hai người này nhân phẩm thế nào tốt như vậy, cư nhiên bị rắn cắn ngay tại vị trí “đó”, quả thực là thiên cổ kỳ văn a.

Tiểu bánh bao cố gắng đè ép khước miệng đang giương lên, thân đủ tư cách là y tiên, hẳn liếc mắt một cái liền nhìn ra tình huống bọn họ. Tiểu thanh chúng nó thật là có mới a, hẳn vốn chính là muốn cho mấy tiểu xà đến dọa bọn họ cho thấy họ không thể tự đảm nhận được cuộc sống của mình, tiểu thanh cư nhiên trực

tiếp đem phúc lợi nửa đời sau của bọn họ đoạn tuyệt, thật sự là..... làm tốt quá nha. Người nói người yêu liền yêu đi, để làm chi giống như chó điên nơi nơi loạn cắn người, giống như trên đời này trừ bỏ chính bọn nó bên ngoài đều là thích “lớn đánh uyên ương”, ức hiếp người “lương thiện” đều là loại bại hoại; các người đã ngốc còn ngốc hơn nữa, vì sao còn nghĩ rằng trên đời mọi người đều như các người không có đầu óc đâu?

Một lát sau, thái y đã bị thị vệ tha đến đây. Kiểm tra toàn thân hai người xong, lại tiếp tục chẩn mạch, thái y sắc mặt phi thường quỷ dị, tay vuốt râu run lên, nhất thời làm đứt mấy cái râu, đau khiến thái y run run một chút.

“Thái y, ngũ a ca bọn họ thương thế như thế nào?” Hoàng hậu thấy thái y sắc mặt khác thường, hỏi. Chỗ bị rấn cắn kia vừa nhìn là thấy độc tính không nhẹ, tính mạng không có gì nguy hiểm chứ?

Thái y sau một lúc lâu không hé răng, hoàng hậu có chút nóng nảy, “Người mau nói thật a? Rốt cuộc thế nào?”

Thái y rốt cục mở miệng, thanh âm mang theo một tia run rẩy, “Ngũ a ca cùng Phúc thiếu gia trên người chỉ có bị thương một chỗ, nhưng bọn hắc quả thật trúng độc, độc rất lợi hại, bất quá kỳ quái chính là.....” Thái y muốn nói lại thôi.

“Sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh sao?” Hoàng hậu thực nóng nảy, hai người kia cứ như vậy liên không rõ ràng đi?

Để cho lòng vững vàng hồi lâu, thái y mới tiếp tục mở miệng, “Này độc phi thường..... kỳ quái, chính là tập trung ở..... Khuyết.....chỉ có ở bộ vị không khuếch tán sang bộ phận khác.....”

Hoàng hậu dị thường không thoải mái, dù sao cũng ở trước mặt nàng bị cắn, hoàng hậu không thể không quan tâm ..., “Vậy độc có thể giải không?”

Thái y khụ khụ, nét mặt già nua hé ra chút đỏ, việc này hẳn cũng rất không thoải mái a, “Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, độc được là có thể giải, chính là ngũ a ca cùng Phúc thiếu gia về sau chỉ sợ.....” Hai người kia nửa đời sau xem như không hy vọng, bất quá nếu người đó chịu ra tay thì..... Thái y thừa dịp mọi người không chú ý, trộm liếc mắt nhìn tiểu bánh bao, thấy y một bộ dáng nhìn trời cảm khái, hoàn toàn không ý tứ sẽ ra tay, vội cúi đầu, thức thời không có mở miệng đề nghị.

Quốc sự xong xuôi, Càn Long nghe ám vệ bẩm báo, nhất thời lửa giận tận trời, trong khoảnh khắc từ một cái chín trảo kim long (rồng vàng chín móng) hóa thành một thân hồng sắc phun hỏa long. Mang theo lửa giận ngàn ngút, Càn Long đi giá Khôn Trữ cung, trên đường có thêm một cái ám vệ diễn lại tuồng “Ngàn xà mai nhân” (Ngàn con xà mai phục người) còn đem hai con rắn cắn tại vị trí đó miêu tả lại, ám vệ hạng nhất dù không tồn tại cảm xúc thì thanh âm cũng run lên.

Càn Long nghe qua cơn tức giận mới nguôi đi đôi chút, nhưng thật ra có vài phần dờ khóc dờ cười, tiểu gia hỏa này thế nhưng thật ra nửa điểm thiệt thòi cũng không chịu. Bất quá, cừu chính y báo là một chuyện, hẳn vẫn cho là quá ít, không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, đám khi dễ bảo bối hẳn luôn bảo hộ trong tay, bọn chúng phải chuẩn bị tâm lý trả giá cho tội lỗi của mình! (người ta bị đến thế rồi anh còn mún thế nào nữa^^. Nguyệt nhị (Bê ta viên): Ta hận, ta hận a.. Ngũ a ca thần tượng của lòng e, Idol của lòng e. Hoàng a mã sao người nữ...)

Nghe thái giám bên ngoài truyền báo Hoàng Thượng giá lâm, mọi người nhanh chóng xuất môn nghênh đón, Càn Long thấy thân ảnh của tiểu bánh bao liền chạy nhanh đến đem bảo bối ôm vào lòng, tiểu bánh bao không tự giác đưa tay giấu về phía sau, mắt sắc như Càn Long sao lại không thể phát hiện? Đúng lúc nhìn thấy vết thương trong lòng bàn tay tiểu bánh bao, Càn Long nhất thời lửa giận bùng bùng, chết tiệt, cư nhiên tiểu bánh bao bị thương?!

29. Chương 29

Nói Càn Long nhìn thấy vết thương trên tay tiểu bánh bao, vốn lửa giận đã có hơi nguội bớt nay lại càng bùng lên mạnh mẽ, đem Phúc Nhĩ Thái cùng Vĩnh Kỳ hận đến tận xương tủy. Bất quá, nội tâm lửa giận điên cuồng, nhưng trên mặt không hề hiện ra, chỉ có con ngươi thâm thúy trở mình thành cơn sóng gió động trời. Nghe thái y hồi báo xong, Càn Long trầm giọng hỏi, “Nói như vậy, Vĩnh Kỳ cùng cái kia nô tài đời này không thể?” (Nguyệt Nhi beta: Không thể cái j mà không thể, lại còn nô tài nữa chứ, phải gọi là Thái nhi chứ, Hoàng a mã người vẫn gọi thể mà >~<; kimnguyệt:=“” jời=“” ạ=“” phim=“” khác,=“” truyện=“” khác,=“” sao=“” cứ=“” kêu=“” hoài=“”>

Hoàng a mã, ngài vào đề rất trực tiếp đi, không biết vị lão thái y râu bạc ấy chịu không được? Tiểu bánh bao trong lòng bắt đầu náo loạn.

Làm như nhận thấy được ý nghĩ trong lòng y, Càn Long trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, cầm bàn tay tay nhỏ bé, dám để mình bị thương, trở về tái thu thập người!

Tiểu bánh bao rụt rụt cổ, lúc này làm cho mình bị thương, không biết hoàng a mã sẽ phạt mình như thế nào đâu.

Lão thái y run lập cập trả lời, “Bẩm Hoàng Thượng, cụt thần thật sự là bất lực.” Nói vậy Hoàng Thượng cũng rõ ràng, hấn thật sự là hữu tâm vô lực, mà người có năng lực thì ý tứ ra tay nửa điểm đều không có.

“Nga, như vậy a.” Càn Long thần nhiên đáp, trong thanh âm mang theo vô tận uy nghiêm. Chính là trong lòng hoàng hậu cùng mọi người có chút khiếp đảm, ngũ a ca cho dù bị phế đi, Hoàng Thượng sẽ không nổi trận lôi đình giận dữ đi?

Đã thấy Càn Long không có dấu hiệu tức giận, ôn hòa hỏi một câu, “Hôm nay có phát sinh chuyện gì không?”

Mọi người lại cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, đã tồn tại trong cung thì không ai là đứa ngốc, tất cả đều là những người tài năng, lời Hoàng Thượng vừa thoát ra, lòng khẽ động, nhất thời trí nhớ quay về quá khứ, a ca chọc trời giận, trời phạt đánh xuống, phái đàn xà tới hành hình, trực tiếp đem..... Chuyện này có điều gây tổn hại đến uy nghiêm hoàng thất, là trăm triệu không thể dè bên ngoài biết, vì thế mọi người nhất nhất đáp, “Hôm nay cái gì cũng không phát sinh, nô tì (nô tài) cái gì cũng không thấy được!”

Càn Long vừa lòng gật đầu, “Ngũ a ca kỳ mã bị thương, này quay về Cảnh Dương cung dưỡng thương, về phần Phúc Nhĩ Thái, bảo hộ chủ tử bất lực, hủy bỏ vị trí thư đồng, kêu Phúc Luân mang về nhà hảo hảo giáo huấn lại đi!” Trước kia mặc kệ bọn họ, không nghĩ tới bọn họ càng ngày càng không kiêng nể gì, lần này lại còn làm bảo bối bánh bao của hấn bị thương, không thể tha thứ! Giết liền rất tiện nghi bọn họ, hấn tuyệt đối sẽ làm bọn họ biết cảm giác “sống không bằng chết”.

Hoàng hậu tuy rằng trong lòng mất hứng Càn Long chỉ thế đã buông tha hai tên bất trung bất hiếu, nhưng rốt cuộc cũng chưa nói ra điều gì tỉ như “lời thật thì khó nghe” linh tinh, phái người đem hai tên kia đuổi về, lại nghe Càn Long mở miệng nói, “Hoàng hậu a, Vĩnh Kỳ đã muốn trưởng thành, tới lúc nên ra cung kiến phủ rồi”, Càn Long nheo mắt, trước kia hấn thật đã quên, bởi vậy mới cho mỡ nhân không có chờ mong, “Thương dưỡng tốt lắm, nên cho Vĩnh Kỳ ra cung đi thôi, hoàng hậu, Vĩnh Kỳ bao nhiêu tuổi?”

Rốt cục muốn đem ngũ a ca tống xuất khỏi cung, hoàng hậu nhẹ nhàng thở ra, về sau hấn là sẽ không có người chậm hiểu chạy đến Khôn Trữ cung quấy rối mắng nàng ác độc đi, “Bẩm Hoàng Thượng, ngũ a ca năm nay đã 19 tuổi.” Kỳ quái, Hoàng Thượng hỏi cái này để làm gì?

“Nga? Đã 19 a? Thân là a ca, ngay cả cái đứa nhỏ đều không có, nói giống cái gì? Hoàng hậu a, người là người ngạch nương vậy sao, muốn không để ý a.....” (Nguyệt Nhi beta: Hừ, nói cho ông biết sau này Tiểu Yến Tử sinh hai trai hai gái, ông còn đòi hỏi cái gì?; kimnguyệt: ăn nói thể à, cẩn thận bị độc chết bi h)

Ta thật không có phúc, không đảm đương nổi làm ngạch nương ngũ a ca, tiểu tử kia sợ là ngay cả Du phi (Nguyệt Nhi beta: Cái này bạn nào xem Hoàn Châu cách cách thì đều biết Du phi nhỉ) thân ngạch nương cũng chưa để trong lòng, với y chỉ có Lệnh phi nương nương “nhu nhược thiện lương” , hoàng hậu nhìn không được ở trong lòng bất an, miệng trả lời, “Là thần thiếp không phải, hôm nào thần thiếp sẽ chọn mấy

tú nữ đến.” Tổng xuất cung nói cách khác là trừ bỏ địa vụ ngũ a ca, nhưng giờ ngũ a ca đã thành người như vậy, còn muốn nữ nhân làm cái gì? Hẳn lại không dùng được.

“Kiến phủ xong, để hần ngoan ngoan ở trong phủ, nếu không sinh được cho trăm hoàng tôn, không phải đi ra.” Càn Long bình thần hạ chỉ.

Tiểu bánh bao nhần châu xoay động, liền hiểu được Càn Long có chủ ý gì, chính là làm cho ngũ a ca không muốn, ngoan ngoan dãi ở trong phủ sinh đứa nhỏ. Mà hiện tại với tình trạng này, thành chín đời cũng không có hy vọng, biến thành giới cấm. Chiêu này cũng thật tổn hại a, một y nghĩ ra được, tiểu bánh bao cười trộm.

Hoàng hậu sắc mặt biến cổ quái, đứng lên, hiển nhiên, nàng cũng hiểu được ý tứ Càn Long, trong lòng nghĩ, đời này ngũ a ca đã không còn gì để nữ nhân trông cậy vào, tuyệt đối phải chọn một ít không phát triển, nga, Lệnh phi sẽ không sai, nói thế tức ngũ a ca cũng sẽ thích người như vậy, hẳn tuy là a ca đã trưởng thành rồi nhưng cũng rất chịu khó mỗi ngày đều chạy tới Duyên Hi cung. Hoàng hậu lại muốn tiếp tục, nàng xem sắc mặt Càn Long, thật cẩn thận hỏi, “Vây Phúc Nhĩ Thái.....”

Càn Long nắm chặt tay bánh bao nhỏ bé, tên nô tài hiện tại tất cả giá trị đều không có, ánh mắt Càn Long lóe lên nguy hiểm quang mang, “Hắn người không cần quản.” Hẳn tuyệt đối không để y sống tốt!

Thấy Càn Long như có như không lộ ra ý tứ, hoàng hậu thức thời đích không truy vấn, dù sao xem chủ ý Hoàng Thượng, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho y là được, nàng tắt không quản tới.

Càn Long kêu thái y lên xem qua thương thế hai người trên giường, nhìn thái y cấp tiểu bánh bao thượng được, băng bó hảo. Tiểu bánh bao thấy hai hay bị băng bó thành bánh mì khóc không ra nước mắt, chỉ là một chút tiểu thương, cho dù hẳn không cởi bỏ lực lượng phong ấn trong thân thể thì những điều học được 11 năm qua cũng đủ làm cho nó rất nhanh khỏi hẳn, bất quá nhìn đến sắc mặt nguy hiểm của Càn Long đang theo dõi hẳn, tiểu bánh bao thực thức thời đem kháng nghị bên miệng nuốt trở vào, ngô, về mặt hoàng a mã thật là khủng khiếp..... Ô ô, sư phụ, nhân gian hảo nguy hiểm, đưa ta về thiên giới đi.....

Ngó tiểu bánh bao khuôn mặt nhăn nhó, về mặt oán niệm nhìn chăm chăm vào bàn tay bị bao thành bánh mì, Càn Long vừa buồn cười lại vừa đau lòng, tiểu tử, để xem về sau còn dám bị thương. Càn Long hé miệng định nói gì đó, chợt nghe thái giám vào thông báo, “Lệnh phi nương nương đến ——”

Càn Long anh tuấn mi nhíu lại, Lệnh phi!

“Hoàng Thượng ——” thanh âm vang lên, Lệnh phi một bên dùng khăn tử sát khước mắt có lẽ là có nước mắt, một bên nũng nịu kêu, một bước tiến Khôn Trữ cung, liền quỳ trước mặt Càn Long, bắt đầu trừu khóc thút thít.

Càn Long mi mặt nhăn càng nhanh, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, “Lệnh phi, người làm cái gì vậy?”

“Hoàng Thượng, ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái không phải cố ý sàm ngôn tại Khôn Trữ cung, chống đối Hoàng hậu nương nương, bọn họ chỉ là thấy Tiểu Yến Tử bị thương, ” nói đến người này, nàng dùng một chút, cúi đầu che lại dắc ý cùng tính kế trong mắt, hoàng hậu, người lạm dụng hình phạt riêng, ta không nhân cơ hội cho người một bài học chẳng phải là quá lãng phí cơ hội người tặng ta? (Nguyệt nhi: Đúng đúng, Lệnh phi con ủng hộ người, yeah; Kimnguyệt: sao mình lại có beta giới người thế này)

“Như thế nào không nói tiếp.....” Không tìm thấy trong mắt nàng nửa điểm quang mang, Càn Long thanh âm bình tĩnh vô tự.

Di, Hoàng Thượng như thế nào không có phản ứng, Lệnh phi trong lòng nghi hoặc, nhưng nàng vẫn tiếp tục diễn tuồng, “Đau lòng, Hoàng Thượng, ngài nhân từ như vậy, cao quý như vậy, thỉnh ngài cùng hoàng hậu vì bọn họ kia trẻ người non dạ, kim lòng không được, cao thượng mà bỏ qua cho bọn họ đi.....”

30. Chương 30

“Trẻ người non dạ, kìm lòng không được, ” miệng phun ra hai từ, Càn Long cười lạnh một tiếng, Lệnh phi người đem trâm thành ngọc tử sao, “Đại nam nhân 19 tuổi còn có thể kêu ‘ trẻ người non dạ ’, chạy đến Khôn Trữ cung nhục mạ hoàng hậu và đệ đệ mình, kêu ‘ kìm lòng không được ’, ” Càn Long hung hăng vỗ bàn, Lệnh phi sợ tới mức run run, “Lệnh phi, người nói cho trâm, hấn khi nào thì mới có thể hết ‘ không biết ’, khi nào thì mới có thể quản trụ được cảm xúc chính mình? Ân ——”

Càn Long tức giận dọa tới Lệnh phi, trong trí nhớ Hoàng Thượng chưa từng đối đãi thế với nàng, nàng không rõ, Hoàng Thượng không giống như trước kia ôn nhu dễ dàng nàng, sau đó đổ giận lên hoàng hậu sao? Hoàng Thượng vì có gì lại phản ứng như vậy? Gần đây Hoàng Thượng cũng chưa đến Duyên Hi cung của nàng, chẳng lẽ lại có tân sủng?

“Hoàng Thượng, ” Lệnh phi sợ hãi, nàng có ngày hôm nay hoàn toàn là dựa vào sự sủng ái của Càn Long, thật sự nếu không có hoàng sủng, không có đứa con, không có nhan sắc cùng bối cảnh nhà mẹ đẻ tốt như thế, cơ hội nàng được ở trong cung còn khó, hơn nữa nàng ý vào vài năm nay được sủng ái đặc biệt không ít người.....

Bất quá chỉ là đồ chơi giết thời gian mà thôi, hơn nữa bây giờ hai người nhiều lần gặp nhau trước mặt tiểu bánh bao, hấn đã hết kiên nhẫn đùa, hiện tại lại không có tâm tư bồi Lệnh phi diễn trò, “Người nghĩ muốn cùng trâm nói cái gì, Lệnh phi, như thế nào không nói?”

“Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp chính là..... Chính là xem Tiểu Yến Tử bị đánh thành như vậy, cảm thấy đau lòng. Đứa nhỏ từ bé đã không cha dạy bảo, Vũ Hà muội muội một mình vất vả nuôi nấng, sau lại chịu nhiều khổ cực.....” Nàng nhắc tới Hạ Vũ Hà cùng Tiểu Yến Tử, hy vọng có thể khiến cho Càn Long áy náy.

“Người là đang trách trâm?” Càn Long lạnh lùng đánh gãy lời của nàng, hấn sao không biết nàng đang diễn xiếc, Lệnh phi cũng không phải là thánh mẫu, Tiểu Yến Tử hại nàng sanh non Lệnh phi còn bảo hộ ư?

“Không không.....” Lệnh phi vội vàng phủ nhận, nàng biết tâm tính Hoàng Thượng, cho dù hấn sai lầm cũng không nói ra ngoài, ngược lại sẽ tuyệt đối bắt hảo, “Chính là đứa nhỏ Tiểu Yến Tử thật sự đáng thương.....”

“Ai nói cho người, chuyện này là do hoàng hậu làm?” Nếu hấn nhớ chính xác trong lời nàng nói, Tiểu Yến Tử ra về là bị hấn đánh vài trượng, như thế nào một hai đều muốn tìm hoàng hậu phiền toái?

Càn Long vừa hỏi, Lệnh phi cũng sửng sốt, đúng vậy, chuyện này chỉ có bọn hấn nghĩ chắc chắn là vậy mà thôi, nàng thậm chí không đi thăm dò thực hư, còn cho rằng người ở trong có quyền lực thêm động cơ chỉ có hoàng hậu, chẳng lẽ đúng là không phải hoàng hậu làm?

“Tiểu Yến Tử hơn nửa đêm không ngủ được, cầm cái gì ‘ trảo ’ cái gì ‘ tác ’.....”

“Hoàng a mã, là ‘ phi trảo trâm luyện tác ’, ” tiểu bánh bao nắm chặt cơ hội, nhắc nhở lấy lòng, hi vọng có thể nhân cơ hội miễn trừng phạt.

Càn Long nhìn hấn một cái, vật nhỏ, đừng nghĩ như vậy có thể tránh được trừng phạt, tiếp tục nói, “Nga, đúng, là ‘ phi trảo trâm luyện tác ’, nửa đêm mặc y phục thái giám, lấy một đồng vàng bạc châu báu, chạy tới tường cung, bị thị vệ cho là thích khách bắt, cào, cấu một hồi.....” Càn Long không nhanh không chậm nói.

Chẳng lẽ nàng thật sự làm, chết tiết Tiểu Yến Tử, hại nàng sanh non chưa nói, hiện tại cư nhiên còn khiến nàng gặp rắc rối, liên lụy nàng —— cũng không giấu lại nếu nghĩ muốn cáo trạng hoàng hậu nhất định hội dính dáng đến nàng —— sớm biết thế này nên giết nàng, Lệnh phi ngậm vò nhanh chiếc khăn tay.

“Sau đó, trâm được thị vệ thông tri tin tức đến, Tiểu Yến Tử dám trước mặt mọi người chống đối trâm, trâm đánh nàng vài trượng, ủy khuất nàng?”

Càn Long lời này vừa ra, Lệnh phi nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng, nguyên lai trượng này là Hoàng Thượng ban, chết tiết Tiểu Yến Tử không cùng nàng nói rõ ràng. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

“Lệnh phi, trâm nhớ rõ lúc ấy Tiểu Yến Tử ở Duyên Hi cung dưỡng thương, người nói cho trâm, nhất định sẽ hảo hảo dạy nàng, cho trâm một dáng vẻ giống cách cách hàng vạn hàng nghìn lần, hiện tại Tiểu Yến

Tử tiến cung đã mấy tháng, dáng vẻ giống cách cách hàng vạn hàng nghìn ở đâu?” Người chẳng phải nghĩ muốn mượn sức Tiểu Yến Tử sao? Trẫm đã đem nàng giao cho người.

Lệnh phi mồ hôi lạnh chảy càng nhiều, ” Thừa Hoàng Thượng, Hoàn Châu cách cách khờ dại, hoạt bát, Hoàng Thượng ngài cũng thích điểm ấy phải không?” Nàng cẩn thận quan sát thần sắc Càn Long, Càn Long nghe xong lời nàng từ chối cho ý kiến.

Tiểu bánh bao cười nhạt, “khờ dại hoạt bát”, là thiếu đầu óc đi? Còn có con mắt nào của người thấy Càn Long thích cái chim én ngu xuẩn điên điên khùng khùng?

Lệnh phi một bộ hiền thê lương mẫu, nũng nịu nói, “Thần thiếp nghĩ, nàng vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với cuộc sống trong cung, vì thế nghĩ đến mấy ngày nay thần thiếp sẽ dạy nàng quy củ.....” Trong đầu lại nghĩ, chờ Tiểu Yến Tử thương tốt lên, phải làm cho nàng học đến nơi đến chốn nếu không còn gây ra phiền toái gì cho mình.

Hoàng hậu nghe xong lời nàng, thần sắc dần lạnh, một cái nô tài xuất thân Hán phi cư nhiên xưng ra thần thiếp, nàng nghĩ muốn phát tác, thấy Càn Long không phản ứng, nghĩ đến giáo huấn trước kia, thần sắc lại ảm đạm đem lời nói nuốt trở vào.

“Trẫm nhớ không lầm Tiểu Yến Tử đã 18 đi, cho dù nên vì mẫu giữ đạo hiếu, nhưng chúng ta người Mãn không giống người Hán, chỉ cần thủ một năm là được, nàng sang năm sẽ xuất giá, mà hiện tại vẫn chưa vào quy củ, lấy bộ dáng điên điên khùng khùng đó đi ra ngoài, làm mất mặt mũi hoàng gia, chẳng lẽ muốn các cách cách khác không cần xuất giá?”

Lệnh phi nghĩ đến hai nữ nhi mình, rồi đến Tiểu Yến Tử, mặt nhất thời tái nhợt, quyết tâm đặt lễ đính hôn xong chờ nàng trở về liền phái người giáo huấn Tiểu Yến Tử quy củ. “Thần thiếp đã biết, trở về thần thiếp lập tức phái người dạy Tiểu Yến Tử quy củ.”

“Người tốt nhất nhớ kỹ lời người nói, không nên nuốt lời lần nữa...với trẫm, ” Càn Long nghiêm khắc nói, “Còn có, Lệnh phi, người sao lại biết trẫm ở Khôn Trữ cung?”

Lệnh phi nhớ tới việc mình chưa vào cửa liền hô to Hoàng Thượng, nhất thời cảm thấy cả người rét run, “Thần thiếp.....”

“Người, một phi tử quản hảo Duyên Hi cung của chính người là tốt rồi, tay không cần vươn tay quá dài!” Càn Long nói lời này chính là cảnh cáo.

Hoàng Thượng đã biết, dưới ánh mắt lợi hại của Càn Long, Lệnh phi sắc mặt tái nhợt cảm thấy cả người phát run, biết Hoàng Thượng nói lời này đồng nghĩa muốn xử lý thế lực nàng ở trong cung, nói chính xác nàng cũng phải bị phạt, làm như thế nào để tránh được đây? Lệnh phi nhanh chóng chuyển động đầu óc. Có, nàng vươn bàn tay nhỏ và dài được bảo dưỡng tốt đẹp đỡ lấy trán, sau đó thân thể lung lay vài cái, tư thái duyên dáng té xỉu trên mặt đất.

Càn Long lạnh lùng nhìn Lệnh phi ngã vào trước mặt, không động tác, chính là hướng về phía Kim Mai, Đông Tuyết đang sững sờ nói, “Còn thất thần làm gì? Không thấy nương nương các người té xỉu hay sao? Nhanh đưa về Duyên Hi cung đi.”

Hoàng Thượng cư nhiên không nâng nương nương dậy sau đó truyền thái y, Kim Mai, Đông Tuyết có chút không dám tin, bất quá lời Hoàng Thượng là thánh chỉ, các nàng nào dám chậm trễ, “Nô tỳ tuân chỉ.” Sau đó nâng Lệnh phi quay về Duyên Hi cung.

Trở lại Duyên Hi cung, Kim Mai, Đông Tuyết đuổi mọi người ra ngoài, Lệnh phi nương nương tưởng đã “ngất xỉu” lập tức mở mắt. Chết tiệt, mỹ nhân ngồi trên tháp thượng, Lệnh phi cầm lấy tay Kim Mai mới vừa đưa cho nàng vịn lấy, cắn chặt một ngụm ngân nha, tình trạng hiện giờ của nàng rất không tốt a, nàng đến nay chỉ có hai nữ nhi không được sủng ái, nhà mẹ đẻ thế lực không lớn lắm, bọn người Phúc gia chỉ là thùng rỗng kêu to. Thật vất vả được đưa con xinh xắn đáng yêu, còn làm mất một đứa nhỏ, có điều mấy năm trước, so sánh được ân sủng hảo một chút, bất quá cũng có hạn, nàng cũng chỉ có thể nhờ một ít ơn huệ nhỏ mua chuộc vài tiểu thái giám và tiểu cung nữ, báo cho nàng chút chuyện của Hoàng Thượng, người bên cạnh Hoàng Thượng đừng nói nàng có thể hay không mua chuộc, quan trọng là nàng có mười lăm gan nàng cũng không dám, mà ngự tiền thị vệ căn bản chướng mắt hán phi nàng tương lại mờ mịt, không mua

sổ sách của nàng, không thì chuyện của Tiểu Yến Tử do ai đánh cũng có được tin tức chính xác, không ngu ngốc chạy đến Khôn Trữ cung gặp Hoàng Thượng rước lấy rủi ro. Hiện tại, tám phần là ngay cả mượn sức của tiểu thái giám và cung nữ trong cung đã là vô hiệu.

31. Chương 31

Khôn Trữ cung

Càn Long nhìn bóng dáng Lệnh phi, ánh mắt lạnh như băng, đừng cho rằng ta nhìn không thấu tiểu xiếc của ngươi, bất quá tạm thời buông tha ngươi, về sau vẫn còn thời gian, chậm rãi hưởng thụ nhân sinh ít ỏi của ngươi đi, tin tưởng ta sẽ làm cho nó trở nên phần khích vô cùng.

Tiểu bánh bao thấy lực chú ý của Càn Long tạm thời không phóng trên người mình, trộm rút bàn tay nhỏ bé bị cầm, nâng lên chân đã muốn trốn đi tìm mười hai con thỏ nhỏ tiêu khiển (tiêu ma) cho hết thời gian, chờ hoàng a mã hết giận mới trở lại Dưỡng Tâm điện, tiểu bánh bao trong lòng tính toán.

“Tông nhi a, ngươi muốn đi đâu?” Thanh âm Càn Long lạnh lẽo vang lên, thân hình tiểu bánh bao cứng đờ, a, không tốt! Bị phát hiện! Tiểu bánh bao quay mạnh đầu lại, thiếu chút nữa vấp gậy cổ nhỏ mình, chịu đựng đau hướng tới Càn Long lộ ra tươi cười nịnh nọt, “Hoàng a mã, Tông nhi thấy ngài vội vã nửa ngày, ngài nhất định khát nước rồi? Tông nhi muốn đi rót cho ngài chén trà.....”

“Loại sự tình này nào cần thất a ca động tay vào, vậy cần hạ nhân làm gì?” Càn Long hướng y mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng đều đặn. Tiểu bánh bao cảm thấy được bạch nha phản xạ từng trận hàn quang, nhất thời cả người tóc gáy dựng thẳng lên, “Đây là tấm lòng hiếu tâm của Tông nhi.....”

“Nga, vậy quay về Dưỡng Tâm điện cho trẫm xem biểu hiện hiếu tâm của ngươi đi.” Để tiểu bánh bao hành lễ với hoàng hậu xong, Càn Long lần nữa kéo tay tiểu bánh bao, một đường lôi kéo hắn trở lại Dưỡng Tâm điện.

Dọc theo đường đi, tiểu bánh bao ủ rũ, trên đầu giống như có hai tai chó nhỏ cúi cúi, Càn Long trong lòng buồn cười vô cùng, bất quá, trừng phạt vẫn là phải làm.

Trở lại Dưỡng Tâm điện, tiểu bánh bao vẻ mặt rối rắm, cẩn thận ngấm lại, bọn họ nhận thức đến bây giờ, mỗ Long đối hần nội dung trừng phạt cũng có mấy thứ, kết hợp hiện tại Càn Long y không biết mình đã khôi phục trí nhớ, tình huống xem ra bị đánh mông là chính xác rồi..... A —— hần không cần, tuy rằng hần hiện tại đích xác là một bánh bao con, nhưng nội tâm đã sớm trưởng thành a —— cái loại phương thức này phi thường làm tổn hại tôn nghiêm nam nhân hần a

~~Quả nhiên, Càn Long phát phát tay, Cao Không Càn bắt buộc bản thân phải đấu tranh tư tưởng với ánh mắt tiểu bánh bao đáng thương hề hề lui đi ra ngoài, thất a ca, không phải nô tài không môn giúp ngài, là lực bất tòng tâm a, ngài tự cầu nhiều phúc đi. Trong điện giờ chỉ còn hai người hần cùng Càn Long, tiểu bánh bao giãy dụa, giãy khỏi tay Càn Long, “Hoàng a mã, Vĩnh Tông rót nước cho ngài nha.” Có thể tạm thời thoát được thì tạm thời thoát đi!

Càn Long thế nhưng không ngăn cản động tác tiểu bánh bao, cười tủm tỉm nhìn tiểu bánh bao mang theo nịnh bợ tươi cười chạy đến bàn rót cho hần một chén trà nóng, sau đó cẩn thận thổi nguội, thấy cái miệng tiểu bánh bao nhỏ nhắn thổi nước trà mà trương đỏ au, vốn không khát nhưng hiện giờ Càn Long nhất thời cảm thấy được miệng khô lưỡi khô.

Tiểu bánh bao lấy lòng đem nước trà thổi nguội đưa vào tay Càn Long, Càn Long tiếp nhận chén trà, một ngụm đem nước trà uống cạn, cảm giác hơi tốt lắm, đem chén trà giao lại cho tiểu bánh bao để trên bàn. Sau đó hướng tiểu bánh bao vẫy vẫy, mở miệng đánh vỡ tâm lý tiểu bánh bao đang lo lắng, “Tông nhi ngoan, lại đây đi!”

Ô ô..... Hồng Quân sư tổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa sư thúc, các người mau tới a, cứu cứu Tông nhi a ——

Đáng tiếc các vị thánh nhân ở thiên giới xa xôi, hiển nhiên không thể nghe thấy tiểu bánh bao kêu rên, tiểu bánh bao bị Càn Long bắt đặt lên giường, bàn tay to vung lên, tiểu bánh bao đáng thương bị —— đánh vào mông. (úi giời, khổ thân ẻm==_ =))

Đau nhưng không đau, tiểu bánh bao cũng biết Càn Long không dụng lực, bắt quá máu chốt là mắt mặt a, ô ô.....Nam nhi hân lòng đang rỉ máu.....

Vì thế tiểu bánh bao tứ chi bắt đầu giãy dụa đứng lên, không cần nghĩ bánh bao không phải nam tử hán, hân cũng có tôn nghiêm, sẽ phản kháng thật là điều nên làm?

Càn Long thật ra không nghĩ tới bánh bao hội giãy dụa, khí lực quá lớn cũng vô dụng đè lại hân, vào thời điểm ở tiểu bánh bao giãy dụa đứng dậy không cẩn thận, bổ nhào lên người Càn Long cùng hân mặt đối mặt, thực trùng hợp —— môi chạm môi.....

Vì thế, trong lúc nhất thời, Càn Long cùng tiểu bánh bao lệ chảy đầy mắt đều hoá đá. Càn Long cảm giác được đôi môi mềm mại ướt át, còn có gần trong gang tấc hơi thở ấm áp mang theo mùi hương hoa sen tự nhiên, đó là cảm giác hân đã chờ đợi từ lâu, trời biết hân phải tốn bao nhiêu khí lực mới có thể nhịn xuống xúc động đem tiểu bánh bao ôm lòng ngực mà hôn sâu. Tiểu bánh bao chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú trước mắt, ầu, hương vị của y cùng trước kia giống nhau đều là mỹ vị, nghĩ, hân còn vượt lưới phẫn hồng liếm liếm môi Càn Long

“Ba” một tiếng, thần kinh tên là “lý trí” Càn Long thoáng chốc đứt. Nhắm mắt lại, thân thủ đè lên tiểu bánh bao muốn đẩy ra, hàm trụ đôi môi đỏ mọng hân đã khát vọng hôn lâu kia, ngoài ý muốn hôn sâu. Cảm giác được Càn Long cùng mình trần trọc dây dưa, còn có đầu lưỡi trắng mịn (quái, lưỡi trắng mịn thế nào nhỉ, qt ghi thế ta đành để vậy) lặng lẽ lưu nhập trong miệng mình, tiểu bánh bao nhất thời cảm thấy được thiên toàn địa chuyển (trời xoay đất chuyển), thực khó thở, a —— hân sẽ không lần thứ năm ngàn tám trăm bốn mươi sáu triệu bị hôn kĩ cao siêu của con rồng này làm ngất xỉu đi? Vì thế tiểu bánh bao quyết định đảo khách thành chủ, phải biết rằng, hân cũng là nam tử hán! (chắc chắn, ẻm nằm mơ giữa ban ngày)

Chính là lý tưởng cùng sự thật thường thường có sự chênh lệch vô cùng to lớn, cảm giác được tiểu bánh bao đáp lại, trong lòng Càn Long một trận vui vẻ, lại một lần nữa hôn cuồng nhiệt làm hai người dây dưa, không bao lâu, tiểu bánh bao của chúng ta cảm thấy trước mắt trống rỗng, thực không có mặt mũi lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh..... Ngất xỉu đi trước đã, bánh bao giữ trong đầu ý niệm cuối cùng, ô, khi dễ người, vì cái gì..... Đều trải qua nhiều năm như vậy, hôn kĩ của hân vẫn còn kém so với con rồng này là sao?

Cảm giác được ôm ấp vật nhỏ cùng y một trận dây dưa chợt lưỡi bắt động, Càn Long mở mắt ra, dở khóc dở cười phát hiện, mỗ bánh bao con cư nhiên lại lần nữa hôn mê bất tỉnh. Bất quá đã chuyển thể hai lần, hôn kĩ của tiểu gia hỏa hoàn toàn không tiến bộ —— nói hai người bọn họ ở cùng một chỗ lâu như vậy cũng không thấy hân tiến bộ quá —— Càn Long trong lòng vẫn là rất thích. Điều chỉnh tư thế, đem tiểu bánh bao ôm vào lòng, thân thủ xoa hai má tiểu bánh bao trơn bóng trắng nõn, cảm thụ xúc cảm dưới tay ầu ầu bóng loáng, khoe miệng Càn Long chậm rãi gợi lên độ cung tà mỹ, người cái tiểu bại hoại, lúc trước nghe lén cũng cũng không nghe đầy đủ liền chạy mất, kỳ thật, mặc kệ người đối ta là loại cảm tình nào, ta đều tuyệt đối không để người rời khỏi ta, lúc này đây, người rút cuộc đừng nghĩ theo ta mà né tránh ta.....

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, quân tình khẩn cấp!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Cao Không Cẩn.

“Đưa người đến ngự thư phòng đi!” Càn Long đối Cao Không Cẩn nói.

Không cam lòng buông tay ra, Càn Long để tiểu bánh bao nằm trên thảm thượng bạc, nhẹ nhàng đi đến cạnh cửa, quân tình khẩn cấp? Việc này đã được xử lí nhanh chóng, bất quá, lại phát sinh sự tình? Bọn hỗn đản kia sẽ không thể sống yên ổn, sinh chuyện như vậy chẳng lẽ lại không chịu vài đau khổ?

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, tiểu bánh bao chậm rãi mở ra mắt, lấy hân thân là hoa sen, chóng mặt cũng k quá lâu, bất quá chính là hân không nghĩ trợn mắt đối mặt với Càn Long. Bánh bao mặt nặng đến nỗi có thể lược chín trứng chim, rên rỉ một tiếng, bánh bao đem mặt vùi vào thảm, hận không thể nghẹn chết chính mình, trời ạ, thật sự rất mất mặt!

32. Chương 32

Cần Long đi tới ngự thư phòng, Hoa Thanh, Phó Hằng cùng quân cơ đại thần đã chờ tại ngự thư phòng.

“Nói đi, đến tột cùng sao lại thế này?” Cần Long đi đến long án ngồi xuống, hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, vừa mới nhận được tin tức, Kinh Châu xảy ra náo động.” Phó Hằng ra bần tấu nói.

Cần Long nghe vậy nhăn mi, “Kinh Châu vì sao phát sinh náo động, Đao vương phủ làm ăn cái gì không biết? Trước đó như thế nào không có một chút tin tức truyền về?”

” Bẩm Hoàng Thượng, mặt khác theo tin tức Kinh Châu truyền đến, lần này nói là ‘náo động’ cũng không hoàn toàn đúng hết, dân chúng chủ yếu vây quanh tựa hồ là Đao vương phủ. Tình huống khác trước mắt không rõ.” Hoa Thanh tiếp theo bẩm tấu.

“Nói cách khác, căn nguyên náo động vô cùng có khả năng là từ Đao vương phủ.....” Chết tiệt Đao vương, không hảo an phận thủ thường, còn gây phiền toái? Việc này nhất định phải điều tra rõ! “Phó Hằng ——” Cần Long kêu lên. “Có thần!” Phó Hằng biết Hoàng Thượng hạ chỉ điều tra chuyện này.” Trầm phong người làm khâm sai đại thần, đi đến Kinh Châu điều tra rõ chân tướng chuyện này!” Phó Hằng quỳ xuống đất, “Thần lĩnh chỉ!”

Cần Long lại hạ chỉ tiếp theo, ” Lệnh uy vũ Đại tướng quân Nỗ Đạt Hải (đừng lạ, tên này là của ng Mãn Thanh) dẫn năm nghìn binh mã tiến đến Kinh Châu bình loạn!”

Chuyện này như vậy là đã định rồi.

Chờ thời điểm Phó Hằng cùng Nỗ Đạt Hải tới Kinh Châu, Đao vương phủ đã bị công phá, Đao vương, Phúc Tấn còn có Đao vương thế tử đều đã bị giết trong náo động. Vì thế, Phó Hằng cùng Nỗ Đạt Hải tách ra làm việc chính mình. Nỗ Đạt Hải dẫn binh tiếp tục bình loạn, mà Phó Hằng ở lại thành Kinh Châu điều tra chân tướng vụ việc.

Nỗ Đạt Hải đuổi theo đám phản quân, vào lúc đuổi tới một thôn trang nhỏ, phát hiện có mấy người phản quân làm nhục hai nữ tử, Nỗ Đạt Hải hét lớn, “Các người đang làm cái gì! Còn không ngừng tay?”

Tiểu Nguyệt cùng huynh đệ mình ở Đao vương phủ khi bị phản quân vây quanh liền mang Vân Oa cùng Mãng Cổ Thái bảo hộ, được Đao vương gia đưa khỏi Đao vương phủ, chính là ca ca đang lẫn trốn trên đường bị loạn đao chém chết. Tiểu Nguyệt cùng Vân Oa cũng cùng Khắc Thiện, Mãng Cổ Thái thất lạc, lẫn trốn hồi lâu, hai thiếu nữ tử các nàng rốt cục vẫn bị đuổi theo, đám nam nhân kia thấy các nàng diện mạo mỹ miều liền có ý đồ quấy rối, Vân Oa chắn ở trước mặt Tiểu Nguyệt, nghĩ muốn bảo hộ nàng, nhưng lại không có khí lực địch nổi đại nam nhân, bị gạt ra, Tiểu Nguyệt sợ tới mức lạnh run, chân mềm nhũn, cảm giác được những người phía sau lẫn trước định động thủ cước với nàng, nàng tuyệt vọng chảy nước mắt, “Thần a! Cứu ta đi!”. Đúng lúc này nàng nghe được tiếng vó ngựa truyền đến, thanh âm nam tử khí khái tràn ngập vang lên, “Các người đang làm cái gì! Còn không ngừng tay?” Tiểu Nguyệt trợn mắt, thấy một nam nhân uy phong lẫm liệt giống như thiên thần cười trên con ngựa trắng, ánh mặt trời chiếu vào áo giáp hấn, làm cho áo giáp tựa hồ phát ra kim quang, Tiểu Nguyệt quá mừng mà khóc, thiên thần nghe được thỉnh cầu của nàng, tới cứu nàng.....(ta nghĩ đây là phương đông cơ mà, sao lại có thiên thần ? __?, Nguyệt nhi: Ngốc quá, là thần trời đó; dám nói ta ngốc này *bình*)

Những người đó nghe thấy lời Nỗ Đạt Hải, phát hiện có quan binh đuổi tới, vội quăng Tiểu Nguyệt cùng Vân Oa ra, xoay người bỏ chạy, Nỗ Đạt Hải phát tay ý bảo thủ hạ tiếp tục đuổi theo, còn hấn xuống ngựa, đi về phía Tiểu Nguyệt, vừa mới trên ngựa nhìn thấy cô nương rơi lệ đầy mặt này, hấn liền cảm giác được trong lòng một trận rung động, so với lúc trước cùng Nhạn Cơ lần đầu tiên gặp mặt còn mạnh liệt hơn. Nỗ Đạt Hải cởi áo choàng xuống khoác lên người Tiểu Nguyệt đang ngồi trên đất, sau đó hướng nàng vươn tay, Tiểu Nguyệt sợ hãi đem tay nhỏ bé cho hấn, Nỗ Đạt Hải một phen cảm, ôn nhuận tế hoạt (vừa mịn lại trơn nhẵn), mềm mại không xương, Nỗ Đạt Hải như thấy mình đang say. Tiểu Nguyệt cảm giác tay mình được bao bọc bởi một bàn tay lớn ấm áp vô cùng, trên mặt còn dính bụi đất nổi lên vạt đỏ ửng, không hổ là thần của nàng, mang cho nàng ấm áp cùng sự an toàn. Giờ khắc này, bọn họ hai hai cùng vọng, trong mắt chỉ còn thân ảnh lẫn nhau.

Vân Oa cố gắng đi, chạy đến bên cạnh Nỗ Đạt Hải cùng Tiểu Nguyệt, lo lắng nói, “Tướng quân, chúng ta, cách cách cùng tiểu thể tử vào thời điểm né tránh phản quân thì thất lạc, hiện tại không biết thế nào? Ngài có thể phái người tìm một chút không?”

Bị Vân Oa nói như vậy, tầm mắt hai người lúc này mới tách ra, một hồi lâu mới thoát khỏi tình trạng tim đập như sấm, Tiểu Nguyệt rút cục nhớ tới đệ đệ của nàng còn không rõ nơi đâu, vì thế nàng” ” một tiếng quỳ gối trước mặt Nỗ Đạt Hải, đầm đìa đáng yêu nước mắt đứng lên, “Tướng quân, ” kỳ thật nàng càng muốn kêu ‘ thiên thần ’, “Van cầu người cứu Khắc Thiện, hắn còn nhỏ, rời đi ta hắn khả sống như thế nào a.....”

Vân Oa sửng sốt, cách cách người có làm không, thân là huyết mạch hoàng thất, người cư nhiên quỳ xuống với một nô tài?! Nàng nghĩ muốn tiến lên nâng Tiểu Nguyệt dậy, nhưng không ngờ bị Nỗ Đạt Hải giành trước, hắn cầm tay Tiểu Nguyệt, đem Tiểu Nguyệt kéo đứng lên, ôm vào lòng ngực, ôn nhu an ủi, “Không cần lo lắng, ta nhất định sẽ giúp người tìm được tiểu thể tử.”

“Ân, ta tin tưởng người.” Nhẹ giọng nói xong, Tiểu Nguyệt đem khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh đỏ ửng vào ngực Nỗ Đạt Hải, chỉ cần có thân của nàng ở đây, nàng cái gì cũng không lo lắng.

Thấy bọn họ hai người vui vẻ ôm nhau, Vân Oa mở miệng muốn khuyên can, vẫn chưa kịp nói ra miệng, đã thấy Nỗ Đạt Hải buông Tiểu Nguyệt ra xoay người lên ngựa, nàng nhẹ nhàng thở ra, Tiểu nguyệt là cách cách xuất thân đình quý tộc được dạy dỗ hoàng gia là chuyện rõ như ban ngày, trước mọi người cùng lão nam nhân xa lạ ôm ấp áp áp, khanh khanh ta ta? Chính là, chỉ trong chớp mắt, nàng một hơi còn chưa có thở ra liền lại bị đả kích, nàng xem tới rồi cái gì? Tên nam nhân kia cư nhiên ở trên ngựa hướng cách cách vươn tay, mà cách cách cũng làm bộ dáng đương nhiên bắt tay nam nhân, sau đó người nọ cánh tay dùng một chút lực, đem cách cách ngồi lên yên ngựa ở trước người hắn, sau đó cũng không quản những người khác, liền giục ngựa chạy đi.

Nhìn Vân Oa sửng sờ ở tại chỗ, một thân binh của Nỗ Đạt Hải xuống ngựa, đem ngựa tặng cho Vân Oa sử dụng, mà hắn lại cùng một thân binh khác cười chung.

Vân Oa nhảy lên ngựa, xa xa nhìn thấy hai người tựa vào nhau, hữu thuyết hữu tiếu (cười nói vui vẻ) cùng nhau chạy xa, trong lòng không nhịn được thở dài, cách cách, Vương gia, Phúc Tấn còn có thể tử thi cốt chưa lạnh, người lại hoàn toàn ném bọn họ ra phía sau đầu, cùng tên nam nhân mới gặp ôm ấp áp áp, chuyện trò vui vẻ, lòng của người rất cuộc là làm cái gì? Vân Oa cảm thấy trái tim từng đợt băng giá.

Mà Tiểu Nguyệt tựa vào lòng Nỗ Đạt Hải, cảm thấy hạnh phúc vô cùng, hồn nhiên chưa biết có điều gì không ổn, nàng chỉ nhớ rõ, ôm ấp hảo kiên cố, hảo hữu lực, làm cho người lưu luyến, tựa hồ nơi này nên là tránh gió cho nàng cả đời.

Nỗ Đạt Hải nắm vòng eo tinh tế mềm mại của Tiểu Nguyệt, trong tâm cũng tràn ngập vui sướng, cái gì hoàng mệnh, cái gì bình định, hắn đã muốn ném hết về sau đầu, lòng hắn hiện tại tràn đầy hình bóng cô nương này, nàng thuần khiết đến thế, chọc người triu mến đến thế, làm cho hắn kim lòng không được đem nàng đặt vào lòng.

Bên này hai người cười chung một con, dính dính nị nị, bên kia trong thành, Phó Hằng đã tìm hiểu được rõ ràng nguyên nhân gây ra phản loạn, nguyên lai là Doan vương phủ tự mình gây ra nhiều loạn, Doan vương phủ vi chính bất nhân (làm ra việc bất nhân), bình thường ngay cả nô tài xuất môn đều mang bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời, đã sớm có kêu ca lớn, mà Doan vương phủ thể tử ngày thường hoành hành ngang ngược, cường thường (tương đương với cường bức) dân nữ linh tinh ác sự làm không ít, hôm nay trên đường nhìn trúng cháu gái của nhà nho đức cao vọng trọng, đả thương gia đình nhà người ta, đem cô nương kia bắt tới Doan vương phủ, cha mẹ người ta cùng một đám hương thân quê nhà đều là những người già yếu, nô tài Doan vương phủ lại đem họ đánh đuổi ra ngoài, lần này chết hoàn toàn khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, sau đó liền đã xảy ra náo động, Doan vương phủ hiện giờ chỉ còn Tiểu Nguyệt cách cách cùng tiểu thể tử Khắc Thiện không rõ tung tích, còn lại tất cả đều đã chết. Nghe xong thuộc hạ hồi báo, Phó Hằng cảm thấy một tiếng người Doan vương phủ cũng coi như nhất bang tử cực phẩm, chắc hắn đã làm quá nhiều chuyện xấu mới có thể khiến dân chúng bất bình tới mức thiếu chút nữa thành khởi nghĩa, cũng may mắn mấy đầu đảng tội ác là Doan vương đều đã chết, nếu không Hoàng Thượng không biết sẽ phải giáng tội thế nào đâu, bất quá hiện tại nhân tử như đăng diệt (người chết như đèn tắt), Hoàng Thượng sợ là sẽ tìm người

hảo hảo nuôi nấng con Đoan vương mồ côi đi.

Không bao lâu, Khắc Thiện cùng Mãng Cổ Thái đã tìm được, Tiểu Nguyệt chỉ đi xem qua một lần rồi không xen vào nữa, nàng mỗi ngày cùng Nỗ Đạt Hải ở chung một chỗ, cũng không quản ảnh hưởng, hai người cả ngày ở trước mặt một đám người kìm lòng không được thân rồi lại ôm, thậm trí có khi trực tiếp ôm lên giường lại quần quýt rời khỏi giường, làm cho mọi người ghê tởm đến không chịu nổi.

Đem tin tức truyền báo về cung, không bao lâu, ý chỉ Càn Long truyền đến, quả nhiên, bọn họ phải hộ tống Tiểu Nguyệt cùng Khắc Thiện vào kinh.

33. Chương 33

Trong khoảng thời gian này, kinh thành coi như an bình, chính là ngũ a ca ra cung kiến phủ một đám họ ngoại của ngũ a ca vô duyên vô cớ cũng bị cấm chường — mọi người còn không biết chuyện ngũ a ca cùng Phúc Nhĩ Thái lần đó oanh oanh liệt liệt — tin tức, ở kinh thành gây ra gợn sóng nho nhỏ, bất quá không bao lâu mọi người liền bình phục tâm tình. Dù sao là chút không ngoài ý muốn thôi, mọi người đã sớm đã nhìn ra, lấy ngũ a ca mắt cao hơn đỉnh, còn cùng hai nô tài vô dụng “thân như huỳnh đệ” — lúc này ánh mắt hẳn sẽ không cao, trừ phi Hoàng Thượng bị thương ở đầu, nếu không làm sao có thể đem giang sơn giao cho một người như vậy.

Mà ở tại Phúc gia Hạ Tử Vi đem tất cả sự tình nói ra toàn bộ, hoàn toàn rơi vào tay giặt với tình yêu của Phúc Nhĩ Khang, lòng tràn đầy “Sơn vô lăng, thiên địa hợp, nãi dâm cùng quân tuyết” (“Khi đỉnh núi không còn gồ ghề, trời đất hợp lại, mới dâm cùng chàng chia tay”) (nguyệt nhi: ta thích nhất câu này, còn có bài hát nữa đó), hai người cả ngày không biết chạy đến cái địa phương sâu kín linh tinh nào khanh khanh ta ta, đem cái gì quạt a, mưa bụi đỏ (Bức tranh mưa bụi mà Càn Long vẽ tặng Hạ Vũ Hà) a, lời mẹ dặn lúc lâm chung a, nhận thức cha a, toàn bộ đều vứt ra khỏi óc.

Chính là nàng có thể quên, Phúc Luân bọn họ không có quên a, bọn họ đang tính toán làm cho Phúc Nhĩ Khang “vĩ đại” thủ cách cách, nếu Tử Vi không thể nhận thức cha thành công, thì phải là dân nữ bình thường, xứng đôi thể nào với Phúc Nhĩ Khang. Chính là Hoàng Thượng nhận thức cách cách giả Tiểu Yến Tử hoàn toàn là một tay họ thúc đẩy, nếu tùy tiện đem chuyện này truyền ra ngoài, Lệnh phi không hay ho, Phúc gia khẳng định cũng không trái cây hảo ăn, vốn nghe Phúc Nhĩ Thái nói ngũ a ca đối Tiểu Yến Tử có ý tứ, cảm thấy được việc này có hi vọng giải quyết, lại không nghĩ ngũ a ca bị đưa ra cung. Mà Nhĩ Thái cũng bị thương ở cái địa phương kia rồi đuổi về nhà, hy vọng của Phúc gia bọn họ đều đặt trên người Nhĩ Khang, chuyện này giải quyết liền lửa sém lông mày, thời gian càng lâu, càng xảy ra lắm phiền toái.

Vừa lúc trong cung Lệnh phi phát sầu, hoàng đế đã thật lâu không đi tới Duyên Hi cung, càng miễn bàn lâm hạnh và vân vân, nàng bắt đầu hoài nghi có phải hay không đã bắt đầu già đi rồi, không có lực hấp dẫn, chính tìm mấy cung nữ mỹ mạo trẻ tuổi đặt bên người, có thể làm cho Hoàng Thượng đến Duyên Hi cung của nàng nhiều hơn, thứ hai, nếu cung nữ đó theo nàng từ trong cung đi ra ngoài cũng không biết xấu hổ chậm trễ nàng, thì chẳng phải nàng sẽ có thêm đồng minh sao?

Vì thế thời điểm Lệnh phi cùng Phúc Tấn của Phúc gia nói đến chuyện tiến cung, Phúc Tấn vừa nghe nghĩ nhân cơ hội này đưa Tử Vi vào cung, chỉ cần Tử Vi và Hoàng Thượng gặp mặt, phụ tử hai người gặp nhau bồi dưỡng cảm tình thì nữ nhi sẽ được nhận thức chính là nước chảy thành sông đó sao? Phúc Nhĩ Khang nhà nàng sẽ trở thành Phò mã, càng nghĩ càng hưng phấn, Phúc Tấn nhanh chóng đáp ứng, lại nói chuyện với Lệnh phi trong chốc lát, cuối cùng không nhịn được muốn về nhà báo tin tốt lành kèm theo dự vọng lộ rõ, tùy tiện tìm cái cớ bị kích động cần trở về nhà.

Phúc Luân nghe xong lời Phúc Tấn, cũng không nhịn được vui mừng, cảm thấy chủ ý này thật là tốt.

Vì thế, Phúc gia liền đưa chủ tớ Tử Vi cùng Kim Toả hai người vào cung.

Tử Vi và Kim Toả tâm tình không yên, đi theo phía sau tiểu thái giám dẫn đường, hướng đến Duyên Hi cung, dọc theo đường đi không ngừng dùng khóe mắt ngắm phong cảnh bốn phía, nơi này vốn là nhà của

nàng, mà nam nhân thiên hạ tôn quý nhất cũng là phụ thân của nàng, nhưng hết thấy đều bị Tiểu Yến Tử đoạt đi rồi, kẻ lừa đảo kia!

Tại Duyên Hi cung, hai người nghe theo giáo huấn từ Phúc Tấn hành lễ với Lệnh phi. Lúc này, Lệnh phi nghiêng người ngồi ở giữa tháp thượng, để hai người đứng lên, đánh giá hai người, bộ dạng không tồi, khí chất cũng rất tốt, còn rất trẻ.

“Biết cầm kỳ thi họa không?” Lệnh phi miễn cưỡng hỏi, Hoàng Thượng thích phong nhã, có nữ nhân tài hoa thì cơ hội được Hoàng Thượng ưu ái mới lớn.

“Bẩm Lệnh phi nương nương, đều biết một chút.” Tử Vi cung kính trả lời. Lệnh phi nương nương thật sự là tiên tử giống nhau, nói chuyện thanh âm cũng rất ôn nhu, Tử Vi trong lòng cảm khái.

“Không tồi, ” Lệnh phi gật đầu, “Đã bao nhiêu rồi?”

Tử Vi trả lời, “Ta năm nay 18, Kim Toả 17 tuổi.”

Lệnh phi có điều bất mãn, “Các người đừng có tật xấu xưng ‘ ta ’ với người khác. Trong cung lễ nghi quy phạm, cần nhất nhất tuân thủ! Nếu sai lầm, người khác sẽ nói Lệnh phi ta, như thế nào lại cho hai người các người tiến cung! Biết không?”

Tử Vi vội vàng dập đầu nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương chỉ điểm! Nhất định tuân thủ quy củ, không để nương nương khó xử!”

Lệnh phi chuyển hướng đến cung nữ tâm phúc của mình, “Kim Mai, Đông Tuyết, bọn họ mới tới giao cho các người, hảo hảo giáo huấn các nàng điều lệ trong cung.” Hai người lễ rồi theo gót Kim Mai, Đông Tuyết đi xuống.

“Nương nương, nương nương, ngài làm ơn làm chủ cho lão nô tài a!” Hai người kia vừa đi xuống không lâu, bị Lệnh phi phái đi dạy dỗ Tiểu Yến Tử hiện tại thàn hai cái mặt mũi bầm dập, khóc lóc nỉ non tiến vào, không nhìn Lệnh phi run rẩy khóe mắt, quỳ gối trước mặt nàng mà bắt đầu kể khổ, “Nương nương a, lão nô thật sự là giáo không được Hoàn Châu cách cách.....”

Tiểu Yến Tử, người lại gây chuyện cho ta! Lệnh phi dè dặt gân xanh nổi trên thái dương, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Tiểu Yến Tử lại làm cái gì?”

Hai nô tài liền bắt đầu hướng Lệnh phi hội báo Tiểu Yến Tử đủ loại “Ác ma việc xấu”, tỷ như, thời điểm học đi đường, tả đi một lần, hữu đi một lần, cũng đi không tốt, hơn nữa một lần so với một lần càng không kiên nhẫn, bộ dáng mỗi một lần lại càng tệ hơn, người đi bên trái quần áo lại lệch sang bên phải, khăn thì lúc vung cao lúc vung thấp; tỷ như, dập đầu, luyện không quá hai lần, liền mở miệng hướng Minh Nguyệt, Thể Hà sảo cái gì quỳ quá khó khăn, phải làm ra cái gì “quỳ dễ dàng”; lại tỷ như, lúc ăn cơm, nói nhao nhao ồn ào bắt nô tài ở Sáu Phương trai ngồi cùng bàn ăn cơm với nàng, phương pháp cầm đũa cũng không đúng, còn phát ra tiếng vang từ bát ăn, ăn canh làm ra thanh âm tất tất tốt tốt! Với một cách cách, đây là chuyện tình huống bố cổ nào, nhưng lại không kiên nhẫn, kiên quyết không chịu sửa! ” Lão nô chẳng qua nhiều lời vài câu, nhiều sửa đúng mấy lần (Câu này ý nói bà này nhiều sửa, nuôi nhiều bé cách cách rồi), các vị cách cách năm đó đều là tới vậy là được, nhưng Hoàn Châu cách cách cư nhiên khác xa một trời một bể, còn có trang sức trên người, lại nghĩ muốn đánh nhóm lão nô một chút, sau đó nói cái gì không lo cho cách cách! Nương nương a, ngài làm chủ cho lão nô a!”

“Tê lạp” khăn trong tay Lệnh phi trong tay lại một lần nữa quang vinh “bỏ mình”, Tiểu Yến Tử, người cái đồ không có giáo dưỡng, xuẩn nữ nhân không có đầu óc, Hạ Vũ Hà rốt cuộc dạy dỗ một cái nữ nhân “hảo” như vậy? Nàng đứng lên, ” Dẫn đường, đi Sáu Phương trai nhìn xem!”

Một đám người tới Sáu Phương traii, thật xa liền thấy Tiểu Yến Tử ở trên đỉnh núi giả, đại thụ tốt nhất nhảy lên nhảy xuống, còn hô “ngồi cũng không đúng, đứng cũng không đúng, đi cũng không đúng, quỳ cũng không đúng, cười cũng không đúng, nói cũng không đúng..... Ngay cả đến ăn cũng không đúng nốt! Ta không cần chịu loại uất khí này nữa! Ta chịu đủ rồi! Ta đi, không bao giờ ... quay trở lại!” Phía dưới một đám thị vệ, cung nữ, thái giám đuổi theo nàng chạy khắp nơi, Lệnh phi cảm thấy đầu mình đau muốn chết, nàng nâng thanh âm, “Tiểu Yến Tử, người đến tốt cùng đang làm gì?”

Nghe thấy tiếng Lệnh tiên tử, thân hình Tiểu Yến Tử ở không trung đột nhiên kiềm hãm, sau đó luống cuống tay chân chập vạt đứng lên, sau đó đá chậu hoa ở dưới chân để đỡ vướng đường đi của nàng.

Lệnh phi dừng lại cước bộ, vừa nhắc đầu, đã thấy một chậu hoa con cùng hài bay tới ót mình, “bốp” một tiếng, nàng nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Nương nương, nương nương, người không sao chứ.....” Tất cả vừa thấy Lệnh phi hôn mê bất tỉnh, đều chạy đến vây quanh, Tiểu Yến Tử sẽ không ai, vì thế Tiểu Yến Tử thực đáng buồn ở giữa không trung quăng ngã xuống, choáng váng đầu hoa mắt.

Thật lâu về sau, Lệnh phi tỉnh lại vuốt cái trán sưng một cục, lại một lần nữa đem Tiểu Yến Tử hận đến tận xương tủy.

Cùng Càn Long cảm tình tình độ tương đối đã khôi phục —— thắng thần thành khẩn nói mình khôi phục trí nhớ, sau đó cái gì nên làm hay không nên làm đều đã làm, chỉ kém bước cuối cùng kiên quyết không chịu nhượng bộ —— tiểu bánh bao nghe chuyện này, cười ngả vào lòng Càn Long, cười không ngừng đến đau cả bụng, quả nhiên, đám nữ tử trước kia có nói, ngu ngốc điên chính là sao khắc tinh của Lệnh tiên tử. Càn Long nhìn bánh bao nhà mình bánh bao cười rạo rờ như ánh nắng chiều, chống đỡ không được hấp dẫn, khuynh thân ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đỏ au kia, đem tiếng cười như chuông bạc kia chính thức hòa làm một trên miệng hai người.

34. Chương 34

Cùng bánh bao nhà mình khôi phục tình cảm —— tuy rằng bởi vì bánh bao vẫn còn đang giận, chưa đi đến được bước cuối cùng, làm cho hân dục vọng gấp gáp rất bất mãn —— Càn Long cảm thấy những ngày trôi qua chính mình ngày càng quá tốt hay là nhầm chán như con thoi đưa. Càn Long đem quyển tấu chương cuối cùng phê xong, tiếp đón Cao Không Cẩn dẫn người tiến vào bàn, đưa tới gần long ý, ôm tiểu bánh bao của mình vào lòng, đem cằm tựa vào phát đỉnh mềm mại của bánh bao cọ cọ, ngó, sớm liền truyền tin tức nói cho lão Phật gia —— tuy rằng hân đối xưng hô có chút không hài lòng, bất quá dù sao cũng là mẫu thân của thân thể này —— sẽ trở về từ Ngũ Thai sơn, tính ngày, cũng sắp tới rồi.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, thị vệ hồi báo, lão Phật gia không lâu nữa có thể hồi cung. Càn Long sớm mang theo hoàng hậu, chúng phi tần, nhóm a ca, cách cách, thân vương, các quý tộc nghênh đón trước Vu đại điện. Cả điện Thái Hòa, các vương tử hoàng tôn, phu nhân triều đình đông nghìn nghịt. Ngũ a ca còn đang bị “cắm tọc”, nên không có mặt, tiểu bánh bao theo một đám a ca xếp theo tuổi đứng ở phía sau Càn Long, Càn Long liếc mắt quét y một cái, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của y bày ra dáng vẻ nghiêm túc, làm cho người ta hận không thể kéo vào trong lòng hảo hảo “chà đạp” một phen, đáng yêu vô cùng. Sau đó Càn Long nhìn nhìn đội ngũ phía sau, trên cơ bản mỗi người đều tới rồi, cách cách thì thiếu mất một người, Càn Long mặt lập tức đen, Tiểu Yến Tử kia đang làm gì, như thế nào còn chưa đến?

Gần nhất mấy buổi tối Tiểu Yến Tử gặp ác mộng liên tục, vẫn mộng thấy Tử Vi tìm nàng đòi hoàng a mã, không có đám người ngũ a ca, Lệnh phi trợ giúp, Tiểu Yến Tử lại không được sủng nên căn bản không xảy ra cung, càng không có biện pháp đi tìm Tử Vi. Vì thế thời gian gần đây Tiểu Yến Tử luôn ngủ không đủ, đôi mắt đã thành một vòng thâm đen. Tuy Minh Nguyệt, Thê Hà nói hôm nay lão Phật gia trở về cung, Tiểu Yến Tử phải dậy sớm một chút, chính là buổi tối hôm trước lại mất ngủ nên sáng hôm, Tiểu Yến Tử vẫn là dậy muộn.

Minh Nguyệt Thê Hà nhắc nhở vài thứ, bất quá Tiểu Yến Tử lại không dậy nổi, đến muộn chính là đại bất kính, Minh Nguyệt, Thê Hà liếc mắt nhìn nhau, đem Tiểu Yến Tử trong ổ chăn kéo ra, cũng không quản Tiểu Yến Tử mắt mở mắt không, bắt đầu giúp nàng rửa mặt, thay đồ, chải đầu, đeo trang sức, một phen gây sức ép rốt cục Tiểu Yến Tử mới có điểm thanh tỉnh, “Gấp cái gì nha? Một cái lão thái bà thôi, có đi tiếp hay không có làm sao?” Còn đang trong cơn buồn ngủ, Tiểu Yến Tử đối Minh Nguyệt, Thê Hà quấy rầy nàng ngủ tương đối bất mãn.

“Cách cách nha, thái hậu lão nhân gia nàng chính là mẫu thân sinh của Hoàng Thượng a, Hoàng Thượng có đôi khi đều nghe lời nàng, ngài nói ngài đắc tội với thái hậu được không?” Minh Nguyệt, Thế Hà rất sốt ruột, thái hậu là người cấp bậc cao vô cùng, phẩm chất của một cách cách có thể cho phép chậm trễ sao? Tiểu Yến Tử nàng không muốn ở trong cung tiếp đón, nhưng các nàng còn muốn.

Bên này còn chưa thu thập xong, chỉ thấy Tiểu Đẳng Tử, Tiểu Trác Tử chạy vọt vào cửa, ồn ào: “Cách cách, nhanh lên nhanh lên, mau tới nhanh không kịp! Cổ kiệu lão Phật gia đã tới cửa cung rồi! Hoàng Thượng bọn họ đã sớm chờ ở đó!”

Vừa nghe lời này, Tiểu Yến Tử cũng nóng nảy, không quản quần áo còn chưa sửa lại liền chạy ra bên ngoài.

Minh Nguyệt cầm kì đầu (cái mũ của Cách Cách ấy!!!) trong tay đuổi theo, “Cách cách, kì đầu ngài vẫn chưa mang!”

Vội vàng cầm kì đầu đội lên, Tiểu Yến Tử hai tay đè nặng kì đầu, chạy tới điện Thái Hòa.

Bên này Tiểu Yến Tử còn đang ở tại ngự hoa viên chạy như điên, bên kia thái hậu nghi giá đã vào cửa cung.

Cửa cung mở rộng ra, thái hậu nghi thức chậm rãi tiến đến cửa cung, dọc theo đường đi có thái giám hô: “Thái hậu nương nương giá lâm! Thái hậu nương nương giá lâm.....”

Phượng liên của Thái hậu lành nghề đến trước điện Thái Hòa thì ngừng lại, sớm có mấy ma ma cùng các cung nữ tiến lên nâng thái hậu hạ kiệu.

Tiếp theo, phía sau phượng liên là một cái kiệu nhỏ tinh xảo cũng dừng lại, một đám các cung nữ tiến đến, xốc rèm cửa, xuất hiện một cô nương mười tám, mười chín tuổi, thân trang phục phụ nữ Mãn Thanh đỏ tươi, mắt ngọc mây ngài chính là Tình Nhi cách cách. Từ nhỏ đã lớn lên ở bên thái hậu nên Tình Nhi cách cách cũng là tâm phúc bên người thái hậu.

Thái hậu hạ kiệu, tất cả mọi người quỳ xuống, tại chỗ dập đầu thỉnh an, cùng hô: “Cung thỉnh lão Phật gia thánh an! Lão Phật gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tình Nhi theo mọi người quỳ xuống hành lễ, sau đó đứng lên, đi đến chỗ thái hậu, nâng thái hậu tới.

Cần Long đi trước vài bước, đối thái hậu hành lễ rồi nói, “Nhi thần thật sự bất hiếu, không thể tự mình ra khỏi thành nghênh đón ngài.”

Thái hậu một tay đỡ Cần Long, “Người mỗi ngày quốc sự bận rộn như vậy, nào có thể quản việc này, sau ai gia chẳng phải còn nhiều người cùng đi sao!”

Nhìn thấy Cần Long, Tình nhi quỳ gối hành lễ, “Tình nhi thỉnh an Hoàng Thượng! Hoàng Thượng cát tường!”

Cần Long hai mắt đánh giá Tình Nhi, cảm thấy được Tình Nhi tựa hồ có gì đó thay đổi, bất quá cũng không để ở trong lòng, đều nói “Nữ đại mười tám biến” (nghĩa là con gái mười tám tuổi sẽ có sự thay đổi lớn), hơn nửa năm không gặp, có biến hóa cũng không có gì, vì thế cười nói, “Nửa năm không gặp, nhìn lại càng giống đại cô nương, nên tìm nhà chồng tốt thôi.”

Tình Nhi nghe vậy, mặt lập tức đỏ, “Tình Nhi cả đời phải hầu hạ lão Phật gia, không cần lập gia đình!”

Lão Phật gia nghe vậy, cười vỗ vỗ tay nàng, “Tiểu nha đầu, nói cái gì vậy? Người là một tiểu cô nương sao cả đời có thể bồi lão bà tử ai gia.”

Nói chuyện, thái hậu đã đỡ tay Cần Long, đi đến trước mặt hoàng hậu cùng chúng phi tần. Tình Nhi cũng không nói cái gì nữa, đem lời nói tới bên miệng nuốt xuống.

“Tất cả mọi người đứng lên đi!” Thái hậu nói.

Hoàng hậu mang theo phần đông tần phi, cùng kêu lên tạ ơn đứng dậy: “Tạ ơn lão Phật gia!”

Thái hậu liền cẩn thận cao thấp nhìn nhìn hoàng hậu, nàng đối con dâu Lạp Thị kia vẫn thực vừa lòng, thấy nàng tựa hồ có điểm hao gầy, vì thế quan tâm nói: “Hoàng hậu như gầy đi không ít, người là quốc mẫu, thân mình cũng không hoàn toàn là của chính mình, cũng không thể qua loa, hảo hảo nghỉ ngơi cho tốt!”

Hoàng hậu hành lễ tạ ơn quá thái hậu quan tâm. Thái hậu lại đem ánh mắt điều đến phía sau hoàng hậu, đảo qua vẻ mặt Lệnh phi cười “dịu dàng”, nhíu nhíu mi, nói mấy câu, “Nghe nói Lệnh phi người sanh non? Như thế nào không ở Duyên Hi cung an dưỡng?”

Nét cười trên mặt Lệnh phi cứng đờ, ” Bẩm lão Phật gia, nô tì đã khôi phục tốt lắm.”

Thái hậu thân nhiên nhìn nàng một cái, thu hồi ánh mắt, tay kia thì đem cổ tay đưa cho hoàng hậu, sau đó dưới sự vây quanh của mọi người, đoàn người tiến vào cửa cung.

Đi qua nhóm a ca, thái hậu ngừng lại, nàng liếc mắt một cái liền thấy được tiểu bánh bao, đi đến trước người y đứng nhìn hồi lâu, hỏi Càn Long: “Đây là Vĩnh Tông?” Càn Long gật đầu, thái hậu đem tiểu bánh bao trên mặt đất kéo đứng dậy, thấy hắn cùng Hiếu Hiền có bảy phần giống nhau, xưa vốn vừa lòng con dâu Hiếu Hiền ôn nhu bản thân lại biết phép tắc, giờ thái hậu liền có ấn tượng đầu tiên với tiểu bánh bao không sai biệt lắm.

“Vĩnh Tông bái kiến hoàng mã ma!” Tiểu bánh bao thông minh hành lễ với thái hậu. Nghe được đồng âm mềm mại, thái hậu lộ ra vẻ mặt tươi cười hài lòng, đứa nhỏ này rất biết quy củ, đối tiểu bánh bao đã thích, nay lại nhiều thêm vài phần.

Mặt khác nhóm a ca, cách cách, Hòa Thân vương, còn đang quỳ gối tại chỗ, động cũng không dám động.

Ngay tại phía sau, Tiểu Yến Tử lão đảo nghiêng ngả chạy tới, vọt tới trước mặt lão Phật gia liền lập tức quỳ xuống, lúc quỳ, trên đầu không có mang trâm nên kì đầu bị lệch sang một bên, trang sức cắm vào cũng đình đình đang đang lặn tới nơi khác.

Giờ khắc này, mọi người đều bị Tiểu Yến Tử “độc đáo” này lên sân khấu phương làm rung động một hồi, sắc mặt lão Phật gia cùng Càn Long lúc này liền đen giống hệt đáy nồi.

35. Chương 35

Gặp Tiểu Yến Tử dùng phương thức “kinh thiên động địa” như vậy lên sân khấu, lão Phật gia cũng muốn tiến đến, nàng kia vào thời gian gần đây tương đối nổi danh trong cung, cả ngày gây chuyện thị phi, ai bị dính vào ” cách cách dân gian ” đều không hay ho. Đến danh thư lâu / Ung Chính được lão Phật gia răn dạy quy củ nặng nề, mặc kệ lúc trước là nghĩ cách cách như thế nào, hiện tại thấy nàng bày ra bộ dáng thiếu quy củ, trong lòng hoàn toàn không mong đợi được gặp “cháu gái” này, bất quá trước mặt nhiều người thế mà còn làm cái gì, còn đâu là thể diện hoàng thất. Thái hậu hừ lạnh một tiếng, làm bộ như không phát hiện ra Tiểu Yến Tử, gọi tiểu bánh bao, Tình Nhi đi theo phía sau, giúp đỡ Càn Long cùng hoàng hậu liền trực tiếp bỏ qua chim én nhỏ trước mặt thành hư không.

Tình Nhi phiêu liếc Tiểu Yến Tử, quả nhiên là con điều ngu ngốc! Sau đó đem ánh mắt vẫn đặt trên người tiểu bánh bao, theo nàng biết, thất a ca Vĩnh Tông hai tuổi mắc bệnh đậu mùa đã chết, hơn nữa tuy rằng không mắc tội lớn gì, nhưng như vậy cũng không phải là người nổi tiếng, chẳng lẽ là hiệu ứng con bướm (ta chịu)? Chính là 11 năm trước nàng còn chưa có xuyên không a.

Nhìn đến người này, mọi người cùng minh bạch, Tình cách cách cũng đã thay đổi. Năm trước, vừa đến Ngũ Thái sơn không lâu, chánh chủ nhân nằm trên giường lớn đang ngủ vừa mặc danh kỳ diệu cảm giác liền đem linh hồn nhỏ bé không ngủ, mà thay thế vị này cũng mặc danh kỳ diệu đang mà ngủ mơ, nàng muôn vàn hỏi thăm thì phát hiện đã xuyên đến thế giới này, thân là một nữ tử thời đại mới, nàng đối đám kia ngu ngốc kia nhất là lỗ mũi to Phúc Nhĩ Khang một chút hảo cảm cũng lười cho hắn. Tuy nói nàng thường hôn **, truyện xuyên không cũng nhìn không ít, nhưng nàng tuyệt không nghĩ sẽ tự mình thực tiễn a, hơn nữa là tối trọng yếu là nàng chính là hồi tưởng lại mấy cuốn sách đã xem ** vẫn còn không có nhìn đến kết cục a —— đây là sự kiện bi thảm bi thảm cỡ nào a!

Bất quá này tiểu bánh bao Vĩnh Tông thật đúng là phần nộn đáng yêu a, này khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, này làn da phần nộn, Tình Nhi hai mắt hồng tâm vội vàng đảo loạn, còn kém rớt nước miếng, hoa hoa

lệ lệ nhỏ bé như vậy chính là rất không biết cái loại hình này chính là tiểu thụ, ngạo kiều hệ (kiểu dáng mạnh mẽ và ngạo mạn) hoặc là phúc hắc hệ, hay là nữ vương hệ? Nàng quả thực nghĩ muốn gào khóc kêu hai tiếng để tỏ vẻ hưng phấn một chút của nàng. Hơn nữa không nghĩ tới hoàng đế Càn Long cũng dễ nhìn, đáng người kia, khí thế kia, a a a —— trong phim truyền hình thì ông chú diễn vai Càn Long già hơn rất nhiều so với chánh gia chủ bây giờ a. Chính là không biết CP tiểu bánh bao là ai, tuy rằng nói huynh đệ và vân vân cũng rất có thể, nhưng nàng càng mạnh tới phụ tử..... Phụ tử vương đạo a! Ngày hai người thoát nhìn thật sự là rất xứng!

Tiểu bánh bao cùng Tình Nhi cùng nhau đi phía sau “ba đầu hổ”, Tình Nhi kia thực chất giống hệt “lang đói” bị tầm mắt mãnh mẽ của tiểu bánh bao phát hiện, tiểu bánh bao bị vị tỷ tỷ này dùng ánh mắt quỷ dị nhìn trúng cả người sợ hãi, đảo mắt vừa thấy, trời a, cảm giác đều nhanh toát ra lực quang, ánh mắt đó sao y như ánh mắt của đám nữ nhân ở sở nghiên cứu kiếp trước? Tiểu bánh bao lại run lên, nếu không phải nàng không có ác ý, hẳn đã sớm cho một bao thuốc bột tát quá khứ, nhưng nàng cứ nhiên nhìn mình như vậy làm gì? Tiểu bánh bao nhin xuống xúc động muốn bỏ chạy, chống lại tầm mắt Tình Nhi, trong mắt toát ra nghi vấn. Đưa nhỏ đáng thương, hẳn không biết trên đời còn có chủng tộc thần kì “hủ nữ” tồn tại.

Tiểu bánh bao như thế, biểu tình như thế, thực..... Thật sự là đáng yêu đến bạo a! Quả là phạm tội mê người thôi. Tình Nhi cường tự ức chế ham muốn đánh khẽ đem bé con bánh bao đáng yêu kéo vào lòng sờ sàng, tam đại BOSS trong cung còn ở phía trước đi. Tình Nhi thu hồi tầm mắt, ô ô, lại nhìn nàng liền thật sự muốn bay lên rồi, trong nháy mắt đã đem “lang nữ” thu hồi lại, hồi phục bộ mặt cao quý đoan trang ban đầu, không có loại công phu này, nàng có tài năng gì ở trước mặt lão Phật gia kéo dài ân ỉn đầu.

Này mặt biến đổi thực mau a, tiểu bánh bao xem thế là đủ rồi, lại hạ kết luận, nữ nhân là sinh vật kỳ quái nhất, cho tới bây giờ hẳn vẫn không thể hiểu nổi, ân, về sau đã muốn kinh nghiệm quý báu, rời xa nữ nhân!

Trong Từ Trữ cung, thái hậu ngay từ đầu lời kéo hoàng hậu nói mấy câu, sau đó hoàng hậu trước sau như một bông hoa nổi bật trên tường hoa. Thái hậu kéo Càn Long cùng tiểu bánh bao hàn huyên một trận trên trời dưới đất, đối tôn tử nhỏ đáng yêu nhu thuận này ấn tượng càng tốt, đây chính là cháu ruột đứng đắn, hơn nữa cảm thấy áy náy 11 năm qua không nuôi nấng tiểu bánh bao, không bao lâu, đã đem tiểu bánh bao ôm trong ngực, dường như có được cảm xúc thương xót. Càn Long tuy rằng trong lòng có chút ghen, nhưng lão Phật gia thích tiểu bánh bao cũng là hẳn gặp may. Mà Tình Nhi trên mặt tuy rằng không có gì biến hóa, trong lòng lại ở kêu rên, a a —— nàng cũng muốn ôm bánh bao a!

Nói xong nói xong, lão Phật gia đột nhiên nhớ tới Tiểu Yến Tử, vì thế hỏi Càn Long tình huống cụ thể, đức hạnh của Tiểu Yến Tử, dáng vẻ không giống một cách cách, nửa điểm thiên gia khí độ cũng không có, mà như nữ nhân phổ phàm, Càn Long như thế nào nhận thức nữ nhi như vậy, sẽ không phải là giả mạo đi?

Nói lên lời này, Càn Long có điểm xấu hổ, hẳn vốn không để ý nữ nhân nào, cái gì mà Hạ Vũ Hà, lại nhận thức một “nghĩa nữ” có vấn đề như vậy, kỳ thật chủ yếu là để hẳn đùa giỡn xiếc khỉ cho vui, nên lúc ấy cũng không truy cứu nhiều, dù hẳn cảm thấy rằng Tiểu Yến Tử là cách cách giả. Sau quả có phái người đi Tế Nam tra xét, nhưng đến giờ tin tức vẫn chưa truyền về. Hiện tại nghĩ đến hiểu ra xác thực có điều không ổn.

Lão Phật gia cũng nhìn ra ý tưởng của hẳn, định răn dạy hẳn một chút, hoàng đế cũng không thể nhận thức bừa “nghĩa nữ” được. Tiểu bánh bao thấy Càn Long kinh ngạc, ở trong lòng lão Phật gia hướng hẳn giả trang làm cái mặt quỷ, trong mắt tất cả đều là ý cười vui sướng khi người gặp họa, Càn Long trong lòng hận đến nghiến răng, xem ta trở về thu thập người thế nào!

Gặp hai phụ tử hồ động nhau, Tình Nhi chỉ cảm thấy trong lòng ngực chính là lửa nóng hùng hực bốc cháy, cảnh này thoát nhìn thật sự là tràn ngập JQ a JQ, say mê a.

Lão Phật gia thật ra không chú ý lắm, liền phái cái tiểu thái giám đi gọi Tiểu Yến Tử vào Từ Trữ cung hỏi chuyện.

Tiểu Yến Tử mới vừa quay về Sáu Phương trai, khăn cấp đá rơi xuống “chậu hoa để”, ngồi phịch ở trên giường, Minh Nguyệt, Thế Hà thấy bộ dáng nàng trong lòng xem thường, mọi người đều nói “người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang”, nhưng Tiểu Yến Tử thì khác, mặc kì phục vào nàng cũng không giống cách cách! Bất quá các nàng là nô tài làm sao dám chỉ trích chủ tử cái gì.

Không trong chốc lát, tiểu thái giám Từ Trữ cung đến truyền lời, lão Phật gia triệu kiến Tiểu Yến Tử. Minh Nguyệt, Thể Hà nhất thời khấn trương đứng lên, Tiểu Yến Tử tuy ở bên ngoài nhưng cũng chính là người của Lệnh phi nương nương, nàng thật sự gây chuyện, chuyện này nhất định là muốn dính dáng đến nương nương.

Tiểu Yến Tử thật ra chả có lấy một phần khấn trương, lão thái thái kia dù thế nào cũng không thể ăn nàng mà?

Thấy nàng bộ dạng xuẩn lại vô tâm vô phể, Minh Nguyệt Thể Hà nhin không được bắt đầu đối Tiểu Yến Tử cường điệu, trong hoàng cung người tối không thể nhạ chính là đương kim thái hậu.

Không có nghe các nàng nói mấy câu, Tiểu Yến Tử bắt đầu mất kiên nhẫn, “Ta được rồi được rồi, cho dù các người không nói, ta cũng biết thái hậu rất lợi hại. Chính là hoàng a mã sao lại sợ một cái lão thái bà! Hoàng a mã là người lớn nhất trên đời này!”

Ngu xuẩn! Minh Nguyệt, Thể Hà trong lòng đối Tiểu Yến Tử cười nhạt.

“Muốn đi thấy thái hậu phải không?” Tiểu Yến Tử theo trên giường đi xuống, “Chạy nhanh dạy ta cách quỳ dễ dàng đi, trong cung đến quỳ cũng thực phiền toái, ta vừa rồi đến quỳ đến mức đầu gối cũng phát ra tiếng động đó!” Nói xong, còn quán mấy vòng quanh đầu gối

36. Chương 36

Thái hậu cùng Càn Long ở Từ Trữ cung đợi Tiểu Yến Tử một hồi lâu, nàng mới chậm rãi đi tới. Thái hậu vốn không mong đợi gặp người gọi là “cháu gái” này, hơn nữa lúc nàng hồi cung Tiểu Yến Tử kia phương thức vẫn an không giống người thường, trong lòng liền thực chán ghét mà vứt bỏ.

Một người không bao giờ chú tâm vào việc học quy củ như Tiểu Yến Tử sao có thể giống một cách cách đứng đắn đáng về muôn phương, hơn nữa trên đầu gối của nàng buộc một đôi “quỳ dễ dàng” thật dày, tư thái kêu một cái khó coi.

Thái hậu thấy nàng không có quy củ, hiểu rõ bộ dáng quỳ cũng quỳ không tốt, trong lòng càng không vui, vì thế chỉnh lại giọng điệu từ ái khi nói chuyện với tiểu bánh bao, lạnh lùng nói, “Nói cho ai gia, trước khi người tiến cung nương người dạy người cái gì?” Hạ Vũ Hà không tuân thủ nữ tắc, vị hôn trước dục (quan hệ tình dục trước hôn nhân) coi như bỏ qua đi, còn đối hoàng gia mang oán khí, khi còn sống không mang theo đứa nhỏ về nhận tổ quy tông vẫn chưa tính, lại đem nữ nhi giáo thành loại không có đức hạnh, có phải muốn trả thù không?

“Lão thái thái.....” Tiểu Yến Tử nói xong đã định đứng lên.

Nghe thấy Tiểu Yến Tử xưng hô bất kính với mình lại còn muốn đứng lên, thái hậu hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm ẩn chứa uy nghiêm vô tận, “Quỳ xuống! Ai chuẩn người đứng lên!”

Tiểu Yến Tử hoảng sợ, “Ba” một tiếng quỳ trên mặt đất, “Lão rất.....” Thanh âm bị hoàng hậu liếc mắt trừng một cái liền nuốt trở về, Tiểu Yến Tử rút cuộc phản ứng là mình đã phạm sai lầm rồi, cố gắng nhớ lại quy củ mẫu thân đã giáo huấn, “Bẩm lão Phật gia, nương ta dạy ta võ công, làm xiếc, đi can, múa cờ lớn, ngẫu nhiên còn có thể lừa gạt người.....” Nhất thời không bắt bẻ, nói lỗ miệng.

“Người nói cái gì?” Lão Phật gia không thể tin vào lỗ tai của chính, Hạ Vũ Hà tốt xấu cũng là một cái tiểu thư khuê các, cư nhiên giáo nữ nhi mấy thứ này?!

“Bẩm lão Phật gia, ta.....” Tiểu Yến Tử đột nhiên nhớ ra, nàng hiện tại là nữ nhi của Hạ Vũ Hà, là tiểu thư a, như thế nào có thể nói ra chuyện của nàng khi trước là nữ lưu manh, kẻ lừa đảo?”A, ta chưa nói cái gì!” Cố gắng nghĩ nhanh ý tưởng cứu nguy.

“Vậy người vừa nói là cái gì?” Lão Phật gia sống lại tức giận.

“Ta vừa rồi cái gì cũng chưa nói a!” Tiểu Yến Tử bày ra bộ dạng vô tội.

Cần Long, tiểu bánh bao, Tình Nhi không hện mà trên đầu cùng bốc hơi, người xem người khác đều là ngốc tử sao, lời đã nói ra, lão Phật gia đều nghe được, người dám nói cho lão Phật gia người vẫn chưa nói cái gì a, nghĩ như thế là vô sự sao, ý người muốn nói là cười lỗ tai lão Phật gia có vấn đề? Lão Phật gia nếu buông tha người mới là lạ.

“—— ý của người là ai gia đã già nên lỗ tai cũng không tốt phải không?” Quả nhiên, lão Phật gia nheo lại mắt, thanh âm lạnh lẽo.

“Không phải, ta là nói..... Lão Phật..... Ta gọi người là nãi nãi, đi.....” Biết mình còn nói nói bậy, Tiểu Yến Tử khẩn trương muốn chết.

“Nãi nãi, bà nội? Ai gia thật không tiêu thụ nổi!” Thái hậu khinh thường nói.

Tiểu Yến Tử trừng lớn mắt, “Chính là nãi nãi, bà nội, ” Tiểu Yến Tử đánh giá lão Phật gia một chút, “Người không gầy a!”

Hoàng hậu thiếu chút nữa bị đồ không không học vấn không nghề nghiệp này chọc cười muốn chết, “Tiểu Yến Tử a, người kêu lão Phật gia tốt lắm, sẽ không dùng riêng một ngọn cỏ (một mình một kiểu khác người).”

Tiểu Yến Tử không hiểu ra sao, “Bụng cùng cây như thế nào có thể có quan hệ, còn nói một với hai cái gì?” (Bạn Tiểu Yến Tử không hiểu hai câu nói của lão Phật gia và hoàng hậu. Ở câu lão Phật gia nói hai từ tiêu thụ ý là nuốt không nổi nhưng bạn lại nhầm thụ là cây. Còn câu thành ngữ “riêng một ngọn cỏ” của hoàng hậu thì bạn lại càng không hiểu nên mới hỏi lại là “cái gì một với hai”)

Hoàng hậu nghe nàng nói, suýt nữa văng nước miếng ra ngoài, nhanh tay lấy khăn che miệng lại, dùng sức khụ hai tiếng, cảm thương cho Tiểu Yến Tử căn bản không học vấn không nghề nghiệp, thậm chí không hiểu cả ý tứ “Riêng một ngọn cỏ”, thực không nên đánh giá quá cao.

Tiểu bánh bao cùng Tình Nhi trong lòng cười trộm, này Tiểu Yến Tử, người không hiểu cũng không cần phải lớn tiếng như vậy a, ngại chính mình không đủ dọa người sao. Cần Long ê mặt, có một cách cách thế quả thực là sỉ nhục hoàng gia!

Lão Phật gia tắc trừng lớn mắt, không dám tin, “Tiểu Yến Tử, ai gia xem như đã hiểu được người, người căn bản là không học vấn không nghề nghiệp!”

Tiểu Yến Tử lại một lần mê mang, cái gì huyết cái gì thuật (chắc phát âm giống nhau), có ý tứ gì?

Lão Phật gia thấy nàng kém cỏi như vậy??, thở dài, đúng là kê đồng áp giảng (Dịch nôm na là “gà đồng nghe giảng” đồng nghĩa với câu “đàn gảy tai trâu” của Việt Nam), nghĩ, lão Phật gia nghiêm mặt, “Tóm lại, ai gia mặc kệ người trước kia là như thế nào, giờ người đã vào cung, sẽ phải tuân thủ mọi quy củ, trong dân gian loạn thất bát tao gì đó người khẩn trương quên cho ai gia!”

Tuy rằng lúc này vẫn là chưa thể nghe rõ, nhưng Tiểu Yến Tử đã có điểm hiểu được, lão Phật gia tuyệt đối không phải khen nàng, nhưng lại nói dân gian không tốt, phải biết rằng nàng – Tiểu Yến Tử được xưng là “dân gian cách cách”, nàng vẫn lấy đó làm tự hào, hiện tại cư nhiên bị lão Phật gia nói điều xấu, thế chẳng phải là đánh vào mặt nàng? Nghĩ như vậy, Tiểu Yến Tử tâm trạng đột nhiên nóng lên, nàng “Sư” một chút đứng lên, chỉ vào cái mũi hô to gọi nhỏ của thái hậu, “Dân gian có cái gì xấu? Trong cung mới không tốt, cả ngày quỳ đến quỳ đi, đi đường ăn cơm cũng không để cho người ta sống yên ổn, làm sai còn bị đánh bằng roi, trong cung mới là ‘loạn sáu loạn bảy a!’”(nguyên văn là “loạn thất bát tao” có nghĩa là hỗn loạn, nhưng bạn Tiểu Yến Tử không nhớ nên nói loạn)

Vào thời điểm hung hăng, cái “quỳ dễ dàng” cột ở đầu gối nàng rớt xuống, lão Phật gia quả thực tức giận sôi lên, nàng chưa từng bị người khác đối xử vô lễ như vậy, “Người đâu, Hoàn Châu cách cách nói năng lỗ mãng, vả miệng ba mươi cho ta!”

Ai nha, lại sắp bị đánh, Tiểu Yến Tử vừa nghe lời này, vận dụng khinh công ba chân miêu nàng liền chạy ra ngoài Từ Trữ cung, Cần Long thấy loại tình huống này, lập tức hô, “Trại Hoa, Trại Quảng, bắt lấy Tiểu Yến Tử cho trảm!”

“Đạ!” Trại Hoa, Trại Quảng lĩnh mệnh, phi thân đuổi theo. Tiểu Yến Tử công phu mèo cào so với người ta là cao thủ đại nội, bính đáp không vài cái liền bắt được người, áp tới trước mặt lão Phật gia, một thị nữ tiến lên, làm nhiều việc cùng lúc, “Ba ba ba” đánh, chỉ chốc lát sau, mặt của Tiểu Yến Tử có thể xem như đã bị đánh thành cái đầu heo.

Ba mươi hạ rất nhanh đánh xong, lão Phật gia vẫn có chút chưa hết giận, nhưng lại không muốn tái đánh, vì thế nói, “Tiểu Yến Tử, tại trong cung này người liệu cấp ai gia hảo hảo quy củ, người không hiểu cũng không quan hệ, ai gia phải người hảo hảo dạy người, người nếu dám không học..... Người tới, đem Hoàn Châu cách cách đuổi về Sầu Phương traii.”

Xử lý chim én siêu cấp ngu muội, lão Phật gia cảm thấy thân thể mệt mỏi, Càn Long cùng tiểu bánh bao thức thời cáo lui, tiếp theo hoàng hậu cũng đứng dậy ly khai.

Ngày hôm sau, Tình Nhi đến Khôn Trữ cung thỉnh an. Hoàng hậu lôi kéo tay nàng, ôn hòa nói, “Tình Nhi a, nửa năm không thấy, đã đến lúc trở mã càng phát ra đẹp.” Tình Nhi ngượng ngùng đỏ mặt, “Nào có?”

Thấy nàng thẹn thùng, hoàng hậu nở nụ cười, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới, “Người cùng Lan Hinh cũng nửa năm không gặp, tỉ muội các người nên cùng nhau trò chuyện đi thôi.” Nói xong, lập tức sai cung nữ đưa Tình Nhi đến phòng ở của Lan Hinh.

Lan Hinh? Tình Nhi đột nhiên hỗn độn, má ơi, Hoàn Châu còn chưa đủ, lại đến cái hoa mai (đồng âm với Lan Hinh), thế giới này rốt cuộc là cái dạng gì thế này?

Rất nhanh chóng đã đến nơi Lan Hinh ở, Lan Hinh được người bẩm báo đã sớm biết, ở ngoài phòng đi ra đón, “Tình Nhi, đã lâu không gặp, ta rất nhớ người.”

Tình Nhi tập trung nhìn vào, một cô gái thanh lệ thân tử y đi tới, xem bộ dáng hoạt bát ngây thơ động lòng người, lại tưởng tượng đến kết cục bi thảm hoa mai lạc lý (Hoa mai rơi, ý nói sau này bé Lan Hinh có kết cục đau thương như đoá mai bị vùi dập) Lan Hinh, Tình Nhi trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định không thể để mỗ “Rít gào mã” (chính là Phú Sát Hạo Trinh, nàng nào ko nhớ thì xem lại mấy chương đầu nhá) lên làm Phò mã, Lan Hinh là đoá hoa tốt cũng không thể để cho chuột gặm được, con chuột chết kia nên lưu cho đoá Tiểu Bạch hoa kia đi.

37. Chương 37

Tình Nhi càng thêm kiên định quyết tâm không thể cho gả cho chuột, nhưng đến tốt cùng phải làm như thế nào, trong lòng nàng còn chưa rõ.

Bất quá, đầu tiên, nàng tất biết rõ ràng, hiện tại con chuột kia cùng đoá Tiểu Bạch hoa đến tốt cùng có hay không thông đồng ở cùng một nơi, nhưng nàng là một cách cách căn bản bên ngoài cung không có thể lực, nên chỉ có thể tự mình ra khỏi cung xem xét, bọn họ thông đồng ở một cái tửu lâu gọi là gì a, nga, kêu Long Nguyên lâu. Tình Nhi cân nhắc định làm thế nào để nói chuyện này với lão Phật gia, đúng lúc Càn Long dẫn tiểu bánh bao đến Từ Trữ cung thỉnh an lão Phật gia, Càn Long nói muốn dẫn tiểu bánh bao ra cung, Tình Nhi vừa nghe, vui vẻ, đây không phải là ngủ gà ngủ gật còn có người tặng gối đầu sao, Tình Nhi để lộ biểu tình khát vọng nhìn lão Phật gia, như truyền đạt ý “Ta cũng muốn ra cung ngoạn”, lão Phật gia bị ánh mắt trong suốt của nàng nhìn đến chói lòa, tưởng tượng đứa nhỏ này ở Ngũ Thái sơn bồi mình thanh tâm quả dục, tâm thanh tịnh hơn nửa năm liền mềm lòng, dù sao cũng đang ở tuổi thanh xuân, có sức sống là chuyện tốt, vì thế gật đầu ứng.

Đi khỏi Từ Trữ cung, vài người thay đổi phục sức bình dân, ra ngoài hoàng cung, tiểu bánh bao nhìn thấy bộ dáng Tình Nhi “Hương ba lão vào thành” (lão già nhà quê vào thành) nghĩ đã cười. Thân là làm nghề giữ Hồng Liên hỏa, Hồng Liên quản lý việc luân hồi sinh tử ở đời chỉ có thể ở một trình độ nhất định nào đó, hẳn quan sát Tình Nhi không lâu liền phát hiện, trong khối thân thể này là một linh hồn đến từ dị thế, nói đúng ra, là linh hồn nữ hài tử đến từ thế kỷ hai mươi mốt, hẳn là cơ duyên xảo hợp gặp gỡ khi lão sư phụ đưa hồn hắc dẫn tới thế giới này thì lưu lại khe hở thời không nên linh hồn mới xuyên qua đi. Loại sự

tình này, dựa theo cách của lão nhân nói đây là thiên lý mệnh số, ta không cần nhúng tay quá nhiều, được rồi, kỳ thật nói trắng ra dù sao không gian song song nhiều như vậy, chỉ cần người không đem trời xuyên thành cái lỗ thủng, bình thường thần tiên cũng chả có lòng quản việc người xuyên qua.

Vài người ở trên đường tùy ý đi dạo chút thời gian, Tình Nhi mở to hai mắt, xem loạn bốn phía, trong mắt kim quang loạn mào, đây chính là ngã tư đường cổ đại hàng thật giá thật, cũng không phải là làm giả tái hiện lại cảnh cổ đại ngày xưa, tùy tiện lấy kiện đồ vật này nọ trở về hiện đại đều đã là đồ cổ a, phải lấy mỗi thứ thật nhiều, nằng đây sẽ trở thành đại phú bà, Aha ha ha ha —— tiểu bánh bao thấy mắt Tình Nhi bắn ra kí hiệu tiền (là cái này \$), không nói gì, có điều nếu người nghĩ muốn phát tài, lấy đồ vật trong cung chẳng phải tốt hơn sao, so sánh với loại hàng vỉa hè kia đáng giá hơn nhiều!

Dọc đường đi Càn Long vẫn nắm tay tiểu bánh bao, khi không hẳn còn vô cùng thân thiết thì thầm vài câu, trên mặt tiểu bánh bao cũng lộ vẻ nể nang tươi cười, hình ảnh hai người cùng một chỗ làm cho người ta nhìn vào liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Tình Nhi chú ý tới, bật người đem ý đồ “đầu cơ trục lợi đồ cổ”, với cả “phát tài” bay lên chín tầng mây, thân đủ tư cách hủ nữ, nằng luôn nghiêm khắc tuân thủ “Tiền tài đáng quý, sinh mệnh giới cao, nếu cố làm JQ, hai người đều có thể phao” là tiêu chuẩn một hủ nữ. Vì thế Tình Nhi thu lại ánh mắt loạn ngẩn, chăm chú nhìn chằm chằm Càn Long cùng tiểu bánh bao hồ động, bối cảnh bay đầy phấn hồng phao phao.

Đi dạo một thời gian, phát hiện sắp tới giữa trưa, mọi người nhiều ít đều đã đói bụng, Tình Nhi thật vất vả thu hồi tầm mắt dính vào phụ tử Càn Long, giờ mới nhớ tới việc mình ra ngoài để làm chính sự. Càn Long cúi đầu ôn nhu hỏi tiểu bánh bao đói bụng không, tiểu bánh bao gật đầu, Càn Long bắt đầu lo lắng dẫn vợ con bánh bao hẳn đi tẩu lâu ăn cơm.”Lão gia, không bằng đi Long Nguyên lâu đi!” Tình Nhi đề nghị nói.

Tiểu bánh bao nghi hoặc nghiêng đầu hơi hơi sai lệch, nhớ lại mình vừa quay về kinh thì gặp được tửu lâu kia, không rõ Tình Nhi nghĩ như thế nào mà muốn tới cái tửu lâu có bối cảnh âm thanh quý dị kia ăn cơm, lại còn tên “Rít gào mã” với đóa Tiểu Bạch hoa đều hảo chán ghét. Càn Long nhớ tới Hoàng Thiên Nhật nói hẳn là ở Long Nguyên lâu gặp được tiểu bánh bao —— lúc ấy mẫu Vương gia vì muốn được thưởng đã quên báo cáo cho Càn Long nơi đó xảy ra chuyện gì —— vì thế Càn Long quyết định đi xem. Tiểu bánh bao thấy Càn Long quyết định muốn đi, cũng gật gật đầu, dù sao cùng lắm thì tái chỉnh kia hai người chút thôi, hơn nữa có hoàng a mã ở đây, dù thế nào cũng sẽ không gây hại cho hẳn.

Vì thế đoàn người hướng Long Nguyên lâu đi đến.

Tiểu nhị ngoài cửa tiếp đón đều là gặp qua không ít hạng người, sớm luyện ra một đôi “độc mắt”, gặp một hàng mấy người mặc dù ăn mặc đơn giản, nhưng khí chất cao quý, liền biết đây khách quý, chạy nhanh tiến lên tiếp đón, “Mời vị đây và vị tiểu thư vào bên trong!”

“Tiểu thư?” Tình Nhi kim ngạc, ở hiện đại từ này cũng không phải cái gì khích lệ a. Tiểu bánh bao nghi hoặc, nhìn thoáng qua thấy cổ đang nghiêm mặt, Tình Nhi bĩu môi than thở, trừng mắt, không rõ nằng lại làm sao, ân, tiểu bánh bao trong lòng gật đầu, nữ nhân thực rất kỳ quái.

Tiểu nhị tiến lên vài bước tiếp đón mấy người, vừa thấy thân ảnh tiểu bánh bao, liền lập tức nhận ra, không phải là tiểu công tử ngày đó bị Hòa Thân vương mang đi sao? Có thể nhận thức Hòa Thân vương, thân phận tiểu công tử này chỉ sợ không đơn giản, vì thế ý cười lý lại thêm vài phần ân cần, “Nguyên lai tiểu công tử ngài cũng đến đây, mời đến bên trong. Các vị cần nhả gian không?” Càn Long gật đầu, trong lòng giấm chua, hẳn không nghĩ sẽ ngồi ở đại sảnh ồn ào này, để cho một đám”lang” mơ ước vợ con bánh bao của hẳn, nhìn những người đó nhất là nữ nhân, ánh mắt tựa như phải ăn luôn tiểu bánh bao vậy.

Mấy người đi lên nhả gian trên lầu, đi lướt sát một nam tử trẻ tuổi, Tình Nhi cúi đầu nghĩ tâm sự, lại không cần thận, va vào tên nam tử kia, nam tử sững sốt, lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, trước khi hai người té ngã trên đất thì có một giây phản ứng nhanh chóng bảo vệ Tình Nhi, để chính mình làm đệm cho Tình Nhi.”Cô nương người không sao chứ?”Namtử đứng dậy, giúp Tình Nhi đứng lên, sau đó quan tâm hỏi han. Dễ nhìn a, Tình Nhi thấy rõ mặt nam tử, nằng thiếu chút nữa chảy nước miếng, sao mắt, hình tượng, thân thủ, nên là công hay nên là thụ a!Namtử thấy Tình Nhi không nói lời nào, nghĩ rằng vừa rồi dọa sợ nằng, vì thế hảo phong độ nói, “Vừa rồi mạo phạm tiểu thư đúng là vô tình, còn thỉnh tiểu thư thứ lỗi.” Tình Nhi dùng sức tóm chính mình quay về tâm hồn thiếu chút nữa bay lên trời, ôn nhu đáp lễ, “Tiểu nữ không có việc gì, đa tạ công tử quan tâm. Cũng là tiểu nữ không phải, đi đường không chú ý, cũng thỉnh công tử

tha thứ.” Thật sự là ôn hòa có lẽ hảo khiêm tốn a, Tình Nhi trong lòng YY, nên cho hấn xứng với dạng người nào, để vương công thì đã có đứa nhỏ bánh bao, vậy bá đạo công cũng không tồi, hoặc là nữ vương thụ? Nam tử nhìn Tình Nhi hai mắt lóe hào quang, thật sự chói mắt, trong nháy mắt hoảng thần, thật là một nữ tử đặc biệt a, nàng hấn là rất thú vị đi? Có tâm hỏi tính danh nàng phát giác quá mức đường đột, hơn nữa phụ thân có việc tìm hấn, phía sau gã sai vặt lại thúc giục hấn nhanh trở về, đáy lòng hấn chỉ có thể tiếc nuối thở dài, “Hôm nay có việc gấp, tại hạ đi xin đi trước một bước.” Sau đó hơi có chút lưu luyến rồi đi.

Tình Nhi chăm chú nhìn bóng dáng nam tử, trong lòng cũng có điểm không đành, nàng vẫy vẫy đầu, đem đáy cảm giác quái dị kết lại không muốn buông tha “tài nguyên” tốt đẹp như thế, làm cho nàng xem không đến đam mê, tình yêu nam nam vĩ đại, đúng, Tình Nhi nắm tay, nhất định là như vậy. Đắm chìm trong tư tưởng chính mình, Tình Nhi không để ý Cao Không Cần ở bên tai Cần Long nói nói mấy câu, xem hai người bọn hấn đều có chút tâm mất đảm chiêu.

Mấy người vào nhã gian, gọi đồ ăn, sau đó uống trà tùy ý trò chuyện, tiểu bánh bao lại đem chén trà đặt ở một bên, không có phải ý tứ gì, đám người Cần Long kỳ quái, liền muốn hỏi. Tiểu bánh bao cắn chặt răng không chịu nói vì cái gì, không lâu sau, chợt nghe một thanh âm u oán mờ mịt giống như quỷ khóc nửa đêm truyền vào, “Nguyệt nhi mơ màng, Thủy nhi trong suốt, Tâm nhi không chừng, Đăng nhi bán minh, Phong nhi không xong, Mộng nhi không yên, canh ba tàn cổ, một cái sâu nhân, Hoa nhi tiểu tụy, linh hồn nhỏ bé như tụy.....”

“Phốc ——” Tình Nhi một miệng nước trà cống hiến cho sàn nhà, ho khan không thôi, đó là ngữ khí của âm thanh kinh điển đáng sợ kia, vậy kia là đóa Tiểu Bạch hoa đi?

38. Chương 38

Đoạn thời gian sau, Tiểu Bạch hoa lại thay đổi vài đoạn xương tủy, nhưng đều không ngoại lệ, vẫn là cái loại làn điệu u oán, Tình Nhi rung mình vài cái, sờ sờ trên người đã nổi da gà, thiên, quả thực rất khủng bố, nếu như cô ta hát ở chiến trường tám phần có thể không đánh mà thắng, bất quá, tổn thất bên ta phỏng chừng cũng rất lớn.....

Lúc này, lão bản Long Nguyên lâu ở trong phòng, cầm sổ sách mấy tháng trước, quả thực khóc không ra nước mắt, Long Nguyên lâu của hấn trong kinh thành vốn là đại tửu lâu số một số hai, nhưng từ khi Bạch cô nương mặt dày mày dạn bắt đầu tại Long Nguyên lâu hát rong, sinh ý ngày càng sa sút, ban đầu còn có một ít lão khách hàng thường đến nay cũng bởi vì chịu không nổi nữ nhân một thân đồ tang xui xẻo cộng thêm tiếng ca ử tử mà không hề đến Long Nguyên lâu ăn cơm, còn có tên Bối Lặc gia vì người nào đó tranh giành Tình Nhi mà không phân tốt xấu động thủ với 1 ít công tử giới quý tộc, nên bộ phận khách này cũng tổn thất, kia đều là bạc trắng bóng a, hấn đau lòng đến sắp tử. Trời biết hấn hiện tại có bao nhiêu nghĩ muốn đem nữ nhân tai họa ném vào Cầu Lan viện, nếu muốn giả trang điều kim quy tế (câu được con rể quý) nhu nhược đáng thương cũng không phải ở Long Nguyên lâu a, còn có cái gì Bối Lặc gia, người thích thì rình về cung nha, mỗi ngày hô “Ngâm sương thuần khiết thiện lương, trong lòng ta cảm nhận nàng như hoa mai tiên tử”, sau một bên theo đuổi nữ nhân ở Long Nguyên lâu hát rong trang nhược câu dẫn người, một bên vừa tiến vừa lùi liên tranh giành làm chồng Tình Nhi, Long Nguyên lâu lão bản có chút ác ý đoán rằng, đầu Bối Lặc gia sẽ không bị ngốc đi, quả thực có tật xấu, hoặc là đầu của hấn chỉ có để làm vật trang sức mà thôi.

Lâu lý lại truyền đến thanh âm ồn ào, trên mặt lão bản biểu tình nhanh chóng suy sụp, cảm giác đau đầu muốn chết, bên ngoài lại là Bối Lặc gia đầu óc có tật xấu kia giờ mười ngón tay ra làm loạn, chính là không biết lúc này hấn nháo cùng ai.

Đám người Cần Long cũng mở cửa sổ, đem tầm mắt hướng về phía cửa cầu thang lầu hai —— thanh âm huyền ảo thanh, chỉ thấy một người trẻ tuổi vẻ mặt vận vẹo bắt lấy áo người trẻ tuổi khác lớn tiếng rít gào, ngay cả Long Nguyên lâu có cách âm tốt cũng chẳng chống đỡ nổi được tiếng của hấn.

Ở cửa cầu thang lầu hai, sự việc là vài vị diễn viên đối diện đuối nhau, hoặc nói đúng hơn cũng không chuẩn xác như vậy, chỉ thấy Bạch Ngâm Sương trong tay cầm khăn lau nước mắt nức nở, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu, nhưng trên thực tế nàng đang dùng khước mắt dư quang ngắm tình huống hai nam nhân, ngầm có chút nghiêng răng nghiêng lợi, đáng chết Phú Sát Hạo Trinh, mỗi lần đều phá hư chuyện tốt của nàng! Mỗi lần nàng phát hiện công tử tuần tú giới quý tộc muốn tiến lên nghênh tiếp chu đáo, đều bị nam nhân này nhảy ra phá đi, tuy nói nam nhân này là Bối Lặc gia, nhưng kinh thành còn có công tử thế gia trẻ tuổi rất tốt sao, nếu có thể gặp gỡ hoàng tử chẳng phải càng tốt? Bất quá này nam nhân này cũng không thể đắc tội, nếu không nàng sẽ ko có chỗ dựa vững chắc, hẳn chỉ có thể là lựa chọn cuối cùng của nàng.

Phú Sát Hạo Trinh tắc hoàn toàn không phát hiện “hoa mai tiên tử” của hắn trong lòng đang tính toán cò con, hắn nhéo áo Đa Long, người kia thế nhưng mưu toan nhúng chàm sát lại gần Ngâm Sương của “Hắn” (vì đây là Hạo Trinh nhận Ngâm Sương là của mình nhưng thực tế là không phải nên để trong ngoặc). Đây là tội không thể tha thứ! Đa Long ngu xuẩn, vô năng, như thế nào có thể xứng đôi với tiên tử đâu? Thật thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Đa Long vẻ mặt bất đắc dĩ, thực cảm thấy được mình vô tội, tuy nói hắn ăn chơi trác táng, nhưng cũng là có thân phận, làm sao để mình dính dáng đến loại nữ nhân không có nhân phẩm này, chính mình chẳng qua cùng hắn chỉ là ám muội tặng cho nàng vài cái liếc mắt đưa tình, chủ động yêu thương nhưng nhớ Băng Sương cười cợt vài câu mà thôi, rõ ràng là nữ nhân kia tự mình đi lên, đang nghe nói mình là cái con cháu hoàng tộc về sau lại giả bộ “nữ nhân đàng hoàng” bị hắn trẻ hư đùa giỡn, khiến hắn cảm thấy ghê tởm, cố tình còn Phú Sát Hạo Trinh bị nữ nhân này mê hoặc đầu óc choáng váng không biết từ góc nào nhảy ra, hắn đem cái nữ nhân bảo hộ, rít gào tiến lên bắt đầu động thủ, có lầm hay không? Đa Long hẳn cũng không phải dễ khi dễ, như thế nào có thể tùy ý để người khác cười trên đầu mình giường oai? Vì thế Đa Long cũng bắt đầu hoàn thủ, hai người bắt đầu động chân động tay, ghế vẫn theo hướng ném bay thẳng tới cửa cầu thang.

Bạch lão cha cảm thấy thực bất đắc dĩ, hắn biết mình dưỡng ra nữ có lòng dạ cao, ý vào bản thân có vài phần tư sắc, một lòng vào nhà đại quý nhân, khả người cũng ên nhìn lại thân phận mình, không thể ý vào cả ngày gây chuyện thị phi a, bóp chết đại nhân vật nào đó họ còn không liền quay lại đâm chết người như con kiến, bọn họ là người mà tiểu dân chúng không thể trêu vào, cho dù tạm thời có Bối Lặc gia che chở, đại nhân vật cũng không thiết theo chân cùng tiểu nhân vật so đo, nhưng cũng không thể biến thành cớ để người gây chuyện thị phi! Nhìn xem, Bối Lặc gia này ba ngày hai đầu vì dưỡng nữ ở Long Nguyên lâu của người ta nháo sự, ra bộ dáng gì nữa! Hôm nay vẫn như vậy, đối phương vẫn là người hoàng tộc, bọn họ của nhỏ nhà nghèo lại nhạ đặc khởi yêu (không thể dây dưa với người có quyền thế). Vì thế bạch lão cha nghĩ muốn tiến tới tách hai người ra khuyên dừng tay, nhưng lão thể suy, luận khí lực làm sao là đối thủ hai nam nhân tuổi trẻ, trong lúc hai người hung hăng đánh đấm, Phú Sát Hạo Trinh vô tình đẩy Bạch lão cha một chút, Bạch lão cha lão đảo, ngã từ thang lầu xuống, mà kia hai người hồn nhiên còn chưa phát giác, Bạch Ngâm Sương cũng đang trong tâm sự tính toán nhỏ nhặt, căn bản không chú ý tới dưỡng phụ mình gặp nguy hiểm, chờ vài người phát hiện, Bạch lão cha đã muốn tuyệt khí bỏ mình.

Bạch Ngâm Sương trong lòng ít nhiều có điểm khổ sở, bất quá rất nhanh liền khôi phục, nàng cắn răng, lại có chủ ý. Bạch Ngâm Sương hai mắt rưng rưng vọt tới trước mặt Đa Long, nắm lấy quần áo hắn mà bắt đầu kêu khóc, “Đều là người hại chết cha ta cha, người đền mạng cho cha ta!”

Đa Long vẻ mặt mờ mịt, việc này cùng hắn quan hệ gì? Phú Sát Hạo Trinh ở sừng sốt một chút rồi cũng tiến lên, kéo lấy Đa Long vừa thông suốt rít gào, “Người như thế nào ác độc như vậy? Một lão nhân gia người cũng hạ thủ được?” Đa Long phẫn nộ, người có lầm hay không, chuyện này theo ta không có quan hệ, ta căn bản là bị tai bay vạ gió được không, Bạch lão đầu nhi còn không phải là ta đẩy xuống đâu, người nọ do Phú Sát Hạo Trinh người đẩy, dựa vào cái gì lại đổ trên đầu ta? Vì thế mấy người lại bắt đầu ẩu đả.

Trên ghế, Tình Nhi có tâm muốn cứu Bạch lão cha, lại nể hà mình là thiếu nữ tử tay trái gà không chặt, trong nháy mắt không kịp, sau khi gặp nam nữ hai người kia chỉ thấy xem thế là đủ rồi, trước kia xem kịch truyền hình chỉ cảm thấy này hai người NC mà thôi, không nghĩ tới còn kiêm da mặt dày đến bất trị.

Tiểu bánh bao nằm úp sấp trong lòng Càn Long, tìm vị trí thoải mái oa hảo, hiện tại một chút y cũng không muốn quan hệ cùng mấy nhân sĩ thích bày đặt, mỗi lần chỉ cần dính đến mấy người đó, liền không có chuyện tốt, tuy nói không hay ho không phải chính hắn, nhưng là thực chán ghét, động chút liền nước mắt, rít gào,

quỳ xuống, không nghĩ qua là không theo ý tưởng bọn họ làm việc, còn bị lên án tâm tư ác độc, hẳn chính là đã chịu đủ.

Cần Long liếc mắt một cái nhìn tròng ngoài, cảm giác hưng trí thiếu thiếu, gọi ra một âm vệ, phân phó một tiếng để hẳn đi tìm quan phủ xử lý sự tình. Sau đó không xem Tình Nhi vô đầu bút tai, đem tiểu bánh bao trong lòng ôm chặt, chọn đồ ăn tiểu bánh bao thích gấp cho hẳn.

Nhìn hai người tự nhiên một uy, một ăn, thuần thực như là diễn luyện hơn một ngàn lần, Cao Không Cần cúi đầu, loại sự tình này gần nhất hẳn đã nhìn đến chết lặng, Tình Nhi thu hồi tâm tư chú ý bên ngoài, loại cảnh tượng này thật là đáng yêu a, chảy nước miếng a chảy nước miếng.

39. Chương 39

Nhận được âm vệ nặc danh báo án, không bao lâu, quan phủ đi đến. Lệ đi hỏi sau, thấy song phương đều là quyền quý trong kinh, cũng không phải cố ý giết chết Bạch lão cha — tuy Bạch Ngâm Sương cùng Phú Sát Hạo Trinh đều một mực chắc chắn nhân là Đa Long giết chết, nhưng ở đây còn có nhiều nhân chứng danh dự uy tín ở kinh lý đã chứng kiến cả quá trình — mà Bạch lão cha cùng Bạch Ngâm Sương lại chính là giang hồ hát rong, không có thân phận bối cảnh, vì thế việc này cũng sẽ không làm rõ.

Quan phủ biết rõ ràng sự tình xong, bước đi. Người trong tửu lâu cũng ngại nơi này đã có người chết làm điềm xấu, lục tục rời đi, Cần Long cũng kéo tiểu bánh bao thấy được thì tiện tay muốn đem giải phẫu cẩn thận nghiên cứu cùng Tình Nhi ly khai. Thân là hoàng đế, hẳn rất bận rộn, khả một chút không quản hết những chuyện này, chính là Phú Sát Hạo Trinh nghe nói không tồi, nào ngờ lại ngu xuẩn đến vậy, hẳn cần phải chú ý, ngàn vạn lần không thể để hẳn đánh chủ ý đến ngôi phò mã, càng không thể đem nữ nhân hoàng gia đẩy vào hố lửa.

Đa Long hiểu được mình gặp xui, bỏ lại Phú Sát Hạo Trinh cùng Bạch Ngâm Sương rời khỏi, trong lòng quyết tâm đặt lễ đính hôn, về nhà phải bước qua chậu than, dùng lá mầm tắm rửa một cái, đuổi xui!

Bạch Ngâm Sương khóc sụt sùi, Phú Sát Hạo Trinh vội vàng an ủi “hoa mai tiên tử” của mình, không đêm xía tới Đa Long.

Tiểu bánh bao hé ra khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn che lấp vẻ lo lắng, tâm tình khó chịu cực kỳ — tuy rằng lòng hiếu kỳ của hẳn không được thỏa mãn cũng chiếm một phần tỉ lệ nhỏ — khiến hẳn đối hai người kia ấn tượng thẳng trong trí nhớ chỉ có một câu, “rất được”. Đương nhiên, tiểu bánh bao không vui, chúng ta “hết thấy lấy LP làm trung tâm” Cần Long cũng đồng dạng tâm tình bất hảo, sau đó đại BOSS càng không cao hứng, còn có người nào dám tươi cười, đoàn người nghiêm mặt tối tăm trở về cung. Hơn nữa đêm đó, Cần Long cũng cảm thấy đáng thương bị hắc bánh bao nhà mình giận chó đánh mèo bỏ quên, bánh bao dùng chân chồm lên kín kẽ, thiếu chút nữa ngay cả đầu đều vùi vào cắn, nửa điểm không cho Cần Long bính, vì thế hoàng đế đại nhân nhu cầu bất mãn mà hoa lệ nổi giận, đương nhiên, cũng không phải là hướng chính mình âu yếm bánh bao.

Ngày hôm sau lâm triều, Cần Long mặt âm trầm, không cần tiền văn như phát ra lãnh khí, đáng thương các đại thần mặc danh kỳ diệu, liều mạng hồi tưởng chính mình có làm sai chuyện gì, tại sao lại khiến cho Hoàng Thượng tức giận dữ dội như vậy. Cần Long thực buồn bực, Phú Sát Nhạc Lễ chính là vương gia hàng đầu được cái lớn mà thôi, căn bản không có thực quyền, bình thường y không vào triều, làm cho hẳn nghĩ muốn trút giận lại không có ai, một hơi ghen, khuôn mặt tuần tú ngày càng đen, các đại thần sợ tới mức thở ra cũng không dám, ở đầu run run, nơm nớp lo sợ vượt qua cả lâm triều.

Phía dưới, mấy đại thần thừa dịp không ai chú ý kéo Cao Không Cần, ở phía sau, quanh co lòng vòng hồi nguyên nhân Hoàng Thượng tâm tình kém như vậy, sớm được Cần Long phân phó Cao Không Cần ra chiếu chỉ cho mọi người lui về hết, cũng mật mờ nhắc tới hôm qua Hoàng Thượng cải trang tới Long Nguyên lâu, khi trở về thì tâm trạng bắt đầu xấu đi. Các đại thần tìm được manh mối, nhanh trở về điều tra ngày đó Long Nguyên lâu đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Đợi đến buổi chiều, rất nhiều đại thần cầm trong tay điều tra báo cáo, trên mặt biểu tình rất cổ quái, đại vương phủ như thế nào sẽ xuất hiện loại cực phẩm này đâu? Vì một cái ca nhi dễ tiện động bất động lấy chồng gia “Tranh giành Tình Nhi” liền thôi, còn biến thành ai ai cũng biết, sợ người ta không biết y cùng cái gọi là “hoa mai tiên tử” — trong lòng luyện ái, một nữ nhân không biết liêm sỉ nữ nhân mà xứng với tiên tử — có một chân giống. Nghe nói ngày đó thất a ca vừa mới quay về kinh thành, người này đã đắc tội với y và Hoà Thân vương, thất a ca có lẽ người không biết, nhưng Hoà Thân vương thì người luôn nhận thức đi, bị người nhìn đến người gièm pha, người cư nhiên còn không thu liễm, này cũng liền thôi, người cư nhiên kiêu ngạo không giảm, để một cái nữ nhân nháo đến mạng người, còn nháo trước mặt Hoàng Thượng. Các đại thần lắc đầu, đại Vương gia cùng Phúc Tấn còn đang phải thu xếp chu đáo cực phẩm thượng công chúa, làm ra loại sự tình này, còn muốn si tâm vọng tưởng, quả thực là không biết sống chết. Nếu làm cho Hoàng Thượng sinh khí, Phú Sát Hạo Trinh đời này tiền đồ tuyệt đối là vô “lượng”. Vậy nên một số tên gian thần ban đầu đi theo phía sau Phú Sát Hạo Trinh vuốt mông ngựa cho rằng y sẽ có tiền đồ tốt vinh hiển của quý công tử khiến đám người như rắn rết đo ghen tỵ. Sau đó, các đại thần ban đầu cùng đại vương phủ coi như thân hậu giờ thái độ đối Phú Sát Nhạc Lễ rõ ràng lạnh nhạt dần, tìm cũng rất nhiều.

Trong cung, tiểu bánh bao ở được phòng của mình, Vĩnh Tông càng nghĩ càng không vui, cứ vậy nên trong lúc vô ý đoạn được thảo trên quý cầm ở tay đã bị nghiền nát thành bột phấn, tiểu bánh bao mặt càng đen. Đã biết là không nên lãng phí nguyên liệu, mà thôi, hần đơn giản đưa tay bỏ bột phấn qua, ngồi ngốc ở trên ghế trong chốc lát, châu mắt to đen bóng vòng chuyển, sau đó gọi một tiểu thái giám, ghé vào lỗ tai hần vừa nói vừa giải thích, tiểu thái giám lĩnh mệnh rời đi.

Xử lý xong chính sự, Càn Long tiến đến được phòng bắt mổ con vừa tiếp xúc được liệu liền mất ăn mất ngủ đi ăn cơm, chỉ thấy bánh bao nhà mình ngồi ở ghế trên, khóe miệng tươi cười ngọt ngào, trong ánh mắt lóe hừng phấn sáng rọi, Càn Long khẳng định bánh bao nhà mình lại chinh người. Bất quá biểu tình lóe sáng thật đúng là đáng yêu, Càn Long đem mổ bánh bao ôm vào lòng ngực, cúi đầu hôn trụ cánh môi nhỏ nhỏ như lụa khiến hần tưởng niệm cả buổi kia. Tiểu bánh bao cũng không kháng cự, thuận thế tiến sát vào lòng vợ mình, mặc hần hôn đủ. (úi giời, e í bảo a Long là vợ à)

Bạch Ngâm Sương một thân đồ tang — kỳ thật chính là y phục nàng thường mặc buộc thêm một cái bạch bố trên đầu thôi — vẻ mặt tiêu tụy quỳ gối trước cửa Long Nguyên lâu, nước mắt chảy dài trên mặt, thân hình giống như nhược liễu phù phong (liễu yếu trợ trời trước gió lớn), có mấy người nam nhân trong lòng đại động, mặt đầy thương tiếc muốn tiến lên, lại bị người bên ngoài giữ chặt, chỉ chỉ trước người Bạch Ngâm Sương có đeo một cái băng, nam nhân ngừng cước bộ. Chỉ thấy trên băng viết “bán mình táng phụ” cùng với chữ “năm mươi hai”. Trời à, năm mươi hai, vài người khe khẽ nói nhỏ, người bình thường cả đời cũng chưa từng nhìn đến năm mươi lượng bạc đâu, này không phải bán mình táng phụ a, rõ ràng là muốn cầu công tử nhà giàu a.

Mấy công tử nhà giàu thật ra đã đưa năm mươi hai lượng bạc, nhưng Bạch Ngâm Sương vừa thấy những người đó không phải bộ dạng văn lưu phong nhã, chính là một thân tục khí, so ra còn kém hơn đồ ngốc bồi lặc Phú Sát Hạo Trinh kia, cảm thấy chán ghét, tất nhiên là sẽ không đi theo bọn họ.

Rốt cục gặp được một tên thấy mình bị quét mặt mũi, vương tôn công tử then quá hoá giận, sai gia phó tiến lên đoạt người, Bạch Ngâm Sương liều mạng phản kháng, mắt thấy trốn không thoát, Phú Sát Hạo Trinh lại không biết từ chỗ nào chui ra, hai ba chiêu đánh hạ tên “ác bá” không có võ công gì, vẻ mặt ôn nhu nâng “hoa mai tiên tử”, quan tâm hỏi, “Ngâm sương, người không sao chứ?”

Bạch Ngâm Sương mặc hần nắm tay mình, trong lòng chuyển ý niệm trong đầu, bọn ta quỳ nửa ngày, chân đau muốn chết, vẫn không thấy cao quý anh tuấn công tử đến làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, chẳng lẽ nàng phải gả cho người trước mắt này? Nàng vẫn là có chút không cam lòng a.

40. Chương 40

Ngay tại thời điểm Bạch Ngâm Sương chuẩn bị nhận mệnh Phú Sát Hạo Trinh ôm ấp, đám người ngoại truyện xuất hiện thanh âm lạnh lạnh, “Dừng tay!” Chỉ thấy một cái bạch diện thiếu niên tiến tới, ngăn cản đường đi Phú Sát Hạo Trinh và Bạch Ngâm Sương, đoạt lấy bạch ngâm sương trong tay Phú Sát Hạo Trinh, đem người kéo về phía sau bảo vệ, “Hay cho tên tiểu tử lớn mặt này, ban ngày ban mặt mà dám cưỡng thường con gái nhà lành!”

Phú Sát Hạo Trinh lời kéo “hoa mai tiên tử” của mình, đang muốn hưởng nàng thổ lộ mình yêu nàng cỡ nào, nào đoán được “hoa mai tiên tử” đã bị người khác đoạt đi rồi, hơn nữa Phú Sát Hạo Trinh hẳn còn bị oan uổng thành đấng đồ tử, luôn luôn chỉ có hấn chỉ trích người khác, đâu nghĩ đến có ngày cư nhiên còn có thể có người đem đỉnh đầu mũ khấu lên người mình, trong lúc nhất thời sững sờ đứng yên đó.

Bạch diện thiếu niên thấy hấn không nói lời nào coi như hấn cam chịu, lời kéo Bạch Ngâm Sương bước đi, “Đi! Cô nương, đến chỗ chúng ta, để ngũ a ca chúng ta thay người chủ trì công đạo!” Thiếu niên này đứng là tiểu thái giám bên người ngũ a ca Tiểu Thuận Tử, thấy chủ tử nhà mình đã nhiều ngày bởi vì bị Hoàng Thượng cấm chường bên trong phủ mà tâm tình không tốt, hấn muốn tìm cái biện pháp làm chủ tử vui, nghe trong cung người ta nói Long Nguyên lâu đồ ăn khá ngon, Hoàng Thượng đã từng đến đây ăn cơm, vì thế nghĩ chạy đến mua chút lấy lòng chủ tử, không nghĩ tới còn chưa tiến vào cửa Long Nguyên lâu, ngay phía trước đụng tới chuyện này. Hấn cùng gia chủ tử giống nhau chỉ số thông chỉ số thông minh không vượt quá cấp bậc tiểu học, Thuận Tử dám đem một JQ thành QJ (JQ = gian tình, QJ = cường gian), vì thế liền có một màn kia.

Bạch Ngâm Sương gặp thiếu niên trên người mặc y phục cũng không thể gọi là tốt nhất, nói chuyện thanh âm lại lạnh lạnh làm cho người ta cả người tóc gáy đứng thẳng, nghĩ đến lại là công tử nhà ai không nên thân ăn chơi trác táng, muốn giã, người như vậy còn không bằng gả cho kia Phú Sát Hạo Trinh đâu, ít nhất nam nhân kia bộ dạng coi như thuận mắt, nhưng vừa nghe thiếu niên nói lên ngũ a ca, Bạch Ngâm Sương trông mắt liền chuyển, lập tức đình chỉ giã dựa, suy nghĩ cẩn thận rằng thiếu niên đó sợ là tiểu thái giám của ngũ a ca quý phủ a, ngũ a ca chính là chính nhân long tử, mà kia Phú Sát Hạo Trinh chính là một Vương gia khác họ quý phủ bối lạc, thân phận căn bản không thể sánh bằng thôi. Nghĩ đến đây, Bạch Ngâm Sương chuyển ý nghĩ, bắt đầu cân nhắc làm sao ở trước mặt ngũ a ca phần nhu nhược, hảo bắt lấy tâm hấn.

Rốt cục Phú Sát Hạo Trinh cũng phản ứng lại muốn tiến lên như “Ác bá” đoạt lại “hoa mai tiên tử” vào tay hấn, lại bị Tiểu Thuận Tử mang thị vệ ngăn cản lùi xuống, hấn Phú Sát Hạo Trinh hai hạ quyền cước cũng chỉ có thể khi dễ một ít gia đình hộ viện quyền cước thô tục, sao có thể là đối thủ thị vệ hoàng gia, hai ba hạ đã bị đối phương đả thương trên mặt đất, sau đó chỉ có thể phần nộ nhìn người ta mang “tiên tử” của mình nghênh ngang mà đi. Phú Sát Hạo Trinh nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, hấn Phú Sát Hạo Trinh chưa từng ném qua rắc rối lớn như vậy, ngũ a ca, cho dù người là hoàng tử, cũng không có thể cường thường dân nữ, ta nhất định sẽ lấy lại công đạo, đem “tiên tử” đoạt lại.

Vài người không phát hiện, trong đám đông có một người mặc bình thường, tướng mạo bình thường, quả thực chính là loại người nhìn trong đám người cũng nhận không ra nhìn thấy một màn này, lộ ra bộ dáng mỉm cười quỷ dị, lập tức biến mất giữa biển người.

Vĩnh Kỳ đứng ở trong phủ, vốn định tuần chỉ sinh mấy đứa nhỏ cùng hấn và Tiểu Yến Tử song túc song tề, lại không ngờ mỗi lần ôm ôn hương nhuyển ngọc, chính mình lại không hề xúc động, điều này khiến hấn nghĩ rằng bản thân đối Tiểu Yến Tử cảm tình quá sâu, liên quan thân thể cũng trở nên trung trinh, thậm chí không có cách nào khác đối nữ nhân khác ngoài Tiểu Yến Tử nảy sinh dục vọng.

“Gia, gia.....” Tiểu Thuận Tử đưa Bạch Ngâm Sương đến phòng khách, liền gào to hô vọt vào thư phòng Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ đang ngồi ở ghế trên tiến hành đoạn thời gian lễ thường —— tưởng niệm Tiểu Yến Tử, cũng không biết Tiểu Yến Tử có hay không bị khi dễ, có hay không ăn no mặc ấm..... Đang nghĩ ngợi tới đâu, đã bị Tiểu Thuận Tử đánh gãy, cảm thấy nhất thời có chút mất hứng, mặt trầm xuống dưới, “Chuyện gì mà ngạc nhiên?”

Tiểu Thuận Tử cũng từ trong cung đi ra, nhân lực cũng có chút lạnh lợi, thấy chủ tử mặt đen, làm thái giám hầu hạ ngũ a ca gần mười năm, Tiểu Thuận Tử biết chính mình có chút đắc ý vênh vao, tám phần

quấy rầy đến chủ tử tưởng niệm Hoàn Châu cách cách, vì thế thấp giọng nói có phần rụt rè, chờ ngũ a ca sắc mặt hơi hoãn, hần giống như vật quý đem chuyện vừa mới ở long nguyên lâu nói BLABLABLA cùng chủ tử nhà mình.

Ngũ a ca luôn luôn tự xưng là chính nghĩa, chuyện gì —— đương nhiên chủ yếu là về tình tình yêu yêu —— đều phải quản thượng quan tâm, vừa nghe Tiểu Thuận Tử nói có người ức hiếp Bạch Ngâm Sương- một thiếu nữ tử vừa mới tang phụ, lập tức hý sinh làm con mồi cho đám chim chuột ngoài đồng, đem Phú Sát Hạo Trinh thành bại hoại trong kinh thành, hận không thể có mặt lúc ấy, đem Phú Sát Hạo Trinh kia nói quá lên một chút, sau đó lại thương tiếc Bạch Ngâm Sương gặp bất hạnh, muốn gặp hiểu nữ bán mình tâng phụ một lần, Tiểu Thuận Tử ánh mắt xem chủ tử, thí diên thí diên chạy đến phòng khách, đưa Bạch Ngâm Sương dẫn tới thư phòng, sau đó lui ra ngoài. Bạch Ngâm Sương kiên quyết cúi người.

“Ngẩng đầu lên cho gia nhìn xem.” Vĩnh Kỳ nhìn Bạch Ngâm Sương thân mình tinh tế mềm mại, giống như nhược liễu phù phong, lấy tay áo che mặt, anh anh khóc, càng hiển mảnh mai, cảm thấy lại thương tiếc.

Bạch Ngâm Sương ở trên đường bắt đầu nổi lên cảm tình, yêu cầu mình hé ra phù dung mặt trở nên “lê hoa một chi xuân mang vũ”, giờ phút này nghe được Vĩnh Kỳ nói, trong lòng chịu đựng mừng thầm, ngẩng mặt đối với Vĩnh Kỳ, lòng lại là một trận cao hứng, ngũ a ca anh tuấn tiêu sái, tuổi trẻ đầy hứa hẹn —— không biết nàng làm sao thấy được —— hơn nữa thân phận lại cao quý, nàng nếu không hảo hảo nắm chắc liền rất phụ bản thân. Vì thế thủy mâu trong suốt khê liếc mắt Vĩnh Kỳ, trong mắt quang lưu chuyển, mềm mại quuyến rũ phi thường.

Ngũ a ca thật ra đối nàng lòng có thương tiếc, khá thương tiếc, nhưng hiện tại trong lòng tràn đầy Tiểu Yến Tử cầu mà không được, Vĩnh Kỳ làm sao tiếp thu được mị nhãn ám chỉ của nàng, “Hôm nay là xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngâm Sương cúi đầu cắn răng, xả vào tay áo mình, thật sự là bất khả tư nghị, ngũ a ca sao chẳng hiểu phong tình, mị nhãn của mình lại xem như bạch phao, trong miệng cũng trừu khốc thút thít, hình dung bản thân thưở thiếu hàn kiếp sống hát rong cỡ nào tràn ngập đau khổ, Phú Sát Hạo Trinh lại như thế nào ỷ vào thân phận mà tìm mọi cách dây dưa, đùa giỡn, nhục nhã, sau đó lại như thế nào cùng gia Đa Long tranh giành Tình Nhi hại chết phụ thân nàng, còn muốn cướp đoạt nàng vào phủ..... Tóm lại ở trong miệng nàng, không lâu trước đây nàng còn khanh khanh ta ta cùng Phú Sát Hạo Trinh giờ biến thành kẻ không có khả năng thuốc chữa, cặn bã, bại hoại, chưa bận tâm tình cảm.

Vĩnh Kỳ càng nghe càng sinh khí, tình yêu là điều tốt đẹp, Ngâm Sương cô nương nhu nhược xinh đẹp, Phú Sát Hạo Trinh cùng Đa Long ý chí sắt đá ra sao mới có thể ngoan đặc quyết tâm đi thương tổn một cô nương như thế?

Hần càng nghĩ càng là sinh khí, vụt đứng lên, vỗ cái bàn, không chú ý tới Bạch Ngâm Sương bị hần hoảng sợ, hướng ngoài cửa hô, “Người tới!”

Tiểu Thuận Tử chạy nhanh vọt vào, nghe Vĩnh Kỳ phân phó nói, “Cấp gia chuẩn bị nhân thủ, đi đem Phú Sát Hạo Trinh bắt lại cho gia!”

Bạch Ngâm Sương nghe hần ra mệnh lệnh trong lòng cũng chợt dạ, nếu thực đem gia Phú Sát Hạo Trinh bắt lại đây, nàng sẽ bị lộ. Vì thế vội vàng chuyển động đầu óc, muốn tìm cái cớ ngăn cản hần.

41. Chương 41

Bên này, Bạch Ngâm Sương đem hết tất cả thể võ mới cảm được ý niệm cho đi tìm người bắt Phú Sát Hạo Trinh trong đầu ngũ a ca, mà trong cung tiểu bánh bao nghe qua sự tình thị vệ báo lên, cười ghé vào nhuễn thấp đến nỗi thắt lưng không dậy nổi, xem tình hình, dọa Tiểu Bạch hoa là muốn dính trên ngũ a ca hần, tương lai không lâu, Phú Sát Hạo Trinh sẽ cùng y nháo đi, hơn nữa không biết nếu Tiểu Yến Tử biết chuyện này sẽ có phản ứng gì, nghĩ như vậy, tiểu bánh bao cười càng thêm làm say nhân, nội bộ mâu thuẫn, thật sự

là chủ ý tốt, muốn tìm một cơ hội đem tin tức này tiết lộ cho Tiểu Yến Tử, khiến đám người bọn họ nháo nhào!

Cần Long từ bên ngoài tiến vào, chợt nghe một trận tiếng cười thanh thúy dễ nghe, sau đó liền thấy tiểu bánh bao nhà mình ghé vào trên nhuyễn tháp cười đến không thể tự ức chế, loạn không ra hình tượng bộ dáng. Phát tay để tất cả cung nữ thái giám đều lui xuống, hẩn lắc đầu, tiểu tử này, sau đó đi đến phía trước, đem bánh bao ôm vào lòng, nhẹ nhàng xoa tay trên lưng y cho y thuận khí, “Phát sinh chuyện gì mà người cao hứng thành cái dạng này?” Trong thanh âm mang theo nồng đậm sủng nịch.

Tiểu bánh bao thân thủ cầm mái tóc hẩn thưởng thức ở trong tay, đồng thời cố gắng bình phục hô hấp, sau đó đem sự tình nói với hẩn, Cần Long nghe xong, bắt đắc dĩ cười, sờ sờ đầu tiểu bánh bao, “Người cái quỷ linh tinh, vẫn là nghịch ngợm như vậy, lại bày trò bức chết người ta.” Cần Long sủng bánh bao thành thói quen, mà tiểu bánh bao lại luôn luôn thiện lương có chừng mực, chỉ biết chĩnh người mà thôi, sẽ không dả thương tánh mạng người, hơn nữa Cần Long cũng luôn luôn cảm thấy bánh bao nhà mình làm chuyện gì đều là đối với —— trừ bỏ sự kiện hẩn chưa cho phép liền rời nhà trốn đi này làm cho hẩn có hơi chút bất mãn —— cho dù bánh bao nói thái dương là hình vuông, hẩn cũng nhất định sẽ đem thái dương tạo thành hình vuông, sau đó mạnh mẽ tán thưởng bánh bao mình nói chuyện chính xác cỡ nào.

Tiểu bánh bao cũng thập phần hiểu biết hưởng thụ Cần Long sủng nịch, thè lưỡi, hẩn đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng vợ, “Ai kêu bọn họ một cái hai cái đều phải chạy đến trước mặt người ta khiến người chán ghét, còn nói người ta ác độc, ta đây liền ‘ ác độc ’ cho bọn hẩn xem thôi.”

Này bé con bánh bao đậu mang thù a, Cần Long có tí thành ý trong đầu vì kia mấy vị đắc tội bánh bao nhân mà cầu nguyện một chút, sau đó nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cười đỏ bừng của bánh bao, hôn lên làn môi đỏ mọng hẩn tưởng niệm đã lâu, trần trọc nhớ mong. Bánh bao nhà hẩn chỉ cần có hẩn trong lòng là tốt rồi, như thế nào có thể ở trước mặt hẩn vẫn nhắc tới người khác, cho dù đó là hẩn chĩnh người cũng không được —— tất cả là người ngoài, trừ bỏ hoàng long keo kiệt thích ghen tuông, đương nhiên bản nhân hẩn là sẽ không thừa nhận hẩn keo kiệt.

Hôn hôn, hai người đều dần dập hô hấp, không biết từ khi nào, hai người nằm ở trên giường. Hôn thẳng đến lúc hai người đều thiếu chút nữa hít thở không thông, tiểu bánh bao nhịn không được chống dậy đứng lên, Cần Long mới buông ra y, trong lòng cũng rất không hài lòng, bởi vì thân thể này rất yếu ớt a, chân thân hai người bọn họ có thể chính thực cần bao nhiêu thiếu gian nữa để có thể dài ra (ta cũng ko hiểu câu này cho lắm a). Rất là hiểu biết vợ bánh bao nhà mình, Cần Long xem thần sắc liền biết y suy nghĩ cái gì, hẩn nhịn không được trở mình hướng lên trời xem thường người, đều nói “long bản tính YIN (Yin = âm)”, mỗ long còn cùng hẩn kháng nghị nói đây hoàn toàn là do ý trời, hẩn xem, căn bản chân lý thật lớn, mỗ đối với hẩn liền bị vây vạ năm – tình trạng trở thành còn rồng lớn trong thiên hạ chính là một cái ví dụ thập phần điển hình.

Cần Long sao có thể chịu được bánh bao nhà mình ngay đây thời điểm này còn thất thần đâu, hẩn không đợi bánh bao suyễn khí tức giận liền lại một lần hôn sâu miệng nhỏ nhắn đỏ bừng kia, đôi môi nhỏ bé sau khi mở ra, vươn đầu lưỡi dọc theo bờ môi nhẹ nhàng phác hoạ, sau đó tách mở khớp hàm tiểu bánh bao, cùng lưỡi thơm mát dây dưa chơi đùa.

Chờ tiểu bánh bao thật vất vả tự khởi thần trí, mới phát hiện chính mình không biết từ lúc nào thì đã trở nên trơn bóng trượt đi, Cần Long vùi đầu vào xương quai xanh y khê liếm, mà tay lại chạy khắp toàn thân y, điểm khởi ngọn lửa từng chút từng chút, chút thần trí không dễ dàng khôi phục lại rất nhanh bị làm tan rã, lại phát hiện Cần Long dừng động tác, hẩn khó hiểu nâng lên ánh mắt mọng hơi nước sương mù nhìn về phía hẩn.

Cần Long hô hấp ồ ồ, cố gắng nhịn xuống dục vọng, đáng thương hề hề nhìn người vợ vô cùng mê người của mình, “Tông nhi, ta nhịn không được, cho ta được không?”

Tiểu bánh bao thật vất vả mới nghe y nói xong nuốt vào, có thật vất vả dùng hẩn kia hỗn độn đầu óc nghĩ ra ý tứ trong lời nói của hẩn, nhất thời có điểm dở khóc dở cười, khối thân thể này của hẩn mới mười ba tuổi, có lẽ không thể thừa nhận giao triền kịch liệt, mà hẩn trước kia lại bởi vì trong lòng còn có chút buồn phiền về y, cố ý không chịu để ý đến bộ dáng rồi rầm kia, vì thế long hoàng bề hạ đáng thương đã thật lâu không “ăn” được mỹ vị bánh bao. Vẫn đang nghĩ muốn tiếp tục làm cho hẩn ghen, bất quá nhìn biểu

tình đáng thương hề hề của y, tiểu bánh bao lại mềm lòng, một thân dục vọng tràn đầy, hần xác thực nhin đủ lâu, sau đó thân thể đi trước lý trí từng bước hành động, một trận hồng quang chói mắt hiện lên, trên giường xuất hiện một thân hồng y thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, trên trán hoa văn dạng bông sen lóe màu đỏ lưu quang, càng khiến Vĩnh Tông trở nên thanh tú tuyệt luân, khuôn mặt nhỏ nhắn tăng thêm ba phần mị hoặc, một đầu mái tóc dài đen bóng loáng so sánh như tơ lụa bị dải lụa màu đỏ bó buộc trên đầu, giờ phút này xõa tung ở trên giường lớn tỏa ra ánh sáng màu vàng hoàng kim, hơn nữa thần thái mơ hồ, quả thực là YIN dụ hần thôi.

Cần Long hô hấp càng thêm dồn dập, nháy mắt mấy cái, kim quang hiện lên, hần cũng khôi phục chân thân, nhìn qua ước chừng chỉ mới hai mươi, một thân mình hoàng trường bào, so với nhân loại, hình thái hần hiện giờ nhìn qua càng tràn ngập khí phách vương giả, trên đỉnh đầu hai long sừng gia tăng uy nghiêm, ánh mắt cũng biến thành vàng óng ánh, giờ phút này đôi mắt thâm thúy kia tràn ngập nồng đậm tình yêu, gắt gao nhìn chăm chăm hồi lâu chân thân của vợ mà lúc này mới gặp lại.

“Tông nhi, ta rất nhớ ngươi.” Hần ôm chặt tưởng niệm ái nhân hồi lâu, thanh âm có chút khàn khàn, một ngày không nhìn thấy thực khó khăn quá, hần về sau không bao giờ ... nữa phải ở trải qua loại tư vị đó nữa, “Về sau có cái gì bất mãn hoặc là hoài nghi trực tiếp hỏi ta, không cần tái tùy tiện rời nhà đi ra ngoài?”

“Ân, ta cũng không nghĩ muốn tái rời đi Kiền” Vĩnh Tông ngoan ngoãn gật đầu, cũng xoay tay lại ôm chặt Cần Long, hần cũng không nghĩ muốn tái rời đi hần, một người hảo cô đơn, hần vẫn là thích ở bên người mình yêu, đó mới là hạnh phúc.

Hai người lẳng lặng ôm nhau thật lâu, sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, hai người lại thân thiết, Cần Long khẩn cấp phát tay hạ màn xuống, sau đó về phần sau thì tràn đầy tiếng thở nhẹ dâm mị, cùng với tiếng nước tư tư đầy đen tối. Một đêm dương tâm cuối xuân quang vô hạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cần Long tỉnh lại, cũng không vội đứng dậy, cứ như vậy lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngủ đáng yêu tiểu bánh bao trong lòng, chớp mũi hương khí hoa sen thanh đậm, làm cho hần cảm thấy thập phần thỏa mãn, hận không thể cùng như vậy ôm nhau đi xuống, mãi cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Không bao lâu, tiểu bánh bao quen thuộc cọ cọ vào ngực hần, cũng chậm chậm mở mắt, mới bắt đầu còn có chút mơ hồ, bộ dạng nhỏ nhắn, quả thực đáng yêu đến bạo, Cần Long lập tức dùng hai má mình cọ xát tiểu bánh bao, ánh mắt tiểu bánh bao chậm rãi khôi phục thanh minh, khóe miệng hoa khôi độ cung xinh đẹp, “Kiền, sớm an.”

Cần Long hơi buông ra hần, cũng biểu lộ suất khí tươi cười, “Sớm an, Tông nhi.”

42. Chương 42

Bệ hạ, ” nghe được ngoài điện thanh âm Cao Không Cần, Cần Long rất bất mãn, hần cùng tiểu Tông nhi còn chưa thân thiết đủ đâu, ân, ôm lấy, ta cọ cọ cọ.

Tiểu bánh bao cũng nghe thanh âm bên ngoài điện, thấy vợ nhà mình bộ dáng tiểu hài tử, không khỏi có chút bật cười, nếu để cho người khác nhìn đến đường đường long hoàng mà làm nũng không biết sẽ kinh diệu nhiều ít cảm đầu. Hần vươn tay nhỏ bé đẩy mõ con rồng thôi dính trên người mình, “Đứng dậy thôi, ngươi nên vào triều.”

Cần Long lâu bầu bất mãn đứng dậy, cùng tiểu bánh bao biến trở về hình dáng ban đầu, sau đó gọi Cao Không Cần cho cung nhân tiến vào điện, hầu hạ mình mặc quần áo rửa mặt, mà tiểu bánh bao mở to hai mắt nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của y, bị Cần Long phát hiện nhìn lại thì đỏ mặt dời đi tầm mắt, sau đó ánh mắt Cần Long tựa tiểu phi tiểu nhìn xuống, mặt càng ngày càng hồng, đều có thể so sánh với cò hồng, hần hừ nhẹ một tiếng đem cả người vui vào chần, làm cho Cần Long nhớ tới loài chim đà điểu ngoại quốc, sau đó ức chế không được cười khê, đối lấy tiểu bánh bao là một tiếng hừ lạnh vừa thẹn vừa giận, sau đó cả tiểu thân thể lại tiếp tục rút lui vào trong chần. Cần Long cũng biết bản tính bánh bao, đùa đến tức chỉ, nếu không bánh bao tạc mao, kết cục sẽ không quỳ chà xát y bản đơn giản như vậy. Làm cho tiểu

bánh bao tiếp tục bổ miên, hẩn mang theo Cao Không Cần vào triều. Tiểu bánh bao tránh ở ổ chăn, xoa phần eo đau nhức, nhỏ giọng oán giận mỡ long không tiết chế, cư nhiên gây sức ép cả đêm, đương nhiên, nếu hẩn oán giận thì thời điểm khoe miệng vẫn đương lên độ cung độ cung rõ ràng, hẩn nói có thể có sức thuyết phục đi.

Cần Long ngồi trên long ỷ, bày ra biểu tình uy nghiêm, tựa hồ thực sự đang nghe đại thần hội báo, trên thực tế, tâm tư sớm phiêu trở về Dưỡng Tâm điện, không biết tiểu bánh bao nổi lên không, có nghĩ muốn chính mình không, thất lưỡng y có đau hay không, ân, để mình hảo nhu nhu cho y, thuận tiện sai ngự thiện phòng làm đồ ăn lót dạ, hảo hảo bồi bổ cho y..... Trong lòng nghĩ, còn có chút khẩn cấp, nghe đại thần rõ ràng một câu có thể nói xong việc mà dong dài thành một đồng lớn vô nghĩa, Cần Long mà bắt đầu bất mãn, quả thực là lãng phí thời gian của hẩn, hẩn mị hí mắt con người, quấy rầy người khác đàm luận ái sẽ bị ngựa đá, quấy rầy hoàng đế đàm luận ái, vậy chính là.....

Tài năng ở trên triều đình hỗn tạp người nào không phải người tinh —— đương nhiên, mỗi ta là ngoại lệ nhỏ có thể không nhìn nha không nhìn —— không ít đại thần đã phát giác trên long ỷ chung quanh vị cử ngũ chí tôn bắt đầu xuất hiện áp khí bức người khác quy phục, nho nhỏ đánh mấy cái run run, sau đó các đại thần thức thời bắt đầu tại triều liêu mạng quên cha mẹ hướng Hoàng Thượng cùng đồng nghiệp của mình triển lãm ý niệm nghệ thuật văn học trong đầu, đem tấu sự muốn trình lên nói xong, sau đó bắt đầu COS pho tượng, tận lực cảm thấy sự liêu mạng đến quên cha mẹ của mình tại triều đang rơi chậm lại, sợ bị cơn bão mang tên hoàng đế quét đến.

Không đề cập tới trong triều đình nhóm các vị đại nhân đang nước sôi lửa bỏng, lúc này tiểu bánh bao nằm ở trên giường khi Cần Long đi rồi, rốt cục cũng thò ra khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn từ trong chăn, hung hăng thở hỗn hển một hơi, thật sự là nghẹn chết hẩn, đều do chính bản thân mình —— tiểu bánh bao ở trong lòng lại một lần không chút nào áy náy giận chó đánh mèo.

Bất quá tiểu bánh bao nghĩ kĩ, kỳ thật y đối với mình vẫn tốt lắm, từ lúc mình có bắt đầu ý thức y đã bồi bên người mình, bảo hộ chính mình, sủng mình, bao dung mình tùy hứng, ân, tiểu bánh bao trong lòng âm thầm gặt đầu, càng nghĩ càng cảm thấy mỡ long vẫn là tốt lắm. Ai? Tiểu bánh bao bỗng nhiên rối rắm, hẩn không phải đang cố gắng tìm ra khuyết điểm của người kia sao, sau đó muốn trừng phạt hẩn sao? Muốn nói khuyết điểm, được rồi, ra về chỉ có cái SE long có chút thời điểm —— không, căn bản là là thường xuyên như vậy —— không biết tiết chế hại hẩn thường xuyên không xuống được giường, này cũng coi như sai lầm —— đi? Tiểu bánh bao xác định.

Ngây ngốc đắm chìm ở trong suy nghĩ nửa ngày tiểu bánh bao không phát hiện một tiểu hắc điểm của đồng lai lịch không rõ ràng đang cố gắng bò trên mặt đất, hơn nữa trong mắt hiển nhiên có điều toan tính, so sánh, quan trọng là tiểu bánh bao đang nằm trên giường lớn hoa lệ.....

Vì thế, khi Cần Long đồng hành chúng ta rốt cục tạm thời thoát khỏi “nói tào lao” đại thần, trở lại Dưỡng Tâm điện chuẩn bị cùng tiểu bánh bao cộng tiến ánh sáng lãng mạn – nền —— được rồi, rõ ràng điểm này trời không ủng hộ —— thời điểm bữa sáng, nghênh đón hẩn vừa mới tiến điện là bánh bao quần áo xộc xệch ngàn năm khó được gặp yêu thương nhưng nhớ —— đây là một sự kiện tốt đẹp cỡ nào a, Cần Long hưng phấn muốn rơi lệ, bất quá, không đợi hẩn TX (tx = đùa giỡn) bánh bao nhà mình vài câu, thuận tiện tái chiếm tiện nghi, chợt nghe bên tai vang lên tiếng hét chói tai đồng dạng ngàn năm khó được ngộ từ tiểu bánh bao, Cần Long cũng không hoa lệ sững sốt, sau đó trong lòng bắt đầu cong tường, cắn khăn tay, đồng thời nội ngữ đầy mặt, hẩn..... Hẩn cư nhiên tự mình đa tình.....

Tiểu bánh bao lao ra Dưỡng Tâm điện nện bước đụng vào vợ mình mà bị cản trở, tuy nói ở trong bờ vai rộng lớn của vợ có cảm giác an toàn, nhưng hẩn vẫn là ức chế không được hết rầm lêm, cái loại này đồ vật này nọ thật sự rất đáng sợ, a a a ——

Cảm giác được tiểu bánh bao run rẩy, Cần Long đồng hành thu hồi bộ dáng ta không CJ (CJ = trong sáng), thật cẩn thận trấn an bánh bao nhà mình, sau đó tò mò trong điện là cái đồ vật gì, cư nhiên làm cho bánh bao sợ thành như vậy, phải biết rằng, cho dù lúc trước bánh bao lần đầu tiên nhìn thấy danh phù kỳ thực vũ nội đệ nhất nhân hồng quân vẫn không có thất thổ như thế a? Sau đó bỗng nhiên, trong đầu một đạo linh quang hiện lên, không thể nào? Sẽ không phải hẩn nghĩ muốn cái loại này đồ vật này đi? Cần Long khoe miệng ần ần có chút run rẩy, hẩn là không phải hẩn nghĩ muốn như vậy đi?

Cần Long ôm bánh bao vào lòng, sau đó đem ánh mắt hướng về phía trong điện, nhìn theo cửa quét đến long sàng bên kia, cảm tạ thần siêu hảo thị lực, hắn thấy bên giường có điểm đen nho nhỏ, Cần Long đầu đầy hắc tuyến, quả nhiên, ngẫm lại cũng chỉ có loại đồ vật này mới có thể làm cho bánh bao thất thố đến tận đây đi.

Cần Long rất là cố gắng khôi phục bình tĩnh, gọi Cao Không Cần tới, để đem con này nợ không hoa lệ này dám ngang nhiên đột nhập vào Dưỡng Tâm điện giải quyết cho tốt, tổng quản cao lớn lĩnh mệnh, rất trấn định lấy ra một khối khăn tay, dùng hai đầu ngón tay cách khăn tay nhón lấy con vật to gan lớn mật, NC tiểu cường (NC = dần dần) còn muốn tiếp tục đi thăm hoàng cung đại nội, sau đó thu hồi tay bao khăn tay quanh vật đó, nện bước vững vàng rồi đi ra ngoài.

Tiểu bánh bao mặt chôn trong ngực Cần Long, khóe mắt dư quang lại ngắm động tác Cao Không Cần, thấy hắn đem cái đồ vật kia xử lý xong, hắn nhẹ nhàng thở ra, thân là một đóa hoa sen —— được rồi, đã từng là, hắn chán ghét hết thảy tất cả các con vật thuộc họ nhà “trùng”, tuy nói con to gan lớn mật kia chưa từng dám đối với hắn làm cái gì, khả hắn lại là cực độ chán ghét, hơn nữa thân là một bánh bao, hắn cũng cực độ chán ghét loại vật mất vệ sinh đó.

43. Chương 43

Cần Long ôm bánh bao, không tự giác nhíu mày, trong cung như thế nào lại tồn tại loại vật này, không dám tưởng tượng mỹ vị bánh bao nhà mình nếu như bị vật kia đụng phải... Hắn đột nhiên có ý tưởng diệt sạch bộ tộc bọn chúng. Nhịn không được cảm tức hỏi đại tổng quản, “Cao Không Cần, Dưỡng Tâm điện sao lại có vật này?”

Xử lý xong con gián không hay ho Cao Không Cần thực rõ ràng quỳ xuống thỉnh tội, Hoàng Thượng luôn luôn không thích lời thôi ủy sai lầm, “Là nô tài quản lý không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!”

Tiểu bánh bao nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cần Long, “Hoàng a mã, không liên quan Cao tổng quản!” Hắn dùng ánh mắt ý bảo Cần Long hắn có chuyện hai người một mình nói.

Cần Long nhắm hạ mi mắt, phát tay để Cao Không Cần đi xuống, thân thủ nắm hai má tiểu bánh bao hoạt nộn, cảm thán xúc cảm thật tốt, còn không quên hỏi, khẩu khí mang theo phi thường sủng nịch, “Thành thật khai báo, có phải ngươi lại phạm chuyện không tốt?” Hồi trước gọi xà tối, hiện tại chiều con gián, tái như vậy còn không biết lần tới chiều cái gì đâu.

Tiểu bánh bao cố gắng loạng choạng đầu, đem hai má mình đáng thương từ “ma trảo” mỡ long cứu ra, cảm giận trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, “Còn không phải bởi vì ngươi, ngươi còn hỏi?”

Cần Long không hiểu ra sao, “Ta làm chuyện gì?” Long uy, cái gì vậy dám không muốn sống hưởng trước mặt thấu a?

Tiểu bánh bao trở mình hướng lên trời xem thường, đi vài bước đến bên giường, ở chỗ đầu giường nhặt lên một cái chai đã muốn mở ra, nơi miệng bình rơi một ít bột phấn màu trắng, đó chính là dược phẩm bánh bao điều chế dùng để chinh người, chuyên môn chiều sâu, phạm vi đạt tới hai trăm thước, kết quả tối hôm qua bị mỡ long cỡi sạch quần áo mỡ bánh bao mà vô ý rơi trên mặt đất, buổi tối khiếp sợ tiên uy không dám tới gần, ban ngày bọn họ khôi phục nhân thân thu liễm hơi thở trên người, nên tự nhiên chứng nó liền có gan đi đến đây, phạm vi hai trăm thước một con tiểu cường tiếp cận, Dưỡng Tâm điện vệ sinh đã muốn hỗn tạp lắm rồi.

Cần Long vừa thấy bình dược liền đại khái hiểu được sao lại thế này, xấu hổ hắng giọng, bắt đầu nói sang chuyện khác, “Thân thể có không thoải mái sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền phát hiện bản thân còn nói nói bậy, quả thực tự mình giết mình mà, quả nhiên chỉ thấy bánh bao nhà mình nhìn về phía mình ánh mắt từ nể giận biến thành oán khí lượn lờ. Tiểu bánh bao nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, “Ngươi còn muốn hỏi?” Thuận tiện tay nhỏ bé còn kháp trụ bên hông mỡ long nhuyển thị vòng vo ba trăm sáu mươi

độ, “Người là đồ không tiết chế, sớm biết thế đêm qua ta không nên mềm lòng! Về sau ta với người phải phân giường ngủ!”

Vừa nghe lời này, Càn Long cũng không phạm, vấn đề tính phúc sau này, cũng không thể nhượng bộ. Dem tiểu bánh bao đang giương nanh múa vuốt ôm vào trong ngực, giả bộ một bộ đáng thương hề hề, “Tổng nhi, người là không phải đã chán ghét cùng một chỗ ta?”

Nghe vậy, tiểu bánh bao đành chỉ giẫy dụa, thanh âm lại đề cao không ngừng tám độ, “Người như thế nào lại nghĩ như vậy?”

“Vậy người còn muốn phân giường ngủ? Có phải hay không chê ta thiếu có mị lực?” Càn Long đem tiểu bánh bao đặt tại vào lòng, thanh âm ủy khuất đáng thương.

Tiểu bánh bao mềm lòng thanh âm không tự chủ được cũng thấp xuống, “Không phải không thể lại làm cái kia, ta chỉ là..... Chính là.....” Mặt dần dần đỏ lên.

“Chỉ là cái gì?” Ý vào tiểu bánh bao không thấy biểu tình của mình, Càn Long thấp giọng hỏi, trên mặt biểu tình lại sáng lạn muốn chết, trong lòng còn đắc ý, hẳn chỉ biết chiêu này đối phó với bánh bao tuyệt đối hữu hiệu.

“Chính là mỗi điều long thật sự làm quá mức SE (SE = tà ác), làm cho người ta phi thường nghĩ muốn giáo huấn!” Tiểu bánh bao thanh âm âm trầm truyền ra, Càn Long nhất thời sững sốt, hẳn vừa mới nghe được cái gì, hẳn là ảo giác đi?

Bỗng nhiên trên chân truyền đến một trận đau, chỉ thấy tiểu bánh bao thông dong đem chân hắn theo”móng rồng” dời đi, Càn Long hút một ngụm lạnh khí, chớp mũi lại truyền đến mùi thơm lạ lùng, Càn Long muốn nín thở, cũng đã chậm, hắn đã muốn hút vào không ít lượng. Càn Long cảm giác, thân thể tạm thời vẫn rất tốt, nhưng hắn không tin bánh bao đầu nhà mình sẽ làm việc vô tích sự, “Người vừa mới dùng thuốc gì?” Hắn một phen néo áo tiểu bánh bao đang muốn chạy trốn, đem mỡ bánh bao tra hỏi.

Tiểu bánh bao tránh vài cái, không tránh khai, cũng liền yên tĩnh, nhưng trên mặt lộ vẻ tràn đầy ý cười, trong thanh âm mang theo sự đắc ý không chối vào đâu được, “Chính là cho người ‘ nghỉ ngơi ’ một chút mà thôi!”

Càn Long nghe vậy cả người cứng đờ, thân thủ nắm cầm tiểu bánh bao, khiến cho y ngẩng đầu đối mặt với mình, “Người ở đâu học được chiêu này?”

Tiểu bánh bao ánh mắt loạn phiêu, chính là không nhìn vào hắn, “..... Ta chính mình nghĩ muốn đảm bảo lợi ích.” (muốn thay đổi vị trí ak)

Càn Long nheo mắt lại, hắn còn không hiểu bánh bao nhà mình sao, nếu chính y nghĩ ra được, y từ lúc thiên cung nên dùng đến, còn có thể chờ tới bây giờ a. “Nói đi, chỗ nào học được?” Tầm mắt tràn ngập lực áp bách nhìn chằm chằm ánh mắt tiểu bánh bao.

“..... Ta..... Ta, ” tiểu bánh bao ánh mắt hơi loạn, dần dần có chút duy trì không được, nhất là mặt bị Càn Long cố định trụ, tầm mắt cũng bị Càn Long trói chặt trụ, “Được rồi được rồi..... Ta nói ” chỉ chớp lát sau tiểu bánh bao liền đầu hàng, “Là Tình Nhi tỷ tỷ nói cho ta.” Ồ..... Tình Nhi tỷ tỷ thực xin lỗi, ta không phải cố ý bán đứng người.

Càn Long nghiêng răng nghiêng lợi, Tình Nhi, người thường xuyên lưu tới đây lời kéo tiểu bánh bao nói to nhỏ ta đương không phát hiện, người lại dạy cho tiểu bánh bao nhà ta cái gì? Lần này ta tuyệt đối không tha cho người!

Đang cùng Lan Hinh tán gẫu vui vẻ Tình Nhi cảm thấy được cả người một trận phát lạnh, “Hắt xì” một tiếng, một cái đại hắt xì, dọa Lan Hinh một cú sốc.”Tình Nhi, người cảm lạnh sao?” Lan Hinh quan tâm hỏi.”..... Không có gì.” Tình Nhi không xác định nói, chỉ cảm thấy được có loại dị cảm chằng lành (mụ mụ: có lẽ nên xưng là nữ nhân giác quan thứ sáu, hoặc nên xưng là trực giác dã thú?).

Đề tài trở lại Dưỡng Tâm điện, tiểu bánh bao dùng mắt to ngáp nước nhìn Càn Long, hy vọng có thể tránh được một kiếp, hẳn quả nhiên vẫn là đầu không lại vợ mình, ô ô ô, vì cái gì? Hắn đều bị “ức hiếp” lâu như vậy?

“Giải được đâu?” Càn Long có điểm mềm lòng lại rất nhanh tỉnh ngộ, lần này nhất định không thể buông tha hắn, gan thật lớn dám kê đơn cho hắn, lại là cái loại được này!

Tiểu bánh bao mặc kệ dùng đến “Làm nũng đại pháp”, nhất thời có chút buồn bực, ai tới nói cho hắn làm gì để tránh được một kiếp, “Ta không có nghiên cứu chế tạo ra giải được.....” Hắn nói là nói thật a.

Càn Long sắc mặt từng đợt biến thành màu đen, “Tốt lắm tốt lắm.” Càn Long giận dữ phản cười, một phen túm lấy cổ áo tiểu bánh bao, đem lên trên giường. Tiểu bánh bao cố gắng thoát khỏi Càn Long liền ba chân bốn cẳng muốn chạy trốn, hắn nhất định hội thực phẩm. ^.^

44. Chương 44

“Ha ha.....” Càn Long cười lạnh, “Chạy đi chạy đi, xem ngươi có thể chạy đi đâu?”

Tiểu bánh bao hắc tuyến, lời này nghe sao tà ác vậy? Hắn một bên quan sát phản ứng Càn Long, một bên thật cẩn thận chạy trốn, hắn tuyệt đối không muốn lại bị đánh đòn, kia rất tổn hại tôn nghiêm nam tử hán của hắn.

Càn Long âm hiểm cười nhìn thấy mỡ con bánh bao không nghe lời, “Tông nhi, nghe lời, lại đây.” Tiểu bánh bao đánh cái rùng mình, hắn mới không cần, “Người ta không cần bị đánh đòn!” Tiểu bánh bao trừng mắt tròn vo mắt to nhe răng trợn mắt với Càn Long, hắn mới không cần chui đầu vô lưới, thế quả thực là đưa dê vào miệng cọp!

Thật sự là không ngoan ni, Càn Long mị hí mắt, tiểu bánh bao sợ tới mức run lên, “Lại đây, ta cam đoan không đánh mông ngươi.” Cũng không cam đoan không dùng phương pháp khác trừng phạt hài tử hư, Càn Long một bộ thực lương thiện dụ hồng đề phòng nhìn mỡ bánh bao, rất giống bà ngoại lang (bà ngoại chó sói, cái này thì bạn nào đọc cô bé quàng khăn đỏ chả biết nhỉ?). Tiểu bánh bao nghiêng đầu, có chút chần chờ, muốn hay không muốn đến? Nghĩ thế nào mỡ long cũng không phải là người rộng lượng, hắn có mà tin hắn dễ dàng buông tha mình. Không thể không nói, tiểu bánh bao vẫn hiểu biết vợ mình vô cùng.

Ngay khi hai người giảng co, ngoài điện Cao Không Càn lên tiếng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, được của thất a ca đã đưa tới, hiện tại đưa vào chứ ạ?” Bởi vì đối với bên ngoài nói thất a ca thân thể ốm yếu, uống thuốc là không tránh được, điểm ấy tiểu bánh bao thực bất đắc dĩ, tuy nói hắn thích y thuật cùng chế được, nhưng hắn bình thường đều dùng trên người khác, nhưng bản thân dùng thì hắn thường thường đem được chế thành thuốc viên hoặc điều chế khác chút để có thể nhận hương vị, nhưng được này là để cho người ngoài xem, hồi trước tiểu bánh bao đều thừa dịp không ai biết đồ đi, làm sao đối với hương vị thuốc có thể nuốt vào bụng.

Vì thế nghe Cao Không Càn nói, Càn Long cười chỉ thấy rằng không thấy mắt (a ý cười híp mắt a^^), mà tiểu bánh bao cứng ngắc.

“Mang vào đi!” Càn Long giương giọng đáp, sau đó nhìn mỡ bánh bao cười đắc ý, “Nói không đánh mông ngươi mà.....”

Tiểu bánh bao tương đối buồn bực, đúng vậy, ngươi không đánh mông ta, ngươi lại muốn ta uống thuốc Đông y, cái hương vị thuốc Đông y, tiểu bánh bao rồi rắm vạ phần, hắn chậm rãi thối lui vào trong góc, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành một mảnh “sầu bi”, “Hoàng a mã, có thể không cần uống?” Được rồi, hắn trả bất cứ giá nào, hắn tình nguyện hy sinh cùng hưởng người nào đó làm nũng cũng không uống loại thuốc Đông y khổ muốn chết kia!

Càn Long trên mặt tươi cười liêm khởi, nghiêm mặt lại, bày ra một bộ giáo huấn tiểu hài tử giận dữ, “Tông nhi, đừng tùy hứng, thân thể ngươi yếu như vậy, không uống thuốc sao được?” Nói xong, tiếp nhận chén thuốc từ tay Cao Không Càn chậm rãi tới gần tiểu bánh bao, nhìn tiểu bánh bao một bộ hận muốn cố gắng đem chính mình thu nhỏ càng lui sâu phía góc tường như sẽ không bao giờ rời khỏi chỗ đó, trong lòng buồn cười, trên mặt lại thể hiện “ta là cho ngươi hảo”.

Tiểu bánh bao hận đến nghiêng răng, ở trong lòng mắng, chính người mới tùy hứng, cả nhà người đều tùy hứng! Người ta không thích uống được thì làm sao? Hừ!

Cần Long tựa đang sẵn bắn con báo, bước đi ngày một tới gần con mồi, nhìn y bức bách giẫy dụa, tâm tình tương đối hảo —— được rồi, có lẽ để vương công chúng ta tạm thời biến thân thành quỷ súc công?

Nhìn thấy cái bát thuốc Đông y đen tuyền càng ngày càng gần, tiểu bánh bao nước mắt lưng tròng, trốn không thoát rồi? Ô ô ô..... Nữ Oa sư thúc, cứu cứu Tông nhi đi, ta cam đoan về sau tùy ngài “chà đạp”. Đáng tiếc Nữ Oa căn bản không nghe hần cầu nguyện, Cần Long mặt vẻ cười đến “hiền lành” đã cầm chén thuốc đưa đến miệng hần, “Tông nhi ngoan, nhanh uống thừa dịp thuốc còn nóng đi.”

Thực muốn trốn đi a, tiểu bánh bao uể oải, nhận mệnh tiếp nhận chén thuốc, uống liền uống, ai sợ ai! Tiểu bánh bao rất nhanh điều chỉnh tâm tính, thể hiện đầy đủ tư cách nhân viên y tế không sợ khổ không sợ mệt kính dâng tinh thần “ta không vào địa ngục ai vào địa ngục” không biết sợ..... Được rồi, muốn vớt quá. Tiểu bánh bao đem bát đưa tới bên miệng, động tác dừng lại, không nhìn Cần Long vẻ mặt chế nhạo, nhú nhú mày, hương vị này, xem ra bên trong bỏ thêm “hảo liệu” a! Tiểu bánh bao cầm chén thuốc dời đi, hướng Cần Long làm nũng nói, “Hoàng a mã, thuốc này thật khó uống, Tông nhi uống xong phải ăn hoa quế cao!”

Cần Long sững sốt, hần nhớ rõ mỗ con tiểu bánh bao ghét ăn hoa quế cao a, chẳng lẽ thuốc vấn đề sao? Trong lòng hoài nghi, trên mặt lại bất động thanh sắc, hần xoay ánh mắt, ý bảo Cao Không Cần ở đây, Cao Không Cần lĩnh mệnh ra ngoài, còn thuận tiện đem cửa điện đóng lại. Vấn loại sự tình này không tới phiên đại tổng quản hần làm, nhưng rõ ràng Hoàng Thượng cùng thất a ca có việc muốn nói, thân là cung nhân đủ tư cách, hần vô cùng hiểu biết tâm tư chủ tử.

Chờ Cao Không Cần đi ra ngoài, Cần Long hỏi, “Như thế nào? Có vấn đề gì?”

Tiểu bánh bao gọi lên một mặt cười trào phúng, “Đúng vậy, phương diện quả thực khó lường a, được ‘truyền thuyết’ trung ‘hạc đỉnh hồng’, gặp huyết phong hầu, thật đúng là để mắt ta a!” Đáng tiếc xem nhẹ hần, phải biết rằng hần chỉ cần ngửi thấy nghe thấy hương vị là có thể chuẩn xác nói ra tất cả thành phần được.

Cần Long nghe vậy, lửa giận không để lộ ra trên vẻ bề ngoài, những người đó thật đúng là vô pháp vô thiên, cũng dám hại bảo bối trong tay hần, hần nhất định phải điều tra ra là ai làm, đến lúc đó tuyệt đối không tha cho hần / nàng. Sau đó lại nghĩ đến sợ hãi, hiện tại bọn họ vẫn dùng thân thể nhân loại, không thể thừa nhận được loại kịch độc này, cho dù có thể thừa nhận, cũng nhất định chịu khổ sở đau đớn, hần cho tới bây giờ bảo hộ tiểu bánh bao vô cùng cẩn thận sao có thể để y chịu thống khổ. Ôm tiểu bánh bao găt gao vào trong ngực, hần tuyệt đối không tha cho ý đồ làm thương tổn bánh bao!

Thừa dịp Cần Long phân tâm, tiểu bánh bao đem bát tiến đến bên môi hé ra miệng nhỏ, Cần Long phát hiện hách liểu nhất đại khiêu (sợ đến mức tim đập mạnh), nhanh tay đoạt đi bát được, ném xuống mặt đất, “Người làm gì? Không muốn sống nữa sao?” Tiểu bánh bao khóe miệng đã bắt đầu tràn ra máu tươi, thân thể cũng vô lực tựa vào trên người Cần Long, “Yên tâm, ta không có việc gì.....” Cần Long nhìn không được đau lòng, “Đã thành cái dạng này, còn nói không có việc gì, vậy bộ đáng gì mới là có việc?” Chung quanh Dương Tâm điện không có động vật linh tinh, việc này sẽ không nghĩ bại lộ, đến lúc đó phải giải thích như thế nào với việc phát hiện độc được? “Nếu không như vậy, làm sao có chứng cứ thiết thực bắt người kia danh chính ngôn thuận xử trí đâu?” Tiểu bánh bao từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc, lấy một viên thuốc ăn vào, sau đó ở hôn mê bất tỉnh trong vòng tay Cần Long.

“Thái y, mau truyền thái y!” Cho dù tin tưởng bánh bao, nhưng thấy y nằm trong lòng mình hôn mê, khóe miệng còn chảy máu tươi, Cần Long vẫn luống cuống đứng lên, run rẩy ôm chặt tiểu bánh bao không được trượt thân mình, lớn tiếng hướng ngoài điện hô. Người cái tiểu bại hoại tự làm chủ, khiến ta lo lắng như vậy, khi người tỉnh xem ta phạt người thế nào!

Thị vệ ngoài Dương tâm điện, cung nhân nghe thấy âm thanh đồ sứ vỡ vụn, lại nghe thanh âm lo âu của Hoàng Thượng, cũng đoán được Dương Tâm điện khẳng định xảy ra chuyện, mộ thị vệ hảo khinh công lập tức chạy tới thái y viện, những người còn lại rất nhanh chạy vọt vào điện, đã ngửi thấy trong khắp phòng nồng đậm vị thuốc đông y, thấy trên sàn chén thuốc vỡ vụn, cùng sắc mặt như sắp chết thất a ca tựa vào Hoàng Thượng tựa hồ là hôn mê, đầu óc mau đã ý thức được là được xảy ra vấn đề.

45. Chương 45

Chỉ chốc lát sau, thái y đáng thương đã bị thị vệ tha tới đây, không đợi hần suyễn khí, đã bị Càn Long gọi tới bên giường khám và chữa bệnh cho tiểu bánh bao, lão thái y râu bạc hoa hoa một bên trong lòng ai thán chính mình gần đây vận xui, một bên tầm mắt nhìn mỗ hoàng đế ăn thịt người một bên vươn tay bắt mạch cho người trên giường, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thất a ca trúng độc hạc đỉnh hồng, may mắn đúng lúc ăn thanh tâm ngọc lộ hoàn, giải được phần lớn độc tính, nếu không.....” Tuy rằng cảm thấy được mỗ con cơ hồ đối tất cả được liệu đều rõ như lòng bàn tay, là thần y bánh bao mà trúng độc chuyện này thập phần kỳ quái, nhưng hần vẫn cẩn thận trả lời.

Càn Long mặt âm trầm, thanh âm cũng lạnh đến nỗi có thể đông chết người, “Vậy hiện tại tình trạng thất a ca thế nào? Người có thể đem độc tính giải toàn bộ?”

Lão thái y run rẩy lau mồ hôi lạnh, thật sự làm khó xử lão xương cốt già yếu như hần a, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, chỉ cần cựa thần mở sách thuốc, tìm phương thuốc tốt, chỉ cần uống mấy lần là được rồi.....”

Càn Long nghe thái y nói không có chuyện mới nhẹ nhàng thở ra, may mắn không có chuyện..... Thấy lão thái y ngồi phịch ở trên mặt đất bất động, vừa giận, “Ngốc lằng lăm cái gì, còn không mau đi kê thuốc!”

“Dạ!” Lão thái y một cái giật mình, “Sưu” một tiếng đứng lên chạy trốn, lấy tốc độ không phù hợp với tuổi của hần bay nhanh chạy ra ngoài.

“Người cũng nên để cho người khác bớt lo đi vật nhỏ!” Càn Long thân thủ khê vuốt hai gò má non mềm trắng nõn của tiểu bánh bao, trong miệng trách cứ, ánh mắt lại vô cùng ôn nhu.

“Lão Phật gia giá lâm!” Ngoài cửa thái giám thông báo. Lão Phật gia nghe được tin tức liền lập tức đến đây, Càn Long xuất môn nghênh đón, lão Phật gia kêu lễ sau vội vội vàng vàng hỏi, “Hoàng thượng, nói cho ai gia tại sao lại thế này? Vừa mới có người bẩm báo với ai gia rằng Vĩnh Tông trúng độc, có phải sự thật không?”

Càn Long trong mắt hiện lên hàn quang, trả lời, “Thưa hoàng ngạch nương, là thật, có người bỏ hạc đỉnh hồng vào tễ được trung Vĩnh Tông thường uống.....”

“Cái gì?!” Lão Phật gia lấy tay khăn che lại miệng, vô cùng khiếp sợ, “Có người dám ở trong cung hạ độc hoàng tử, quả thực vô pháp vô thiên! Vậy đứa nhỏ tiểu thất hiện tại thế nào?” Nếu nàng nhớ không lầm hạc đỉnh hồng chính là gập huyết phong hầu kịch độc a! Nàng vốn tôn tử không có nhiều, hơn nữa tiểu thất còn nhỏ mà nhu thuận, vừa vui tính khôi hài lại hiểu chuyện, nếu có điều không hay xảy ra thì phải làm sao bây giờ?

“Thưa hoàng ngạch nương, may mắn Vĩnh Tông đúng lúc dùng giải độc hoàn tùy thân mang theo mà vị thần y chữa bệnh cho hần tặng cho, hiện tại chỉ là có chút dư độc chưa thanh, tính mạng không có gì nguy hiểm.”

Lão Phật gia lúc này mới buông lỏng tâm tình, may mắn không có việc gì, ngược lại lửa giận lại tràn ngập, độc nhân nào ăn tìm hùm gan báo, cư nhiên dám mưu hại con nối dòng hoàng gia?! Tiểu thất từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, lớn lên bên ngoài cung, lại sớm không có mẫu thân, không quyền lợi, chẳng phải đã sớm xác định vững chắc sẽ không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, hoàng đế sủng nhiều một chút bồi thường có quan hệ gì, thể nhưng còn có người hãm hại y! Hơn nữa lúc này dám đối hoàng tử hạ độc, không chắc lần tới có thể dám hạ độc với thái hậu là nàng, còn có hoàng đế, thật không thể tha thứ!” Hoàng thượng, chuyện này không thể khinh thường, cần phải điều tra rõ ràng, trong cung nên hảo hảo chỉnh đốn!” Lão Phật gia rất sinh khí dạn dò nói.

Càn Long cũng đồng tình, hần vốn cũng chuẩn bị nghiêm tra, hần như thế nào có thể buông tha kẻ gây thương tổn đến bảo khổ nhân hần nâng niu trong tay, mặc kệ là ai làm, hần đều tuyệt đối sẽ khiến y/ nàng trả giá đại giới!

Không bao lâu hoàng hậu cũng chạy lại đây, biết được tiểu bánh bao không có việc gì, hoàng hậu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, tam đại đầu sỏ tại hoàng cung hạ lệnh bắt đầu tiến hành hoạt động dọn dẹp.

Trải qua một loạt điều tra, tìm ra người hạ độc là một cung nữ tên là Mai Hương, nàng nhận tội nói chủ tử nàng là Uyển tần sai sử nàng xuống tay. Nói đến Uyển tần, Càn Long không có ấn tượng quá lớn, nhận được nghi hoặc trong mắt hoàng đế, Cao Không Càn nhỏ giọng nói, “Uyển tần là nữ nhi của Trần Duyên Chương, hoàng thượng, ngài năm trước phong Uyển tần.....” Càn Long bây giờ mới nhớ đến, hình như là người thị thiếp hần từng nhìn qua, bất quá trong ấn tượng của hần, đó là một nữ nhân an phận, hơn nữa trước mắt không có con cái, cũng không cùng các hoàng tử giao hảo, nàng trả cái giá lớn như vậy khiến người khác kinh sợ để hại chết tiểu bánh bao sao, việc này đem lại lợi ích gì nàng? Nghĩ nghĩ Càn Long trong lòng vạn phần căm tức, muốn đem cai kẻ gây yếu hại tiểu bánh bao bầm thây vạn đoạn, nhưng còn chưa tới mức mất đi lý trí mà nông nổi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu bánh bao sinh mệnh an toàn, nếu đúng là người nọ, tiểu bánh bao chết, Càn Long thương tâm tức giận cuồng nộ, Uyển tần chỉ sợ trên lưng đã gánh tội danh chết đi. Có thể thấy được người này tâm kế sâu đậm, đáng tiếc hần / nàng không dự đoán được tiểu bánh bao chính là cái thần y, được nào y cũng quen thuộc vô cùng, hơn nữa hạc đỉnh hồng với y mà nói cũng coi như không hơn kịch độc. Bất quá vẫn chưa thể cam đoan Uyển tần không có quan hệ trong chuyện này, vì thế Càn Long và thái hậu triệu kiến Uyển tần.

Uyển tần thấy Mai Hương bị người mang đi, lúc sau chỉ biết là gặp chuyện không may, nhưng nàng lại không biết nói ra chuyện gì, miên man suy nghĩ, lại nghe nói lão Phật gia triệu kiến, vì thế vội vàng thay đổi phục sức, liền đi theo truyền lời nhân tiến đến Từ Trữ cung, Uyển tần loáng thoáng đoán được hần là cùng sự tình thất a ca có quan hệ, lại không biết vì sao lại đổ vào chính mình, dọc theo đường đi bất an, càng không ngừng giảo bất tay vào khăn tử. Hỏi tiểu thái giám dẫn đường hần cũng không chịu lộ ra, chỉ nói tới Từ Trữ cung rồi sẽ biết.

Uyển tần vào Từ Trữ cung, thỉnh an xong, phát hiện Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã đó, trong lòng càng thêm không yên. Tình Nhi đứng ở phía sau lão Phật gia, tò mò nhìn thấy vị nữ tử được lịch sử xưng là hậu phi mệnh dài nhất của Càn Long, thấy nàng ôn nhu nhã nhặn lịch sự, nhất phái phong phạm tiểu thư khuê các, trong lòng âm thầm gật đầu, nàng đối này Uyển tần ấn tượng khá tốt, ít nhất so với dáng vẻ kệt cớm của Lệnh phi tốt hơn nhiều.

Càn Long hỏi nàng nói mấy câu, lại tuyên người đem Mai Hương dẫn tới đối chất, lại có người mang theo cái chai chứa hạc đỉnh hồng lấy từ tấm điện Uyển tần, tuy nói Uyển tần không có nhận tội, nhưng Càn Long vẫn tạm thời bắt giữ, lại chưa nói nên xử phạt như thế nào.

Nghe nói Uyển tần bị đưa đến Từ Trữ cung, không rõ nguyên nhân đã bị bắt giữ, Lệnh phi không phát biểu ý kiến gì, cho Đông Tuyệt tạm dừng giáo huấn Tử Vi, quy củ Kim Khóa —— đồng dạng là dân gian đến, hai vị cô nương đó so sánh với Tiểu Yến Tử mạnh hơn nhiều lắm, sau đó bảo Kim Mai chuẩn bị chút dược liệu quý báu, mang theo Tử Vi, Kim Khoá tới Dưỡng Tâm điện, lấy mỹ kỳ danh văn an thất a ca ốm đau trên giường —— tin tức tiểu bánh bao trúng độc bị tam đại đầu sỏ phong tỏa, chỉ nói tiểu bánh bao nhiễm phong hàn chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi —— Trên thực tế, quả thực chiêu trấn an của họ Tư Mã người qua đường đều biết.

Tử Vi nghe nói muốn đi Dưỡng Tâm điện, tâm đập bịch bịch, nàng sắp được nhìn thấy phụ thân nàng rồi, nam nhân tôn quý nhất Đại Thanh.

46. Chương 46

Tiến vào Dưỡng Tâm điện, Lệnh phi phát hiện lão Phật gia, hoàng thượng, hoàng hậu còn có bọn Tình Nhi đứng ở bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn tiểu bánh bao trên giường, nàng liền nhanh hướng ba người hành lễ. Bất quá tâm tư Càn Long đều đặt hết ở tiểu bánh bao, căn bản không phát hiện nàng đến đây, lão Phật gia thật ra phát giác, bất quá nàng luôn luôn không thích Lệnh phi, loại phi tử cả ngày khóc suốt mướt phần

nhu nhược hấp dẫn lực chú ý của hoàng đế, hơn nữa còn đang chăm sóc tôn tử đang bệnh nằm trên giường, lão Phật gia tâm tình rất xấu, cũng liền làm bộ như không phát hiện nàng. Lệnh phi trước kia được sủng ái sẽ không đem hoàng hậu để vào mắt, thậm chí có một đoạn thời gian nắm giữ phượng ấn, đem người ta từ chính cung hoàng hậu thành bị mất quyền lực, còn thường thường ở trước mặt Hoàng Thượng nói hoàng hậu có mắt như mù, hiện tại nàng không có con, lại mất để sủng, hoàng hậu sao có thể không để cho nàng đi hài nhỏ (ý nói trả thù)? Vì thế hoàng hậu cũng làm bộ như không để ý việc Lệnh phi đến.

Lệnh phi cúi đầu quỳ nửa ngày, nhưng không một người nào kêu nàng đứng lên, nàng thiếu chút nữa cắn phải lưỡi nha, lại không có cách, ai kêu nhà ngoại nàng không có thể lực lớn, Hoàng Thượng đã mấy tuần trăng chưa đến Duyên Hi cung của nàng, hiện tại nàng chỗ dựa duy nhất là để sủng cũng mất đi, đều do cái thất a ca đáng chết, Lệnh phi dùng sức vò nát chiếc khăn trong tay, dùng sức tới khi các đốt ngón tay đều đã trắng bệch, Ái Tân Giác La Vĩnh Tông, người vì cái gì lại giống với nương ma quỷ của người, nhưng người không ngăn trở được con đường của ta đâu, xem đi, nương người chết trong tay ta, đến người dù là a ca cũng chết dưới tay ta mà thôi, nếu mười một năm trước người ngoan ngoãn chết thì tốt, hại ta bây giờ còn phải ra tay lần nữa, trung hạc đỉnh hồng, người hiện giờ sắp không gắng gượng được nữa đi? Kiên trì làm gì cho khổ a, sớm đi tìm nương người đi, không có nhóm người của nương người, hoàng cung này chính là thiên hạ ta! Cái gì hoàng hậu, thái hậu, chờ con ta đi lên ngôi vị hoàng đế, ta chính là nữ nhân tôn quý nhất, ha ha ha ha..... Vốn nàng đã muốn dùng cách này để giúp con mình tiến đến gần ngôi hoàng vị, chính là toàn bộ bị hủy, đều tại người còn có đồ đáng chết Tiểu Yến Tử, yên tâm, sẽ không chỉ có một mình người nhận lửa giận của ta, Tiểu Yến Tử hại chết con ta, ta sẽ làm cho nàng sống không bằng chết! Nghĩ, Lệnh phi trên mặt biểu tình trở nên vạn phần dữ tợn, biểu tình trong nháy mắt biến mất làm cho người ta sợ hãi, thay đổi vẻ mặt dịu dàng.

Tử Vi quỳ gối phía sau Lệnh phi, thật lâu không nghe thanh âm gì nữa, nàng không nhận được lòng hiếu kỳ, giương mắt trộm nhìn về phía Càn Long, lại phát hiện hần lực chú ý vẫn đặt ở trên thân ảnh nhỏ nhoi đang nằm kia, đó hẳn là thất a ca trong lời đồn đãi đi, chính là đứa con trai luôn đi theo sau hoàng a mã, y và thái hậu, đứa nhỏ mà lão nhân gia sủng nhất, dựa vào cái gì? Cùng là con hoàng a mã, thất a ca một mình được hưởng hàng vạn hàng nghìn sủng ái, mà nàng lại phải cùng nương ở Tế Nam bị người xem thường ngày, nương nàng có điểm nào so ra kém Hiếu Hiền hoàng hậu, mà nàng có điểm nào so ra kém thất a ca?

Qua hảo một thời gian, hoàng hậu làm bộ như mới phát hiện có vài người đang quỳ trên mặt đất, “Ôi, Lệnh phi đến từ khi nào? Sao lại quỳ trên mặt đất, nếu quỳ đau thì làm sao bây giờ? Mau mau, nhanh đứng lên!” Lại hướng về phía Tử Vi, Kim Toả trách mắng: “Thất thần làm gì? Một chút hần lực cung kính cũng không có, còn không nhanh đỡ chủ tử các người đứng dậy!” Kim Toả sững sốt một chút, tiến lên giúp đỡ Lệnh phi đứng lên, đôi mắt Tử Vi vẫn dính trên người Càn Long, vẫn là Kim Toả nhanh kéo lấy quần áo nàng, nàng mới thu hồi ánh mắt, đứng ở phía sau Lệnh phi. Thấy hành vi của nàng, hoàng hậu nhũn mày một chút, lão Phật gia lại không thoải mái, quả nhiên là chủ tử dạng gì nô tài dạng nấy, sợ người ta không biết ý đồ của người? Như thế nào cùng mấy đứa con gái chưa từng thấy qua nam nhân giống nhau như vậy. Tình Nhi ô mặt, mấy người Tử Vi đi theo Lệnh phi vào cửa, nàng đã bắt đầu chú ý tới, nàng từng nói trong cung như thế nào chỉ có Tiểu Yến Tử mà không thấy Tử Vi? Nguyên lai ở chỗ Lệnh phi a, bất quá, Hạ Tử Vi đồng hài, ánh mắt đó của người đó là ánh mắt người a? Lúc trước xem kịch truyền hình, có một đoạn là Càn Long muốn thu Tử Vi tiến cung làm phi, vừa mới đầu nàng còn cảm thấy được quá vô lí, quá bất khả tư nghị, Càn Long phong lưu dù có để lưu lạc nhiều mầm mống như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không coi trọng nữ nhân là nữ nhi của chính mình đi, hiện tại nhìn xem hoa thánh mẫu đồng hài nhìn hoàng đế bằng ánh mắt “khát vọng”, hận không thể đem hoàng đế nuốt vào, nàng liền ngộ, thực không thể trách người ta, ai không biết nội tình làm sao cho rằng đó là nữ nhi đang nhìn cha mình?

“Người tới làm gì?” Càn Long thu hồi tâm tình, liếc Lệnh phi một cái, rất là không kiên nhẫn hỏi, về phần cung nữ phía sau Lệnh phi, hẳn ngay một cái liếc mắt hứng thú đều không có.

Lệnh phi ngậm cắn chặt răng, lại dùng dịu dàng thanh âm trả lời, “Nô tì nghe nói thất a ca ngã bệnh, Duyên Hi cung vừa lúc có một chút dược liệu, nô tì nghĩ không chừng có thể dùng được, liền nhanh đem tới đây dâng tặng.” Nói xong còn vô hạn thẹn thùng trộm giương mắt nhìn về phía Càn Long, lại phát hiện lực chú ý của Càn Long lại quay về phía tiểu bánh bao, mị nhãn vứt cho người mù nhìn, Lệnh phi ghen ghét thiếu chút nữa tức chết.

Hoàng hậu ở trong lòng cười nhạo một tiếng, thái y viện cái gì cũng có, còn cần người một cái phi tử đến

đưa thuốc ư, còn ra lệnh Kim Mai, Đông Tuyết mang theo hai cô nương xa lạ mĩ mạo trẻ tuổi, nói người thành tâm đến thăm bệnh, ai tin a? Nhìn xem bên trái cung nữ kia bộ dáng không an phận, giống như đang dụ dỗ tử, nếu không có nhiều người đang ở đây, sợ là liền trực tiếp leo lên giường Hoàng Thượng đi! Hừ..... Thật không biết quy củ!

“Nga, nếu như vậy, Quế ma ma, dẫn người đem đồ vật này đến thái y viện đi!” Thái hậu lão Phật gia lên tiến.

“Dạ!” Quế ma ma lĩnh mệnh, xoay người ra ngoài điện, đã thấy Tử Vi vẫn đứng sững sờ tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Hoàng Thượng, phi, Quế ma ma trong lòng cười lạnh, vừa mới tiến cung, ngay cả quy củ cũng chưa rõ ràng, trước mặt lão Phật gia cùng Hoàng hậu nương nương không an phận còn dám làm trò, muốn bay lên làm phượng hoàng, nằm mơ đi!”Thất thần làm cái gì? Còn không nhanh theo!” Tử Vi cùng Kim Toả nhanh thu hồi tâm tư, chậm bước đi theo.

“Hiện tại được cũng tạm xong rồi, Lệnh phi còn đứng ở nơi này làm gì?” Thái hậu âm thanh lạnh lùng nói.

Tuy không cam lòng, Lệnh phi vẫn không dám cãi lời lão Phật gia, “Dạ, nô tì cáo lui!” Liền chuẩn bị rời khỏi điện.

“Chờ một chút.....” Lão Phật gia bảo nàng, Lệnh phi vẻ mặt vui sướng, lại nghe lão Phật gia nói, “Hai cung nữ kia người mang về hảo hảo điều giáo, ngay cả quy củ cũng không hiểu, người cũng dám mang tới.”

Lệnh phi không nhìn biểu hiện hai người Tử Vi phía sau, cho nên không hiểu ra sao, rồi lại không dám hỏi họ đến tốt cùng phạm vào chuyện gì, đành vâng vâng trả lời, nghĩ thầm, chờ đến lúc về phải hảo hảo hỏi một chút, rốt cuộc họ không nói một lời như thế nào lại chọc tới lão Phật gia.

47. Chương 47

Tử Vi, Kim Toả đi theo Quế ma ma đi đến thái y viện, không được bao lâu, Tử Vi liền nhìn không được bắt đầu hỏi Quế ma ma về Hoàng Thượng, Quế ma ma trong lòng cười lạnh, cái loại tâm kế này còn muốn chiếm vị trí nhỏ nhoi ở trong cung, thật sự như một con gà lớn mà muốn làm loạn thiên hạ này.

Thấy Quế ma ma không nói, Kim Toả như nhớ tới điều gì đó, từ trong ngực lấy ra khối bạc, nghĩ phải đưa cho nàng. Quế ma ma liếc liếc khối bạc kia, nhiều nhất cũng là mười hai lạng đi, có lẽ đối với gia đình bình dân thì coi như có chút của cải đi, nhưng Quế ma ma là thân phận gì a, chính là tâm phúc bên người thái hậu, được lão Phật gia ban cho, tạm thời bất luận, hậu cung phi tử người nào muốn nàng hỗ trợ ở trước mặt lão Phật gia nói vài lời đều đem đến đồ tốt hối lộ, thứ tốt nào nàng chưa từng thấy qua, mười hai lạng bạc không lọt vào mắt, hơn nữa chưa thấy ai bỏn như vậy, cứ nhiên ngay cả đi hối lộ cũng không biết cách, không nhìn xung quanh thái giám cung nữ đang qua lại hay sao. Nghĩ như vậy, Quế ma ma về mặt chính khí đem bạc đẩy trở về, “Người làm cái gì vậy? Nghĩ Quế ma ma ta là loại người nào!”

Tất cả những gì Tử Vi học được từ nương nàng, đầu óc trừ bỏ cảm kỳ thi họa thì là tình tình yêu yêu, cái gì tâm cơ cái gì tính kế đại tiểu thư nàng đều là đốt đặc cán mai, nếu không cũng sẽ không tin tưởng Tiểu Yến Tử vừa thấy mặt đã biết là kẻ lừa đảo, lúc này thấy hành động Quế ma ma, nghĩ rằng Quế ma ma thật sự là người chí công vô tư, không nhận hối lộ, vì thế trách cứ Kim Toả, “Kim Toả, người làm gì vậy? Còn không đem bạc thu hồi lại, Quế ma ma là người cao quý, vô tư như vậy, người sao có thể làm thế với nàng?”

Kim Toả lên tiếng dạ, sau đó thu hồi bạc, nàng tuy là nghe theo lệnh tiểu thư, nhưng vẫn cảm thấy Quế ma ma không thu bạc không phải bởi vì cao quý linh tinh như trong lời tiểu thư nói, nhưng nàng chung quy chỉ là một nha hoàn mà thôi, nàng cũng không thông minh giống tiểu thư, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh tiểu thư là tốt rồi.

Cao quý? Vô tư? Quế ma ma thiếu chút nữa cười ra tiếng, hai nha đầu từ nông thôn nào đến, bắt quá không thể nói lung tung, nàng lạnh lùng nói, “Lão thân chỉ là một nô tài của hoàng gia mà thôi, không nhận nổi chữ ‘ cao quý ’ này.”

Tử Vi đang muốn nói tiếp, chợt nghe một thanh âm xa xa truyền đến, “A! Tử Vi Tử Vi ——”

Ba người ngẩng đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ thấy Tiểu Yến Tử vẫy vẫy khăn, nhảy lên trên nhảy xuống chạy hướng về phía các nàng, lại là Hoàn Châu cách cách, Quế ma ma trong mắt hiện lên khinh thường, đồng dạng là từ nhỏ lớn lên ở ngoài cung, thật a ca người ta tao nhã có lẽ, nhu thuận đáng yêu, còn Tiểu Yến Tử lại thô lỗ thấp kém, quả nhiên là vấn đề huyết thống sao, vẫn cúi đầu hành lễ, “Lão nô bái kiến Hoàn Châu cách cách!” Đều bởi vì không tuân quy củ bị phạt vài lần, người này còn không nhớ kỹ giáo huấn? Có lẽ bởi vì đầu óc chim đặc biệt nhỏ, cho nên “nhớ ăn không nhớ đánh”?

Tiểu Yến Tử phát phát tay, “Đứng lên đi!” Lại chuyển hướng Tử Vi, thoáng có điểm chột dạ, “Tử Vi, Tử Vi, người như thế nào tiến cung?”

Nghe Quế ma ma kêu Tiểu Yến Tử là “Hoàn Châu cách cách”, lại hành lễ với nàng, Tử Vi nắm chặt nắm tay, móng tay bầu vào thịt cũng chưa phát giác, khi nàng ở bên ngoài sống mà phát sầu, kẻ lừa đảo này chiếm vị trí vốn thuộc về nàng rồi cả tình thương của cha; khi nàng làm cung nữ tiến cung phải vất vả học tập quy củ nên người đầy vết thương, Tiểu Yến Tử lại ở trong cung hưởng phúc, vị trí cách cách còn có cung nhân tôn trọng đáng lẽ phải là nàng Hạ Tử Vi a, dựa vào cái gì đều cho kẻ lừa đảo Tiểu Yến Tử ngay cả cha mẹ cũng không rõ ràng?!

“Tiểu Yến Tử, đồ lừa đảo!” Kim Toả nhìn không được hô thành tiếng, nàng thay tiểu thư nhà mình cảm thấy vạn phần không đáng, như thế nào liên tin Tiểu Yến Tử như vậy?

“Câm mồm! Làm càn!” Quế ma ma trách mắng, tuy nói nàng cũng thực khinh thường Tiểu Yến Tử gọi là “Dân gian cách cách”, bất quá rốt cuộc vẫn là huyết mạch thiên gia, làm sao để một cung nữ nhỏ nhỏ tùy ý vũ nhục?

Tiểu Yến Tử biết không ổn, nghe thấy thanh âm Quế ma ma, định tính tìm phương pháp nói sang chuyện khác, “Phong ‘bốn’ cái gì, ta còn chưa có phóng ‘năm’ đâu! Tử Vi, Kim Toả là tỷ muội kết bái của ta, người dựa vào cái gì hung với các nàng?”

Đây là “Chó cắn Lã Động Tân, không nhìn thấy tâm người tốt”* trong truyền thuyết sao? Quế ma ma không nói gì, này Tiểu Yến Tử chính là cái JP (JP = cực phẩm hoặc tuyệt phẩm). Nàng rõ ràng không nói, dù sao Tiểu Yến Tử sẽ không cảm kích.

*Diễn tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Còn muốn mở miệng nói Kim Toả bị Tử Vi kéo lại, thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình tiểu thư không tốt, Kim Toả cũng ngậm miệng.

Tiểu Yến Tử tạm thời không nghĩ ra lời biện giải cho chính mình vì thế mấy người đều trầm mặc.

Cứ vậy một hồi lâu, Quế ma ma trước nhìn không được, tại đây không còn rảnh mà so đo với người khác, chạy nhanh đem được đưa đến thái y viện, lão Phật gia còn chờ nàng trở lại, hôm nay thật a ca trúng độc mấy chủ tử trong lòng rất không vui, ai biết trở về chậm sẽ chịu phạt gì.” Cách cách, ngài cùng tỷ muội ngài ôn chuyện thì có thể chờ bọn nô tì làm việc xong xuôi đã? Chủ tử bên kia còn chờ lời đáp a.”

Tử Vi tạm thời không nghĩ muốn cùng Tiểu Yến Tử dây dưa không rõ, hơn nữa người nhà họ Phúc cùng nàng nói qua, chuyện này không thể rêu rao bốn phía, nếu không tất cả mọi người trốn không thoát, vì thế nàng cũng đúng lễ, tuy rằng khẩu khí bất hảo, nhưng tóm lại cấp bậc lễ nghĩa là kết thúc, “Thỉnh cách cách để nô tỳ đi làm việc đi.”

Tiểu Yến Tử thấy nàng như vậy, liền cảm thấy được nàng đang nhắc nhở mình là giả, trong lòng càng phát ra chột dạ, ánh mắt tả hữu dao động đứng lên, lại thấy vẻ mặt Quế ma ma không kiên nhẫn, nhớ tới lão bà này hình như là người bên cạnh thái hậu – cái lão yêu bà kia, Tử Vi là người ôn nhu vậy sao lại không muốn nghe nàng giải thích, nhất định do lão yêu bà đối Tử Vi làm cái gì. Càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là có chuyện, nàng kéo lấy tay áo Tử Vi, muốn kéo Tử Vi về phía sau mình, Tử Vi bất ngờ không kịp đề phòng, bị nàng kéo một cái lão đảo, lại bởi vì đi giày đế hoa, lần này uy chân, trong lòng lại hận chết Tiểu Yến Tử.

*Giày đế hoa: Giày có gót mà các cô nương quý tộc trong cung thường đi.

Tiểu Yến Tử cũng không để ý, quát Quế ma ma, “Nói, có phải hay không các người đã làm gì Tử Vi, bằng không nàng sao lại không để ý tới ta?”

Quế ma ma chỉ cảm thấy nàng thực vô lực, ta làm sao biết vì điều gì mà nàng không để ý tới người! Nhưng nàng vẫn là đáp lời, “Hồi bẩm cách cách, cho dù Tử Vi là tỷ muội kết bái của ngài, nhưng hiện tại đang ở trong cung, phải tuân thủ nghiêm cẩn quy củ, ngài là chủ tử, nàng là nô tài, cũng không thể rối loạn quy củ.”

Tiểu Yến Tử rất mất kiên nhẫn với quy củ linh tinh, nghe nàng lời này, bật người y như khẩu pháo, nàng dạng chân hô, “Cung nữ cũng là mẹ sinh cha dưỡng, cái gì nô tài với không nô tài, chúng ta đều là ngang hàng!”

Tử Vi cũng không cảm kích, nàng cúi đầu, phần hận, lời Tiểu Yến Tử làm cho nàng cảm thấy được vạn phần khuất nhục, nàng mới là chính quy cách cách, Tiểu Yến Tử người mới là đệ tiện nô tài, lời này phải là nàng nói mới đúng.

Quế ma ma trợn mắt há hốc mồm, đây là đạo ý tưởng đại nghịch bất cổ nào a! Nàng cư nhiên dám ở trước công chúng hô lên, đầu óc Tiểu Yến Tử rốt cuộc là phát triển thế?

48. Chương 48

Tiểu Yến Tử không ngừng hướng Quế ma ma ca ngợi “ngang hàng luận” của nàng, mà chưa phát hiện chung quanh cung nữ thái giám nhìn bằng ánh mắt quái dị.

“Yêu, ai ở trong cung nói ẩu nói tả vậy?” Một giọng nói thanh thúy thiếu niên truyền tới.

Mọi người xoay người, chỉ thấy bát a ca cùng thập nhị a ca đứng cách đó không xa, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tiểu Yến Tử, mở miệng đúng là bát a ca Ái Tân Giác La Vĩnh Tuyên, “Gia còn tưởng cầu nô tài nào không hiểu quy củ đâu, nguyên lai là Hoàn Châu cách cách người a.” Lời này chính là quả hồng châm chọc a.

“Lão nô tham kiến bát a ca, thập nhị a ca! Hai vị a ca cát tường!” Quế ma ma hành lễ.

Bát a ca tiến lên từng bước nâng Quế ma ma dậy, “Ma ma không cần đa lễ.” Dù sao cũng là tâm phúc của thái hậu, bọn họ vẫn rất tôn trọng.

Tử Vi nghe nói là hai a ca, vậy đây là đệ đệ nàng rồi, nàng cố nén tò mò trong lòng vội khấn hành lễ.

Bát a ca cùng thập nhị a ca chẳng có tâm tư để ý tới cung nữ nhỏ bé như nàng, thuận miệng kêu đứng lên, lại đem lực chú ý về phía Tiểu Yến Tử.

“Bát ca, người sao có thể trông cậy vào hán nữ đệ tiện vô liêm sỉ kia có thể sinh ra cách cách, trứng gà dù thế nào cũng không thể biến thành phượng hoàng.” Trên gương mặt nhỏ nhắn của thập nhị a ca lộ vẻ trào phúng, hần sớm xem Tiểu Yến Tử không vừa mắt, bản thân không hiểu quy củ còn ý vào ánh mắt sinh trưởng ở trên đỉnh đầu ngũ a ca gây chuyện thị phi chưa tính, nhưng nàng luôn khiến người khác phải liên lụy và đều có kết cục không hay ho, đặc biệt “người khác” chính là thất ca hần thích nhất, quả thực chán ghét tới cực điểm.

Bát a ca hai tay khoanh lại, làm như có thật gật gật đầu, “Nói đúng là a, nghe nói nữ nhân kia là ‘tài nữ’ mà, không ngờ lại dạy ra một nữ nhân thô tục đến vậy, không phải là đem hết trái tim cùng đầu óc của mình đặt hết lên người nam nhân đi.....”

“Không chắc là có chuyện như vậy đâu.” Thập nhị a ca một tay nâng cằm mình, trong lòng cười đầy ác ý, con thỏ nóng nảy còn chưa cắn người đâu, huống chi hần đường đường là a ca, uy phong này sao có thể quên, trước kia còn có ngũ a ca đầu óc rút che chở nàng, hiện tại ngũ ca bị phạt ở nhà đóng cửa sinh đứa nhỏ, hoàng mã mã, hoàng a mã còn có hoàng ngạch nương đều chẳng muốn nhìn thấy nàng, lúc này xem còn có ai bảo vệ nàng!

Nghe hai a ca trước mặt nàng chửi bới mẩu thân nàng, Tử Vi cảm giác lòng mình đang rỉ máu, nương nàng ôn nhu tốt đẹp là vậy, từ nhỏ sẽ dạy nàng cầm kỳ thư họa, dạy nàng làm thế nào để trở thành tiểu thư khuê các, nhưng hiện tại nương nàng dưới mắt hoàng gia cư nhiên là loại người tệ hại, nàng càng hận Tiểu Yến Tử hơn, tất cả đều tại Tiểu Yến Tử, chiếm thân phận cách cách còn chưa tính, nhưng nàng vì cái gì không hảo hảo quý trọng, lại ở trong cung làm bại hoại thanh danh nương nàng?

Kỳ thật hai a ca nói nương nàng thế nào Tiểu Yến Tử đều không có cảm giác gì, trời biết nương nàng đang chỗ nào có còn sống hay không, bất quá hiện tại nàng đang ở vị trí của tỷ muội Tử Vi, nương của Tử Vi cũng chính là nương của mình thôi, hơn nữa Tử Vi ngay tại bên người nàng, thân là “thích dạy người” sao có thể không thay nương Tử Vi biện bạch đâu, Tiểu Yến Tử hai tay chống nạnh thành bộ dạng ầm ừ, chửi ầm lên, “Nhà các người mới là kẻ oa đâu, các người dựa vào cái gì mắng tử..... nương ta?”

Xem nàng rất dã man thô tục, đồng dạng với đàn bà chanh chua nơi phố phường, nửa điểm nhìn không ra thiên gia phong phạm, bát a ca cùng thập nhị a ca đột nhiên cảm thấy nói chuyện cùng loại người này quả thực làm giảm giá trị của mình, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt lẫn nhau đều thấy được ý tứ “Quên đi, không đáng cùng người như thế so đo”, vì thế hai người cũng liền mặc kệ Tiểu Yến Tử, phất áo choàng, hai người xoay người bước đi.

Nhưng Tiểu Yến Tử cho tới bây giờ không phải là người một vừa hai phải, thấy bọn họ muốn chạy, vận khinh công miêu ba chân liền chuẩn bị đi lên dây dưa. Thật sự là không biết phân biệt phải trái, thập nhị a ca trong mắt hàn quang chợt lóe, hô một tiếng, “Trại Uy, Trại Quảng!” Chỉ thấy hai thị vệ không biết từ địa phương nào, nhanh chóng chặn vài chiêu của Tiểu Yến Tử, Tiểu Yến Tử chỉ có xiếc ảo thuật đầu đường công phu miêu ba chân làm sao là đối thủ của cao thủ đại nội, hai ba chiêu đã bị họ bức lui.

“Các người có ta là ai không? Các người cũng dám đối ta như vậy, ta nhất định sẽ cho ngũ a ca thu thập các người!” Thời gian dài ở trong cung, Tiểu Yến Tử nhiều ít cũng phát hiện hoàng đế không ưa nàng, nhưng nàng còn có ngũ a ca làm chỗ dựa vững chắc a, đó là hoàng đế tương lai a, trong cung trừ bỏ hoàng đế so với y lớn hơn, được rồi, hiện tại thêm lão yêu bà thái hậu kia nữa, thì ngũ a ca lợi hại nhất.

Nghe nàng nói, đã đi một khoảng cách khá xa bát a ca cùng thập nhị a ca cười lạnh, bát a ca giương giọng nói, “Hoàn Châu cách cách a, vị ngũ a ca hảo hảo của người hiện tại đang ở trong phủ ô mỵ nhân hưởng phúc, cũng không để ý chuyện phá phách của người đâu! Nga, đúng rồi, nghe nói hai ngày trước còn đoạt mỵ nhân về phủ a!” Kỳ thật bọn họ là nghe nói ngũ a ca đoạt hồ ly tinh về, nghe nói còn vì nữ nhân này mà cùng cái gì Trinh đại náo một hồi, giờ là trò cười cho cả kinh thành a.

Ngũ a ca có nữ nhân? Tiểu Yến Tử vừa nghe lời này liền luống cuống, ngũ a ca nếu đã quên nàng, một khi thân phận bị vạch trần, ai thay nàng cầu tình, ai tiếp tục cho nàng cuộc sống cảm y ngọc thực, đã quen cuộc sống trong cung, nàng nghĩ cũng không muốn quay lại thời gian ăn cơm phong nguyệt bên ngoài.

Tiểu Yến Tử trong lòng như đang bị móng vuốt mấy trăm con miêu gãi, bất chấp kia hai a ca còn có mấy người Tử Vi, nàng vội vội vàng vàng chạy về Sáu Phương trai, nàng phải nghĩ biện pháp ra cung một chuyến, nhìn xem chuyện này có phải sự thật hay không. Trong lòng tính toán nhỏ nhất nên Tiểu Yến Tử không thấy được phía sau Tử Vi nhìn nàng bằng ánh mắt oán độc, Tiểu Yến Tử, người đã bắt nhân đừng trách ta bất nghĩa.

Nửa đêm, Tiểu Yến Tử một thân y phục tiểu thái giám, lại xuất ra “phi thảo trăm luyện tác”, thu lại một hồi giáo huấn, lúc này nàng đã thành công rời khỏi cung. Chính là nàng không thấy được, sau khi đi khỏi đây, một thân ảnh màu xanh nho nhỏ ở phụ cận tường cung chợt lóe rồi biến mất.

Cảm giác trên người xúc cảm lạnh lẽo trắng mịn, trên giường tiểu bánh bao chậm rãi mở mắt, loại độc dược này chỉ có thể mang đến cho hắn mang một chút phiền toái nho nhỏ mà thôi, nếu không phải vì để diễn trò thật một chút thậm chí ngay cả huyết cũng phun ra. Nghe Tiểu Thanh nói cho hắn tin tức, Vĩnh Tông nhẹ nhàng nở nụ cười, cái này từ người nào hắn là quá xui xẻo, lửa ở hậu viện nổi lên thật lớn, ai bảo người bình thường đắc tội ta! Đúng vậy, lời đồn đãi đó bên trong một phần công lao của hắn, trộm vui sướng đâu, chỉ thấy phát hiện đỉnh đầu có một bóng ma, hắn giương mắt, bắt đầu ha hả ngáy ngồ cười, “Người..... Người như thế nào còn chưa ngủ a?” Trong lòng lại kêu rên, thắm, vui sướng khi người gặp họa, đều đã quên hậu viện hắn cũng đang muốn ‘nấu cơm’ đâu.

Cần Long hít mắt, thanh âm mang theo một cỗ âm trầm hương vị, “Người sao không ngủ?”

Tiểu bánh bao trên mặt lộ vẻ ngây ngô cười, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, lần này đến lượt mình bị thần xui xẻo đến thăm, phải lừa dối như thế nào mới có thể mà qua được cửa này đây?

49. Chương 49

“Như thế nào? Đầu lưỡi bị miêu cắn rồi sao?” Càn Long thanh âm bình tĩnh nói ra nói lại hoàn toàn không có ý vấn hồi.

Quả nhiên sinh khí, tiểu bánh bao rút lui cổ không biết nên nói cái gì, lần này xác định sẽ thực phẩm.

Càn Long từng bước tiến đến giường, tiểu bánh bao liền lui dần về cuối giường tựa hồ như vậy có thể an hơn toàn một chút.

“Người cho rằng lần này người có thể trốn thoát sao?” Càn Long trên mặt bắt đầu lạnh lùng cười từng bước ép sát mỡ con bánh bao chột dạ.

Mắt thấy Càn Long càng ngày càng gần tiểu bánh bao hận mình không thể biến mất, bất quá Càn Long sớm đoán tiểu bánh bao có suy nghĩ muốn chạy trốn nên chung quanh đã sớm hạ cấm chế phong tỏa kết giới, không có biện pháp chuồn đi.

“Không chạy?” Cánh tay của Càn Long lao về phía tiểu bánh bao, kéo tiểu bánh bao đang trốn trong góc đặt lên đầu gối, chẳng thềm để ý tiểu bánh bao phản kháng liền kéo quần tiểu bánh bao xuống “Cho người làm thương tích chính mình, cho người tự chủ trương, cho người không để ý cảm thụ của ta.....” Nói một tội trạng liền đánh một cái, ban đầu tiểu bánh bao còn chối cãi nhưng sau đó phát hiện thanh âm Càn Long run rẩy không mấy nhận ra mang theo nỗi lo sợ, xác thực lần này rất tuy hứng, không để ý đến cảm thụ của y khi mình trúng độc nên lập tức im lặng.

Đánh hơn mười cái mới phát hiện tiểu bánh bao cư nhiên ngoan ngoãn nằm úp sấp bị đánh không có phản kháng, Càn Long nhiều ít cảm giác có chút kỳ quái liền xoay mặt tiểu bánh bao lại đối diện với mình thì thấy tiểu bánh bao lệ rơi thấm thiết, Càn Long hoảng sợ nghĩ mình ra tay quá nặng vội vàng dẫn lại sinh khí, ôm tiểu bánh bao vào lòng ôn nhu an ủi “Thực xin lỗi, ta không nên xuống tay nặng như thế.....”

Tiểu bánh bao vui đầu vào lòng vợ, thanh âm mang theo ghen ngào “Không..... Là ta sai rồi, ta không nên tuy hứng, không có lo lắng đến cảm xúc của người..... Ô..... Ta sai rồi”

Thấy tiểu bánh bao khóc đáng thương hề hề, Càn Long chẳng còn nhớ rõ bản thân đang sinh khí vội khẽ vuốt lưng tiểu bánh bao nhẹ giọng trấn an “Về sau phải chú ý, lần này ta bỏ qua người ” nói xong lấy ra khăn tay cẩn thận lau khô nước mắt cho tiểu bánh bao.

Trấn an trong chốc lát tiểu bánh bao mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi ngủ trong lòng Càn Long, Càn Long nhìn thấy dung nhan đáng yêu của vợ khi ngủ còn lộ ra nụ cười thoả mãn, về phần hấn sau đó cũng chậm chậm đi vào giấc ngủ (mụ mụ @ Văn ở đây cũng đều là do học ở trang Tấn Giang mà thành a*)

Mà Tiểu Yến Tử không dễ dàng chạy ra cung được một quãng xa thì bắt đầu mê mang, nàng nghĩ muốn ra cung tìm ngũ a ca nhưng nàng lại không biết phủ đệ của ngũ a ca ở đâu, hơn nữa giờ đã nửa đêm đến chỗ nào tìm người hỏi đường được, vì thế Tiểu Yến Tử cứ loay quanh một chỗ.

Lúc này không xa nơi đó có một thanh âm tiểu thái giám vang lên lạnh lạnh trong màn đêm yên tĩnh còn có vẻ như đang lầm bầm lầu bầu oán giận “Bạch Ngâm Sương đáng ghét, cư nhiên muốn ăn điểm tâm loại quế hoa cao bình dân hại công ta không kể ngày đêm phải đi tìm cái gì ‘ bình dân ’ thật không biết ngũ a ca coi trọng nữ nhân đó ở điểm nào.....”

Nghe đến ba chữ “ngũ a ca” Tiểu Yến Tử mắt sáng ngời vội tìm được một có thể người dẫn đường lại nghe tiểu thái giám nói thăm ngũ a ca sủng ái một nữ nhân khác, nhất thời trong lòng đổ kị tận trời mà quên muốn vì tiểu thái giám này mà lên đến cửa hàng gần Tử Cấm Thành mua bánh ngọt thay.

Nàng rón ra rón rén đi đến phía sau tiểu thái giám sau đó dùng tay nắm cổ tiểu thái giám thấp giọng nói”Muốn sống liền mang ta đến phủ ngũ a ca”

Tiểu thái giám giống bị dọa choáng váng đã quên lớn tiếng kêu cứu như con cẩu khúm núm cầu xin tha thứ nói”Đại hiệp làm ơn tha cho tiểu nhân.....” Hai chân còn không ngừng run lên.

Thật vô dụng Tiểu Yến Tử trong lòng khinh bỉ lại hạ giọng nói”Mang ta đi phủ ngũ a ca”

Tiểu thái giám lần này rốt cục cũng đem lời Tiểu Yến Tử vào lỗ tai vội không ngừng đáp ứng “..... Tiểu nhân mang ngài đi.....”

Đắm chìm trong biển dấm chua Tiểu Yến Tử không phát hiện trên mặt tiểu thái giám đưa lưng về phía nàng chợt lóe vẻ tươi cười cổ quái rồi lập tức biến mất.

Đi theo tiểu thái giám lâu như vậy Tiểu Yến Tử đã mất kiên nhẫn “Người không đùa giỡn ta chứ sao còn chưa tới?”, “Liên..... Cũng sắp tới rồi..... Phía trước kia” tiểu thái giám đầu run run chỉ vào toà nhà lớn đèn đuốc sáng trưng ở phía trước cách đó không xa.

Rốt cục cũng đến Tiểu Yến Tử cảm thấy chân mình như phải cắt đứt, nàng bảo tiểu thái giám đi trước lại phát hiện chân y chết sống không muốn hoạt động, “Còn không mau đi?” Tiểu Yến Tử ra tiếng thúc giục.

Tiểu thái giám dùng thanh âm bi thương cầu xin tha thứ nói “Đại hiệp tiểu nhân còn chưa hoàn thành công việc chủ tử giao mà đã hồi phủ sẽ bị phạt, người xem.....”

Tiểu Yến Tử luôn luôn tự xưng là chủ tử tốt như thế nào sẽ vì việc này mà làm khó người khác còn là một tiểu thái giám, trong lòng nàng thực phản cảm nhưng nàng buông lỏng tay ra”Vội người nhanh đi làm đi”

“Cám ơn đại hiệp..... Cám ơn đại hiệp.....” Tiểu thái giám không ngừng nói lời cảm tạ sau đó chạy theo trái ngược.

“Không cần cảm tạ” ta thực bội phục nhân cách của mình (tự ki quá ==) , Tiểu Yến Tử trong đầu say mê nghĩ, chốc lát sau nàng mới hồi phục tinh thần bước chân đến phủ ngũ a ca.

Chưa từng trải qua một trận thế này, tiểu thái giám trên mặt kinh hoảng a, nhát gan a, tất cả đều biến mất quay đầu lại nhìn nhìn Tiểu Yến Tử đầy lòng mừng một câu “ngu ngốc” sau đó chậm rãi từ từ quay về địa phương nên đi.

Tiểu Yến Tử nghênh ngang đi tới trước đại môn phủ ngũ a ca đã bị thị vệ canh gác ngăn cản, Tiểu Yến Tử tâm tình vốn không tệ hơn, ở trong cung các người ngăn không cho ta ra cung, ở đây các người ngăn không cho ta đi vào, quả thực đến quy củ trong cung còn không biết để xem ta cho các người biết thế nào là lễ độ..... Xem ta cho ngũ a ca thu thập các người”Tránh ra các người biết ta là ai không?”

Bọn thị vệ dùng ánh mắt trộm liếc thấy người trước mắt mặc một thân tiểu thái giám cấp thấp trong cung, liền nghĩ chẳng lẽ là đại nhân vật cải trang hay sao, liền nghĩ người như thế thì là đại nhân vật nào a?

Nhìn bọn thị vệ vẻ mặt miệt thị, Tiểu Yến Tử gấp đến độ nhảy chân “Ta là Hoàn Châu cách cách, cầu nô tài các người còn không mau tránh ra”

Một cách cách buổi tối chạy ra cung còn tới trước phủ một a ca nháo thì sao có thể? Có mấy thị vệ không tin Tiểu Yến Tử nói nhưng cũng có mấy người nhớ tới lời đồn đại về vị Hoàn Châu cách cách cảm thấy có vài phần tin tưởng, lấy tác phong cùng đầu óc của vị kia không chắc có thể làm ra được hành động này.

Nghẹn một bụng hỏa Tiểu Yến Tử không còn quản người ta tin hay không liền tính toán trực tiếp xông vào.

Mặc kệ tin hay không nàng là Hoàn Châu cách cách bọn thị vệ cũng không thể để nàng làm như vậy, nhóm hộ vệ muốn ra tay, nàng liền ở trước cửa phủ ngũ a ca bị đánh đến tối tăm mặt mũi.

50. Chương 50

Trước đại môn phủ ngũ a ca phủ vì Tiểu Yến Tử nháo ngày càng náo nhiệt y như một cái chợ, bọn thị vệ thấy “tiểu thái giám” không hiểu quy củ, làm sao có tâm tư thương hương tiếc ngọc, xuống tay càng ngày càng nặng. Tiểu Yến Tử một thân công phu mèo quào, chỉ có thể đối phó với người không có võ công, nàng không phải là đối thủ của thị vệ, chỉ chốc lát sau trên người liền có không ít máu. Tiểu Yến Tử cảm thấy cực kì uỷ khuất, nàng đến đây vốn tưởng có thể gặp được, vì vậy nàng càng thêm buồn phiền về Vĩnh Kỳ, đồng thời dưới tay cũng đánh không ngừng.

Đại môn động tĩnh lớn như vậy, sớm có người chạy vào phủ bẩm báo. Tiểu Thuận Tử đang trong cơn buồn ngủ, bỗng nhiên nghe có việc bẩm báo, một cái giật mình tỉnh lại, “Nói! Sao lại thế này?” Thanh âm Tiểu Thuận Tử mang theo buồn bực, dù là ai hơn nửa đêm bị quấy rối giấc ngủ đều không có tâm tình tốt.

“Bẩm thuận công công, đại môn có tiểu thái giám tự xưng là Hoàn Châu cách cách đang nháo sự, xông vào trong phủ!” Tiểu thái giám trả lời.

Tiểu Thuận Tử lại ngáp một cái, “Cái gì hoàn châu hoàn không, cách cách gì mà cách cách, cách cách là người thế nào mà hơn nửa đêm chạy đến phủ a ca nháo sự? Đã có người đến phá thì đem người bắt lại, có tí chuyện này còn bẩm báo, các người không có đầu óc sao?”

Tiểu thái giám bị giáo huấn đến khúm núm, nghe Tiểu Thuận Tử giáo huấn xong liền chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên Tiểu Thuận Tử giật mình, Hoàn Châu cách cách a, vị kia chính là vị cách cách đứng đầu các trò gây rối từ trước đến nay a, nếu là nàng thì có khả năng gây ra loại sự tình này. Tuy nói vị này ở trong cung không được sủng, nhưng không quan trọng là vị này rất được chủ tử của mình yêu thích, hơn nữa gần nhất đầu óc chủ tử bị bệnh đều do vị này, nếu chủ tử biết nàng tìm đến lại mình đánh ra ngoài, kia..... Tiểu Thuận Tử đánh cái rùng mình.

“Đứng lại!” Tiểu Thuận Tử nhanh gọi tiểu thái giám quay lại, “Quên đi, chúng ta tự mình đi ra ngoài nhìn xem.” Hắn muốn nhìn xem có phải hay không vị cô nãi nãi kia.

Tiểu Thuận Tử một đường đi thật nhanh, thấy xa xa ngoài cửa chính là người đó, trong lòng thầm kêu một tiếng khổ, ai u, đúng là vị tổ tông rồi, nhìn xem cả người bộ dáng chật vật, ngũ a ca còn không biết sẽ đau lòng như thế nào a!” Dừng tay! Dừng nhanh dừng tay!” Tiểu Thuận Tử lớn giọng ngăn lại.

Bọn thị vệ nghe thấy thanh âm Tiểu Thuận Tử, chần chờ một chút, đều dừng tay, Tiểu Yến Tử lại căn bản không có nghe đến, nàng đang ôm một bụng hỏa, nhìn thị vệ dừng lại, vội vàng nhân cơ hội tiến lên quyền đâm cước đá với mặt thị vệ đã thương nàng, bọn thị vệ ngại sự tồn tại của Tiểu Thuận Tử nên không dám đánh lại, chỉ ngậm cắn răng, trong lòng mắng Tiểu Yến Tử chó huyết lâm đầu.

Tiểu Thuận Tử tiến đến trước mặt Tiểu Yến Tử, thấp giọng cười nói, “Ai u, Hoàn Châu cách cách, sao ngài nửa đêm lại có nhã hứng đến chơi phủ ngũ a ca?”

Tiểu Yến Tử rốt cục đánh mệt mỏi, thở hổn hển dừng tay, lúc này mới rảnh để ý tới Tiểu Thuận Tử, “Nghe nói trong phủ các người có con hồ ly tinh họ Bạch?”

Nhìn chằm chằm, lại nhìn, đây là lời nói một cách cách có thể nói sao? Người cho người là thân phận gì? Chủ tử nhà chúng ta là ca ca người, không phải là phu quân người, hơn nữa cho dù người là phúc tấn của ngũ a ca, cũng không có quyền quản ngũ a ca nạp thiếp a. Tiểu Thuận Tử trong lòng nói thầm, đối Tiểu Yến Tử có chút khinh thường, khóe mắt lại bắt gặp bộ dáng thị vệ mặt mũi bầm dập, vì thế hắn lập tức ẩn dấu tâm tình của mình, cung kính đáp lời, “Hồi bẩm cách cách, trong phủ là có vị Bạch cô nương, nhưng là.....”

Tiểu Yến Tử cũng không chờ hắn nói xong, liền đánh gãy lời hắn, “Hiện tại con hồ ly tinh kia ở đâu?”

“Ở phòng chủ tử.....”

Tiểu Yến Tử nghe vậy tức sùi bọt mép, chết tiệt Vĩnh Kỳ, cư nhiên chịu không nổi bị hồ ly tinh hấp dẫn! Còn con hồ ly tinh họ Bạch càng ghê tởm hơn, cư nhiên câu dẫn Vĩnh Kỳ!

Tiểu Yến Tử vận khinh công, nổi giận đùng đùng muốn tìm Vĩnh Kỳ tính sổ.

“..... Gian phía tây trong viện.” Tiểu Thuận Tử nói nốt phần còn lại, Tiểu Yến Tử đã không thấy bóng dáng Uy uy..... Tiểu Thuận Tử đón gió rơi lệ, chủ tử, không phải nô tài muốn hãm hại ngài, là do Hoàn Châu cách cách không nghe nô tài nói xong liền muốn nhìn thấy người ngay, cho nên, đến lúc đó ngài ngàn vạn lần đừng đem sổ sách ghi tạc trên đầu nô tài a!

Tiểu Yến Tử ở trong phủ lớn vòng vo nửa ngày mới nhớ ra, nàng đang chăm chăm muốn tìm Vĩnh Kỳ tính sổ, đã quên hỏi Vĩnh Kỳ ở đâu.

Tiểu Yến Tử đi vòng đi vòng lại khẳng nơi, muốn tìm người hỏi đường, vừa lúc nhìn thấy có một gian phòng đèn sáng, Tiểu Yến Tử nhân tình sáng lên, có thể chính là gian phòng này đi, theo người ta nói gì mà người đàn bà dám dâng hay vân vân?

Đã qua nửa đêm, Bạch Ngâm Sương nằm ở trên giường lại không hề buồn ngủ, lần qua lộn lại đến bây giờ, nàng ngồi dậy, đốt ngọn nến trên bàn cho sáng, sau đó lại đối ngọn nến mà ngáy ngốc, phủ ngũ a ca quả thực xa xỉ phú quý, làm cho nàng mở rộng nhãn giới, nơi này không chỗ nào là không hoàn mỹ, ngay cả trên ngọn nến đều có khắc hoa văn tinh mỹ, cuộc sống như vậy mới đáng để nàng hưởng thụ, nàng không tin bằng ôn nhu cùng mỹ mạo của mình lại không bắt được tâm ngũ a ca. Đang nghĩ ngợi, tới phần làm thế nào để thi triển thủ đoạn câu dẫn ngũ a ca, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra khiến Bạch Ngâm Sương hoảng sợ, ở trong phủ có người lớn mật đến nỗi đá văng cửa phong khách nhân ngoại trừ ngũ a ca còn có ai? Vì thế Bạch Ngâm Sương bày ra tư thái tự nhận là tối mềm mại tối khiến nam nhân thương tiếc, nũng nịu kêu một tiếng, “Ngũ a ca.....”

Vào cửa Tiểu Yến Tử nghe được một tiếng câu nhân nà, càng chắc chắn rằng Vĩnh Kỳ bị hồ ly tinh câu dẫn, trong đầu hiện lên ý định đánh chết hồ ly tinh đáng ghét kia.

Bạch Ngâm Sương một đôi mị nhãn tà tà nhếch lên, lại phát hiện bước vào cửa cư nhiên không phải ngũ a ca, mà là một tiểu thái giám quần áo rách nát, nhất thời thiếu chút nữa buồn bực mà tử, mị nhãn của nàng xem như lừa rồi, vì thế khẩu khí lạnh lùng mở miệng nói, “Người là ai? Dám tùy tiện xông vào phòng ở của ta!”

Nghe hồ ly tinh cư nhiên nói đây là phòng của nàng, thật không biết xấu hổ! Tiểu Yến Tử tức giận đến nổi mặt mũi đỏ bừng, “Người cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, cư nhiên dám câu dẫn Vĩnh Kỳ!”

Vừa nghe thanh âm khiến Bạch Ngâm Sương giật mình, đây không phải là tiểu thái giám, rõ ràng là một nữ nhân, một nữ nhân như vậy làm sao tranh đấu nổi với mình đây, hơn nữa nàng nghe nói, phủ ngũ a ca hiện giờ vẫn chưa có nữ chủ nhân đâu, “Cô nương người lấy thân phận gì để chất vấn ta?”

“Ta đương nhiên.....” Tiểu Yến Tử bỗng nhiên bị kẹt, đúng vậy, nàng lấy thân phận gì đến chất vấn Vĩnh Kỳ đây? Nếu nói là muội muội, thì muội muội cũng không thể quản ca ca về mặt này, nếu không phải, vậy thì là cái gì?

51. Chương 51

Tiểu Yến Tử không nghĩ ra được chính mình lấy thân phận nào chất vấn Vĩnh Kỳ, nhưng Tiểu Yến Tử nàng làm việc đã từng cần lý do đâu? Mặc kệ bởi vì sao, hồ ly tinh là phải đánh! Vì thế Tiểu Yến Tử không nói nữa, lập tức chạy tới, một bàn tay nắm lấy tóc Bạch Ngâm Sương kéo xuống, tay kia thì đồng thời hướng khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Ngâm Sương mà đánh.

Bạch Ngâm Sương trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, nàng bao lâu rồi chưa gặp người dã man như vậy — đúng, là dã man, không phải điêu ngoa — là nữ nhân, căn bản không nghĩ tới người này cư nhiên không nói một lời, còn là nữ nhân sao? Ngũ a ca trừ phi đầu óc có vấn đề nếu không tuyệt đối sẽ không coi trọng loại nữ nhân này! Cảm xúc trên da đầu cùng mặt gọi thần trí Bạch Ngâm Sương quay lại, nữ nhân chết tiệt, cư nhiên dám đánh vào mặt nàng! Bạch Ngâm Sương vạn phần căm tức, cũng huy động cánh tay, cùng Tiểu Yến Tử vung tay đá chân, chiêu thức cào mặt, véo mũi đều dùng hết, hình tượng gì đều bỏ qua.

Ngũ a ca được Tiểu Thuận Tử bấm báo liền đi tìm, cho đến khi tìm thấy các nàng, hai người tóc tai đều bù xù, cả người quần áo tả tơi, rất giống tên khất cái. Ngũ a ca vừa thấy Tiểu Yến Tử bị thương, liền giống như trâu đực mắt đỏ như máu gà, “Dừng tay! Người đang làm cái gì?”

Bạch Ngâm Sương vừa thấy lập tức hai mắt doanh lệ, diêm đạm đáng yêu nhìn ngũ a ca, trong lòng đặc ý, xem người kiều ngạo thế nào, cho ngũ a ca thấy đi, xem hắn còn có thể coi trọng người? Tầm mắt ngũ a ca hướng qua tay nàng, Bạch Ngâm Sương nâng tay mình lên muốn cầm lấy tay ngũ a ca, lại không nghĩ tới ngũ a ca giữ chặt nàng, nhưng không phải phải kéo nàng đứng lên, mà là ném nàng sang một bên, sau đó thần tình mang theo lo lắng đau lòng tiến đến trước mặt Tiểu Yến Tử, “Tiểu Yến Tử, Tiểu Yến Tử, người không sao chứ?” Sau đó chẳng thềm liếc về phía Bạch Ngâm Sương đang nhìn hắn với ánh mắt ai oán.

Ngũ a ca giúp Tiểu Yến Tử đứng lên, giúp nàng điều hòa hơi thở, còn hung hăng trừng mắt với Bạch Ngâm Sương vài lần, miệng hô đau.

Ngũ a ca đau lòng hận không thể thay nàng chịu thương, kiểm tra từ trên xuống dưới một phen, phát hiện trên người Tiểu Yến Tử đại thương cơ hồ không có, toàn là tiểu thương a, ứ thanh a, cả người a, thiếu chút nữa lệ nam nhi rơi, “Tiểu..... Tiểu Yến Tử, người có khỏe không?”

Tiểu Yến Tử không cảm giác được gì, trước kia nàng làm nữ lưu manh phải chịu những thương tích lớn hơn thế này nhiều, “Ai nha! Người là không phải nam nhân a? Tiểu Yến Tử ta là ai a, mấy điểm tiểu thương ấy tính cái gì?”

Bạch Ngâm Sương thất hai người hồ động, tâm nhất thời lạnh nửa tiếng, đồng thời cũng cảm thấy bất khả tư nghị, ngũ a ca, người là hoàng tử a, có cần phải ăn nói khép nép với một nữ nhân như vậy không? Chẳng lẽ đây là “chân ái” trong truyền thuyết..... trong truyền thuyết sao? Ngũ a ca đường đường là một cái hoàng tử tài ba vì nữ nhân mình yêu mà rời bỏ thân phận, mặc kệ tôn nghiêm, a! Đây là cỡ nào cảm động a! Mà nàng cư nhiên phá hư cuộc tình lãng mạn này, nàng là nữ nhân phá hoại sao? Bạch Ngâm Sương thầm nghĩ tự trách. Nga, không không không..... Ta không muốn phá hư cảm tình của bọn họ trong lúc đó, ta chỉ là muốn cầu ngũ a ca một chỗ dung thân mà thôi, coi như là ngũ a ca dưỡng tiểu miêu tiểu cẩu.....

Tiểu Yến Tử cảm tức nhìn Bạch Ngâm Sương cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, hồ ly tinh chết tiệt, lại nghĩ kế phá chúng ta đi?”Vĩnh Kỳ, nữ nhân này là ai?”

Tiểu Yến Tử để ý, chẳng lẽ nàng cũng..... Vĩnh Kỳ vừa mới chuẩn bị mở miệng giải thích, Bạch Ngâm Sương bỗng nhiên vọt lại đây, ôm lấy đùi Tiểu Yến Tử mà bắt đầu khóc thút thít, “Phụ thân tiểu nữ bị gian nhân hại chết, lại thiếu chút nữa bị gian nhân bắt đi, là ngũ a ca cứu tiểu nữ, hiện giờ tiểu nữ thật sự không có chỗ để đi..... Cô nương, người cao quý, thiện lương, người coi ta như là ngũ a ca dưỡng tiểu miêu tiểu cẩu đi, ta sẽ không đụng đến vị trí của người.....”

Một phen nói không ngừng khiến Tiểu Yến Tử muốn nhấc chân đá nàng ra ngoài thì nghĩ lại, đúng rồi, ta là Hoàn Châu cách cách cao quý thiện lương thôi, như thế nào có thể khi dễ thiếu nữ gặp rủi ro, nhưng vừa nghe đến câu cuối, nàng liền giận, nói cho cùng, người cũng muốn tranh giành vị trí đó của cô nãi nãi ta a, thiếu nữ cái gì, đồ hồ ly tinh!

Ngũ a ca thật ra bị Bạch Ngâm Sương nói đến cảm động không nhẹ, a, Ngâm Sương cô nương thật sự là ôn nhu sẵn sóc, thiện người am hiểu ý. “Tiểu Yến Tử, Ngâm Sương đáng thương như vậy, hãy thu lưu nàng ấy đi.” Nhiều nữ nhân, hắn sớm hoàn thành tốt “nhiệm vụ” hoàng a mã giao, nhanh tiến cung gặp Tiểu Yến Tử.

Đáng tiếc hắn cùng Tiểu Yến Tử tâm không thông minh sắc xảo, như thế nào cũng không thông suốt được dù chỉ một chút.

“Không được! Người mau đuổi loại dụ dỗ người này đi cho ta!” Tiểu Yến Tử vung chân, đem Bạch Ngâm Sương quăng ra ngoài, mệnh lệnh như ý rằng không thuận theo sẽ không buông tha. Nàng đã dưỡng thành thói quen ngũ a ca đối nàng ngàn y trăm thuận, lần này cũng coi là đương nhiên.

Ngũ a ca nhú mày. Bởi vì bị mỗ con bánh bao thường xuyên làm khó dễ, giờ ngũ a ca cũng không còn giống như trư mà cùng Tiểu Yến Tử sớm chiều ở chung, cảm tình chắc chắn là có, hắn cũng tận lực sủng nàng, nhưng vẫn không thể dễ dàng tha thứ cho hết thảy những gì Tiểu Yến Tử gây ra. Tiểu Yến Tử trước mặt

hạ nhân trong phủ gây rắc rối làm mất mặt hân, ngũ a ca biết vậy nên mặt tối sầm, ngay cả uy nghiêm của a ca cũng thể hiện “Tiểu Yến Tử, người sao có thể lãnh huyết như vậy, hay cố tình gây sự?”

Tiểu Yến Tử biểu tình đắc ý dào dạt trên mặt dừng lại, nàng không dám tin, ngón tay chỉ vào mũi ngũ a ca, nước miếng văng khắp nơi, “Người vì một hồ ly tinh hung ta, còn nói ta lãnh huyết, ta cố tình gây sự? Người mới lãnh huyết, người mới cố tình gây sự!”

Tiểu Yến Tử một phen đẩy ngũ a ca, chạy đi ra ngoài.

Ngũ a ca lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, chính là làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại không có mặt mũi giải thích với Tiểu Yến Tử, hơn nữa nàng cũng không đợi hân nói đã đẩy hân chạy ra ngoài. Hân nghĩ muốn đuổi theo, lại bị thị vệ ngăn cản, “Ngũ a ca, ý chỉ của Hoàng Thượng, chưa sinh hạ hoàng tử.....” Nói đến người này, thị vệ không được tự nhiên khụ một tiếng, “thì hiện tại chưa thể ra khỏi phủ!”

Ngũ a ca tuy rằng lo lắng Tiểu Yến Tử, nhưng không dám công khai cãi lại ý chỉ hoàng đế, trong lòng thở mạnh một hơi dài, thật là, Tiểu Yến Tử tính tình như vậy không biết có thể thông cảm cho hân không? Xem ra chỉ còn cách về sau đối Tiểu Yến Tử giải thích. Vì thế, hân hừ lạnh một tiếng, bước chân thư thả trở về phủ.

Gây giông gieo bão xong, Tiểu Yến Tử cùng Bạch Ngâm Sương lần đầu giao phong, Bạch Ngâm Sương thắng một hiệp, tung hoa.....

Tiểu Yến Tử thở phì phì chạy khỏi phủ ngũ a ca, ở kinh thành vòng vo đã lâu, đến khi trời đã sáng, vẫn không thấy ngũ a ca đuổi theo tìm nàng, trong lòng thất vọng mắng to Vĩnh Kỳ. Sau đó mới phát hiện sắc trời đã sáng rồi, đều do Vĩnh Kỳ cùng Bạch hồ ly tinh đáng chém ngàn đao kia, hiện tại nàng phải hỏi cung như thế nào a?

52. Chương 52

Trong cung

Buổi sáng, Vĩnh Tông rửa mặt chải đầu xong, đi theo Càn Long đã lâm triều trở về đến thính an thái hậu, thái hậu vừa thấy hân đã kêu hân lại đây, đau lòng với vẻ mặt tái nhợt của tiểu bánh bao, “Người cái tiểu hầu tử! Vừa mới tỉnh dậy, mặt còn đang tái nhợt, không hảo hảo nghỉ ngơi đã chạy đến đây làm gì?” Thái hậu xoa xoa tiểu nảo túi Vĩnh Tông, lại chuyển hướng Càn Long, oán trách nói, “Ai gia chẳng phải đã nói, thân thể nó vẫn chưa dưỡng hảo, không cần để tiểu Tông nhi đi thính an sao? Người làm hoàng a mã như vậy sao?”

Càn Long cười khở, “Trẫm đã nói qua nhưng đứa nhỏ này nói muốn mau chóng đến đây để ngài sớm an tâm!” Nói xong, dùng ánh mắt trách cứ rồi lại bao hàm sủng nịch nhìn về phía tiểu bánh bao đang làm nũng trong lòng thái hậu.

“Còn nhỏ mà đã tốt như vậy, thật sự là hài tử thiện lương!”, Thái hậu vỗ vỗ lưng tiểu bánh bao, đối với tôn tử nhu thuận và hiếu thuận càng yêu thương hơn, rồi lại nghĩ một hài tử không có uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế vậy sao có người cố ý hãm hại, cảm thấy càng phẫn nộ.

“Bé ngoan, ra ngoài chơi đi!” Thái hậu đối Vĩnh Tông nói.

Vĩnh Tông biết thái hậu có chuyện cần bàn với Càn Long, mà những lời này không thích hợp cho hân nghe được, vì thế nghe lời chạy ra ngoài.

Thái hậu cùng Càn Long hai người trò chuyện, đột nhiên nghe thấy bên ngoài thông truyền có ma ma giáo huấn quy củ ngày trước thái hậu phái đi dạy dỗ Tiểu Yến Tử cầu kiến, thái hậu cùng Càn Long liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Yến Tử này, lại muốn làm ra cái con thiêu thân gì?

Ma ma tiến vào Từ Trữ cung, thái hậu nhíu mày, “Nói đi, Tiểu Yến Tử lại làm chuyện gì?” Tiểu Yến Tử cho tới bây giờ vẫn là chủ nhân khiến người khác lo lắng, nửa điểm cũng không yên tĩnh.

Ma ma vẻ mặt tức giận, “Hồi bẩm lão Phật gia, Hoàn Châu cách cách đêm qua trộm ra cung, hôm nay còn chưa trở về!”

“Cái gì?!” Thái hậu thất thanh kinh hô, dị thường phẫn nộ, “Hoàng cung là địa phương gì? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi! Một cô nương gia hoàng hoa khuê nữ chưa gả, giữa đêm khuya khoắc chạy ra ngoài, muốn không cần danh tiết? Cùng nương nàng giống nhau không tuân thủ nữ tắc! Hoàng gia như thế nào lại có loại cách cách như vậy?”

“Khụ khụ.....” Càn Long ho khan hai tiếng.

Thái hậu nhìn về phía hần, “Hoàng thượng, người muốn nói gì? Sẽ không phải là muốn bao che cho nương đi?”

Càn Long có chút bất đắc dĩ, hần khi nào thì biểu hiện ra loại khuynh hướng này?”Hoàng ngạch nương, người trầm phái đi Tế Nam đã trở lại, bọn họ bẩm báo rằng Hạ Vũ Hà sinh hạ một nữ nhi tên là Hạ Tử Vi, có danh tiếng tài nữ, nên Tiểu Yến Tử là giả danh, trong kinh thành nương là nữ lưu manh.”

“Nhằm lẫn huyết mạch hoàng thất là tội lớn, hoàng thượng đã điều tra rõ ràng chưa?” Thái hậu thực không thể tin được, cư nhiên có người to gan lớn mật, giả mạo người hoàng gia, đây chính là tội lớn phải mất đầu a!

“Trẫm đã điều tra rõ.” Càn Long khẳng định nói, kỳ thật hần đã sớm điều tra ra, bất quá tới nay hần vốn không quan tâm Hạ Vũ Hà sinh nữ nhi cho hần, huống chi nữ nhân này cũng thật ra không quan trọng, thứ hai, hần dưỡng Tiểu Yến Tử coi như dưỡng đào hát, để bản thân cùng Tông nhi dùng pha trò, có phải là cách cách thực hay không thực, hần cũng không cần, dù sao chỉ là”nghĩa nữ” thôi.

Thái hậu nhất thời có chút nén giận, “Lúc trước sao không điều tra chân tướng đã nhận thức nữ nhân này? Hiện tại phải làm như thế nào cho hảo?” Không thể chiều cáo thiên hạ hoàng đế nhận thức lại nữ nhi đi, mặt mũi hoàng gia còn để vào đâu.

“Hồi bẩm hoàng ngạch nương, lúc trước người trầm nhận thức là nghĩa nữ.....” Càn Long cười đến giảo hoạt.

Vừa nghe lời này, thái hậu bình tĩnh trở lại, đúng vậy, trước đây chưa nói rằng đó là cách cách chính thức của hoàng gia a, “Ai gia nói người phải nhớ kỹ Hạ Vũ Hà, lại còn có thể ban thưởng nương nữ nhi vào ở Sáu Phương trai thành rạp hát đâu, nguyên lai người có chủ ý a.”

Càn Long trong lòng nói thầm, cho dù thật sự là nữ nhi của Hạ Vũ Hà thì chắc hần vẫn đãi ngộ như vậy, hần đã sớm không nhớ rõ bộ dáng Hạ Vũ Hà ra sao nữa, còn có thể nhớ kỹ nương? Trên mặt cũng không biểu hiện, chỉ phụ họa lời thái hậu nói.

“Vậy Tiểu Yến Tử xử trí như thế nào?” Thái hậu sớm đã chường mắt Tiểu Yến Tử từ lâu.

“Giao cho trầm đi.” Càn Long trả lời. Tiểu Yến Tử cư nhiên dám để cho Tông nhi bị thương, hần tha cho nương mới là lạ.

Vì thế kinh thành bốn phía tìm nô tài trốn khỏi cung, mỗi nha dịch trên người mang theo bức họa Tiểu Yến Tử.

Mặc một thân y phục tiểu thái giám đã khiến Tiểu Yến Tử mất mặt lại rất nhanh đã bị tìm thấy, hảo hán còn không chịu nổi nhiều người, huống chi Tiểu Yến Tử chỉ có công phu ba chân mèo, thời điểm Tiểu Yến Tử bị bắt còn kêu to nương là Hoàn Châu cách cách, đe dọa bọn họ nếu trói nương thì sẽ bị hoàng a mã trị tội, nhưng lại bị đám nha dịch lấy đồ bịt, vô luận nương có phải Hoàn Châu cách cách hay không thì đối với nha dịch thuộc tầng lớp gần chót cũng chẳng quan hệ, biết nhiều mệnh sẽ sớm đoán.

Tiểu Yến Tử bị bắt về trong cung, sau đó bị áp tới Từ Trữ cung.

Mà lúc này ở Duyên Hi cung, Tử Vi nghe nói Tiểu Yến Tử nửa đêm chạy ra cung gặp người, lại nghe bọn cung nữ thái giám lên nghị luận nói Hạ Vũ Hà quả nhiên là hần nữ đệ tiện, cũng chỉ có thể dạy dỗ Tiểu Yến Tử như thiếu giáo dưỡng, nữ nhân vô liêm sỉ. Tử Vi nhất thời cảm thấy lửa nóng bốc thẳng lên đầu, lại là Tiểu Yến Tử, chẳng lẽ nương chỉ biết làm bại hoại thanh danh nương sao? Không được, nương muốn đem chân tướng nói ra.

53. Chương 53

Tử Vi càng nghĩ, quyết định tìm đến Lệnh phi – người cao quý thiện lương mà Nhân Khang vô cùng ngưỡng mộ để nói hết sự thật.

Lệnh phi nằm trên nhuễn tháp, vò nát chiếc khăn trong tay, răng nanh cắn môi dưới, lòng phẫn hận vô cùng, chết tiết, tiểu quý chán ghét kia mạng thực lớn, ngay cả hạc đỉnh hồng cư nhiên cũng không độc chết được tiểu tạp chủng, còn có đồ chết tiết Tiểu Yến Tử, chẳng những hại nàng mất đứa nhỏ, còn luôn tạo rắc rối, làm cho người ta đều ghi sổ lên đầu nàng, ngũ a ca cùng Phúc gia hiện tại cũng thực phiền toái..... Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân có quá nhiều kẻ phiền toái đến đau đầu, Lệnh phi thậm chí có thể tự vò đầu bứt tóc mình để phát tiết buồn bực trong lòng. Hơn nữa Tiểu Yến Tử nửa đêm còn trèo tường ra cung, càng không ra dáng cách cách mà cho dù là nữ nhân trong gia đình bình dân cũng không làm chuyện đồi phong bại tục đến vậy.

Lúc này Kim mai bấm báo có Hạ Tử Vi cầu kiến, Lệnh phi cảm thấy càng thêm phiền lòng, vốn nàng phải chịu đựng ghen tuông cùng hai người Phúc gia kia bởi họ một lần nữa đoạt lại sự chú ý của Hoàng Thượng, chính là hiện giờ hiệu quả thì không có còn chưa nói, hai nha đầu tuổi trẻ mĩ mạo hơn lại suốt ngày làm mình hoảng loạn, một lần lại một lần nhắc nhở mình đã biến lão, không thể ngờ được lại vướng thêm chuyện này, Lệnh phi cảm giác chán ngấy tận cùng, hơn nữa Hạ Tử Vi còn cả ngày lén lút thăm chuyện Hoàng Thượng, người sợ hãi gia không biết dã tâm của người sao? Nghĩ muốn dẫm nát lên đầu ta nào có dễ dàng như vậy, hôm nay ta sẽ dạy cho người cái gì quy củ. Lệnh phi trong lòng cười lạnh, “Để nàng vào.” Thật ra ta muốn xem người muốn nói gì.

Tử Vi mang theo vẻ mặt giàn rụa nước mắt vào phòng, chưa thốt lên lời nào đã khóc thút thít.

Lệnh phi trong lòng vốn ghen tị với nàng nay lại thêm phần bất mãn, xem nàng cách ăn mặc xinh đẹp thể hiện hết tuổi trẻ giảo mi, vừa khóc lê hoa đái vũ, động lòng người, càng đối Hạ Tử Vi bất mãn, thậm chí có ý muốn phá huỷ những kẻ khiến bản thân ngứa mắt. Trong lòng nghĩ mục đích đen tối, nhưng mặt ngoài vẫn thể hiện gương mặt tiên tử, thực ôn hòa hỏi, “Sao lại thế này? Bị ủy khuất gì sao?”

Tử Vi nghe vậy cảm động khôn cùng, Lệnh phi nương nương quả nhiên là người cao quý thiện lương, so với hoàng hậu ác độc —— hậu quả do bị Phúc gia tẩy não —— tốt hơn nhiều, vị trí hoàng hậu không dễ cho Lệnh phi nương nương thật sự rất đáng tiếc, “Nương nương, nô tỳ..... Ta mới là nữ nhi của Hạ Vũ Hà, ta mới chân chính là Hoàn Châu cách cách a! Tiểu Yến Tử là kẻ lừa đảo, nàng lừa đi tín vật của ta, mạo nhận cha ta a.....”

Lệnh phi nghe vậy khiếp sợ, phanh một tiếng ngã từ trên nhuễn tháp xuống, nàng bắt chập đau đớn, một phen nhéo áo Tử Vi, biểu tình bình tĩnh trên mặt rớt cuộc không duy trì được, vẻ mặt dữ tợn, “Người vừa rồi nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

Tử Vi sợ tới mức thân thể rụt lui về sau, nhưng nghĩ đến mấy ngày nay bị dày vò, vẫn cố lấy dũng khí nói lại một lần.

Lệnh phi buông cổ áo Tử Vi, vô lực ngồi phịch trên tháp, Tiểu Yến Tử cư nhiên là cách cách giả mạo, Hạ Vũ Hà kia dù nói thế nào cũng là nữ nhân Hoàng Thượng từng coi trọng, dạy dỗ nữ nhi ra sao mà lại để Tiểu Yến Tử giống y hệt bộ dáng phò nữ cuộn cuộn, nguyên lai là kẻ lừa đảo a, trách không được Tiểu Yến Tử lúc trước nói nàng không phải cách cách đâu. Quan trọng là lúc trước, nàng ở trước mặt Hoàng Thượng nói Tiểu Yến Tử bộ dạng có bao nhiêu giống Hoàng Thượng, có thể nói Tiểu Yến Tử lên làm Hoàn Châu cách cách là một tay Lệnh phi nàng thúc đẩy, nếu như bị Hoàng Thượng đã biết, là khi quân mất đầu a! Cho dù nàng nói mình không biết cũng không có ai tin tưởng, huống chi Hạ Tử Vi là nàng để Phúc gia phái người đưa vào trong cung. Nghĩ đến đây, nàng chắc chắn chuyện này Phúc gia tám phần đã rõ ràng, nhưng nàng lại bị động không biết gì, tự chủ trương đem đại pháo đưa đến bên người, này Phúc gia thật sự nghĩ muốn một bước lên mây mà điên rồi sao?

“Nương nương.....” Tử Vi nói nửa ngày, không được Lệnh phi đáp lại, ngẩng đầu lại thấy Lệnh phi thất thần, vẻ mặt còn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện này vô cùng trọng đại, còn có ai biết?” Lệnh phi vẻ mặt nghiêm túc, hỏi, nếu có thể, người nào biết nhất định phải diệt khẩu, Tiểu Yến Tử kia cho dù là giả mạo cũng phải biến thành cách cách thật, về phần sự thật, chìm xuống địa ngục thôi.

Tử Vi thấy nàng hỏi nghiêm túc, cũng biết sự tình quan trọng, thành thành thật thật hồi đáp, “Chỉ có ta cùng Kim Tỏa và một nhà Phúc đại nhân biết..... Nga, còn có người trong đại tạp viện biết, ” nhìn Lệnh phi nhú mày, vì thế giải thích, “Đại tạp viện chính là địa phương Tiểu Yến Tử sống trước đây.”

Lấy được tin tức, Lệnh phi lười ứng phó Tử Vi, dù sao Tử Vi cũng phải chết, trong cung thiếu đi một hai cung nữ thì không có mấy ai chú ý, “Người đi xuống đi, chuyện này bản cung sẽ xử lý, chuyện này không cần nói cho những người khác.” Càng nhiều người biết càng phiền toái.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Lấy tay khăn lau mặt, Tử Vi hành lễ lui ra ngoài. Rốt cục nói ra, Tử Vi trong lòng vui sướng không nói nên lời, Tiểu Yến Tử, những gì người cướp đi ta sẽ đòi tất cả trở về. A! Ta sao lại có ý nghĩ như vậy? Chẳng lẽ ta là nữ nhân xấu xa? Tử Vi phát giác nội tâm vui sướng khi người gặp họa, có chút sợ hãi, sau lại an ủi mình, Tiểu Yến Tử là trừng phạt đúng tội, lại yên tâm thỏa mãn.

Tiểu Yến Tử bị áp tới Từ Trữ cung, bưng tỉnh đại ngộ, lại là lão yêu bà a, nàng muốn chửi ầm lên, nhưng bắt đắc dĩ miệng bị đồ thứ đồ gì đó, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, Tiểu Yến Tử đành phải ở điện cuồng nguyên rửa thái hậu trong lòng.

Vào điện, lại phát hiện thái hậu không ở đây, chỉ có một ít cung nữ thái giám, Càn Long tối mặt ngồi ở vị trí trên cùng, hay tay Càn Long giữ ngăn cách Vĩnh Tông với Tình Nhi đang chờ ngồi chờ kết cục của con điều ngọc kia.

“Tiểu Yến Tử, ngươi đã biết sai?” Càn Long ý bảo người đến đổ thuốc vào miệng Tiểu Yến Tử.

“Hoàng a mã, ngươi bị tiểu nhân lừa gạt, ta không làm gì sai?” Tiểu Yến Tử vừa mở miệng được liền khăn cấp hét ầm lên.

“Bị tiểu nhân hãm hại?” Càn Long chọn mi. Tiểu Yến Tử gật đầu mạnh mẽ.

“Nói như vậy, ngươi không có nửa đêm treo tường ra cung? Vậy quần áo trên người ngươi là xảy ra chuyện gì? Còn có vì sao lại bị áp giải từ ngoài cung vào đây?” Càn Long trên mặt hiện ra tươi cười nghiền ngẫm.

Tiểu Yến Tử tưởng rằng mình bị bắt bởi vì việc mình giả cách cách bị bại lộ, nguyên lai là chuyện nhỏ đó a, “Ta ra cung để đi xem tỷ muội kết bái của ta, hoàng a mã là người nhân từ, nhất định sẽ thông cảm cho Tiểu Yến Tử đi.” Kỳ thật đêm qua đến tìm ngũ a ca, sớm đêm Tử Vi bay lên chín tầng mây, bắt quả Tử Vi thiện lương như vậy, nhất định sẽ không trách lấy nàng làm cố đi.

“Xì” Tình Nhi cười ra tiếng, “Hoàn Châu cách cách, chẳng lẽ tỷ muội kết bái của người ở quý phủ ngũ a ca? Người là đến vấn an tỷ muội hay đến gây chuyện cùng thị vệ phủ ngũ a ca?” Tiểu Yến Tử nghĩ tất cả mọi người đều ngu ngốc như nàng a.

Tiểu Yến Tử nghe vậy ánh mắt dao động, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Ồ quý phủ ngũ a ca, làm sao vậy?”

“Nga?” Càn Long mở miệng, “Chuyện này cứ như vậy đi.....”

Tiểu Yến Tử thở dài ra một hơi, nội tâm vì bản thân hoan hô, chính mình thật sự thông minh a, lại tránh được một kiếp. Không ngờ lời kế tiếp từ Càn Long đã đem nàng nhốt vào địa ngục.

“Vây, Tiểu Yến Tử, chúng ta thương lượng một chút, tội người giả mạo cách cách thì tính thế nào đây.” Càn Long nói lời dị thường mềm nhẹ, nhưng nghe vào tai Tiểu Yến Tử, lại giống như tình thiên phích lịch. (Tình thiên phích lịch: Sấm sét giữa trời quang)

54. Chương 54

“Hoàng..... Hoàng a mã”, Tiểu Yến Tử có chút không biết làm sao, hoàng a mã sao lại biết được? Miệng lẩm bẩm, mắt chuyển liên lục, cố gắng nghĩ làm sao để che dấu thì Tiểu Yến Tử nhìn thấy Tình Nhi cùng tiểu bánh bao về mặt xem kịch vui, lập tức tìm được lối thoát, “Hoàng a mã, nhất định là do tiểu nhân bịa đặt, ta là nữ nhi của Hạ Vũ Hà a.” Con gái nuôi cũng coi như nữ nhi thôi, nàng không nói dối a.

Thật sự quá ngu xuẩn, Càn Long cười lạnh, “Vậy người nói cho trẫm, tiểu nhân kia là ai?”

Tiểu Yến Tử vừa nghe lời này, hoàng a mã quả nhiên vẫn thiên hướng với mình, vì thế rất hợp tình hợp lý chỉ vào Tình Nhi và tiểu bánh bao, “Khẳng định chính là hai bọn họ.”

Tiểu bánh bao cùng Tình Nhi thật không biết nói gì, gương mặt nhìn một con chó đang điên loạn cắn người, Càn Long rất không vui, bánh bao nhà bọn họ là nhỏ, nhưng khác với “tiểu nhân”! Tiểu Yến Tử chết tiệt không biết hối cải, chưa nhận sai lại còn muốn nói xấu bánh bao, quả thực là tội không thể tha, căn bản đã quên Tình Nhi cũng bị mắng.

Càn Long giận dữ cười, “Tốt lắm, tốt lắm, người không nhận sai, không quan hệ, người cho là trẫm không có biện pháp sao?” Vốn đang chuẩn bị giữ lại lợi dụng nốt giá trị còn sót, đem nàng sang tiểu quốc Tây Vực liên hệ cảm tình, hiện tại nhìn xem, hay là thôi đi, ngư thành sự không có, bại sự có thừa như vậy, trực tiếp xử lý là được.

Tiểu Yến Tử nhìn biểu tình Càn Long biết sự tình đã bại lộ, nhưng nàng không muốn chết, “Hoàng a mã, ngài lúc trước chiêu cáo thiên hạ rằng thu ‘ nghĩa nữ ’ a!”

Hiện giờ Càn Long sao còn tâm tư nghe nàng ta biện giải, lập tức truyền “Người tới, đem Tiểu Yến Tử vào thiên lao!”

Những ngày tiếp theo, trong cung đồn rằng Hoàn Châu cách cách bệnh nặng, Hoàng Thượng hạ lệnh đóng cửa dưỡng bệnh, trừ bỏ thái y chẩn trị, thì không được ai bước vào Sáu Phương trai.

Đại khái bởi vì Tình Nhi dạy cho tiểu bánh bao một ít ” tri thức xoá nạn mù chữ “, đề cao cùng nhiệt tình cổ vũ mỗi con bánh bao phản công, làm cho mỗi long thập phần buồn bực, vì thế theo tinh thần “bản thân không tốt thì tuyệt đối không để cho đầu sỏ sống thoải mái”, trong mấy ngày gần đây, mỗi long luôn cố ý (hay vô tình) tìm phiền toái cho Tình Nhi, khiến nàng càng ngày càng thảm, hướng chi gần gũi để thưởng thức cái đẹp thành điều cấm kị, phúc lợi tinh thần không có, phúc lợi ngẫu nhiên đùa giỡn tiểu bánh bao, dạy tiểu bánh bao trở thành công cũng không có, lương thực và tinh thần lại càng không, Tình Nhi mặt đều nhú chấy, chung quanh cơ thể thường xuyên là khí đen áp xuất thấp.

Tân Nguyệt muốn vào kinh, tin tức này càng làm cho người vừa mới hay tin như Tình Nhi phải giật mình, kia không phải người trong chuyện thuộc thời kì Thuận Trị đúng không, như thế nào lại xuất hiện lúc này. Trong chốc lát lại rét run, chẳng lẽ là Quỳnh Dao lẫn lộn sao? Tân Nguyệt, Lan Hinh, còn Hoàn Châu, Tình Nhi tự tin, hiện tại dù đột nhiên có gặp ác mộng, nàng cũng có thể thông dong nhận. Quan trọng là đại họa, đại họa a, kia Tân Nguyệt tiến cung, cư nhiên phải nàng toàn bộ hành trình cùng đi, còn muốn tạm thời cùng nàng ở cùng một chỗ? Nghe thánh chỉ Càn Long ban xuống, tâm Tình Nhi như bay theo gió, thật sự phải ở chung với tiểu tam Nguyệt Nha Nhi* khiến người ta phải khóc thét, nàng thấy cuộc sống như vậy mới chân chính là ác mộng.

* Tiểu tam Nguyệt Nha Nhi: Cái này bạn nào xem phim Quận chúa Tân Nguyệt và đọc truyện Tân Nguyệt cách cách rồi thì sẽ hiểu. Tiểu tam: Chỉ người thứ ba xen vào tình cảm của người khác – vì Nỗ Đạt Hải khi lấy Tân Nguyệt làm thiếp thì đã có một vợ và hai con nên Tân Nguyệt bị coi là tiểu tam phá hoại gia đình người khác. Còn Nguyệt Nha Nhi là tên thân mật mà Đạt Hải gọi nàng.

“Này..... Cao công công, chuyện này có thể thương lượng hay không.....” Tình Nhi nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm Cao Không Cần, ta cực kì chán ghét cùng NC (NC = não tàn, dân đen) sớm chiều tương đối a a a!

“Tình cách cách, đây là thánh chỉ nào có thể thay đổi.” Cao Không Cần cười tủm tỉm, “Ngài chuẩn bị sẵn sàng đi, nghe nói Tân Nguyệt cách cách ngày mai sẽ tới.” Ngài nên nên bị thương tùy cơ ứng biến đi, ngài đắc tội ai thì làm, lại đắc tội với Hoàng Thượng đâu, Cao Không Cần mang theo tươi cười (mụ mụ: vui

sướng khi người gặp họa?) xoay người trở lại ngự thư phòng phục mệnh. Vung tay lên, lưu lại Tình Nhi kêu rên thảm thiết.

Tình Nhi buồn bực, phi thường buồn bực, nhìn nữ nhân trước mắt kiêu mãnh mai nhược, bộ dáng tuy lúc cũng có thể khóc, chỉ cảm thấy vạn phần đau đầu, đại phiền toái a! Nghĩ mỗi hoàng đế được ôm bánh bao phần nộn khanh khanh ta ta, mà đối với nàng lại thập phần chương mắt đúng là cái kiểu ăn giấm chua mà, nàng cho rằng ông trời thật sự bất công, đồng dạng là người, đãi ngộ sao kém xa như vậy? Ô ô..... Cũng không phải là mẹ kế mà, tại sao lại thích khi dễ người ta như vậy.

“Tình..... Tình cách cách.....” Ly khai thiên thần của mình, Tân Nguyệt cảm giác trời như sụp xuống, Tình cách cách lại nhìn mình bằng ánh mắt “hung quang”, nhất thời càng thương tâm ủy khuất, ô ô, trong cung rất nguy hiểm, thật muốn trở về bên người thiên thần a.

Thấy nước mắt của nàng ta tựa như hồng thủy vỡ đê trào ra mãnh liệt, Tình Nhi thu hồi suy nghĩ hờn du thiên ngoại, muốn an ủi, rồi lại không biết làm thế nào, nàng nào biết an ủi nữ nhân ra sao a, đầu nàng càng ngày càng đau, ai không hiểu còn tưởng rằng nàng khi dễ người ta.

Ai ngờ, Tân Nguyệt lại còn làm vẻ như không nơi nương tựa. Đang lúc Tình Nhi chân tay luống cuống, Tân Nguyệt đột nhiên quỳ xuống, ôm đùi Tình Nhi mà khóc sụt sùi, “Tình cách cách, van cầu ngài đại từ đại bi, để cho ta quay về với Nỗ Đạt Hải đi!”

Tình Nhi khóc không ra nước mắt, lời này của người coi như biến ta thành kẻ đồn mạt cường thường dân nữ vậy, người nghĩ ta muốn lưu người trong cung chắc, ta ước gì người nhanh rời đi nữa là! Tình Nhi kéo Tân Nguyệt đứng lên, nói thế nào thì Tân Nguyệt cũng cái cách cách, để người khác thấy nàng quỳ gối thì còn thể diện gì nữa? Ai ngờ kia Tân Nguyệt thoát nhìn kiêu mãnh mai nhược, Tình Nhi hé ra khuôn mặt phù dung đỏ ửng mà vẫn không đứng dậy.

Từ góc sáng bên kia truyền đến tiếng cười nho nhỏ. Tiểu bánh bao cố gắng che miệng Vĩnh Cơ, không cho hân cười ra tiếng, hơn nửa ngày Vĩnh Cơ mới dừng cười, ý bảo tiểu bánh bao buông ra, thấp giọng nói, “Không nghĩ thế gian còn có ‘cực phẩm’ nữ nhân, Tình Nhi tỷ tỷ thật đáng thương!”

Tiểu bánh bao cho hân rửa mắt một phen, “Nếu lúc người nói lời này mà không mang theo ý cười vui sướng khi người gặp họa, ta còn tưởng người thực sự đồng tình với Tình Nhi tỷ tỷ.”

Vĩnh Cơ thề lưỡi, ai bảo Tình Nhi tỷ tỷ ngày thường thích niết mặt hân, còn thì thâm những thứ khó hiểu nhưng trực giác mách bảo rằng nó rất đáng sợ, ngẫu nhiên xem nàng kinh ngạc là thực khoái trá. Cho nên có ai đó nói con thỏ nhất định phải màu trắng đâu?

Ngự thư phòng

Chúng đại thần nhìn Nỗ Đạt Hải quỳ trên mặt đất yêu cầu Hoàng Thượng để Tân Nguyệt cách cách trụ trong nhà mình, chỉ cảm thấy vạn phần bất khả tư nghị, đó là cách cách a, cũng không phải a miêu a cầu, người là nô tài, tính theo quan hệ không thân cũng chẳng quen, dựa vào cái gì dưỡng người ta, giống như triều đình ngược đãi Tân Nguyệt cách cách vậy, Nỗ Đạt Hải trước kia thông minh đỉnh đặc, mà sao giờ lại ngu xuẩn như thế.

Ngồi trên long ý, Càn Long mặt đã hắc đến đáng sợ, đừng tưởng rằng không ai biết điều gì diễn ra giữa hai người các người trong suốt quãng đường, trước chưa nói tuổi người đã đủ để làm cha Tân Nguyệt, hơn nữa người đã có chính thê, có nữ nhi, còn mơ tưởng công chúa hoàng tộc, người đem mặt mũi hoàng gia vất đi đâu! “Đủ rồi, Nỗ Đạt Hải, ý của người là hoàng gia bạc đãi hai tỷ đệ Tân Nguyệt?” Thanh âm Càn Long hàm chứa bao nhiêu sự tức giận.

Nỗ Đạt Hải co rụt cổ, nhưng nghĩ đến Nguyệt Nha Nhi thuần khiết thiện lương, nếu nàng ở trong cung nhất định sẽ chịu nhiều ít khi dễ a, vì thế sống lưng lại thẳng thắn, “Hoàng Thượng, Tân Nguyệt mới tới kinh thành, khó tránh khỏi cảm thấy xa lạ mà sợ hãi, nếu đến nhà thần, thần nhất định sẽ chăm sóc chu đáo cho nàng cảm giác ấm áp.....”

“Đủ rồi!” Càn Long thật sự không nghe nổi nữa, đánh gãy lời y nói, “Chuyện này không cần thương lượng, Tân Nguyệt ở lại trong cung!” Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

55. Chương 55

Trời ạ! Tình Nhi nhu nhu trán, nàng cảm thấy nhân sinh của nàng chính là một cái bàn trà, mặt trên đầy đủ các loại chén, mà trong nhân sinh ấy nữ nhân này lại là cái chén lớn nhất. Người nói ta không làm gì nàng, cũng không chuẩn bị làm hại nàng, sao nàng lại khóc như toàn bộ thế giới khi để nàng vậy?

Được rồi, đợi nửa ngày, Tân Nguyệt rốt cục khóc mệt mỏi, Tình Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng có thể yên tĩnh trong chốc lát. Cũng không nghĩ rằng người nợ đều đã tức giận đến nỗi thở cũng khó khăn được, vội lôi kéo Tình Nhi khóc thút thít kể lễ thiên thần của nàng uy vũ thế nào, nàng và thiên thần thần yêu nhau cỡ nào, nếu chia rẽ bọn họ giống như thiên lôi đánh xuống, Tình Nhi hướng lên trời xem thường, cái gì không cần danh phận, cái gì không nghĩ sẽ cướp vị trí của người ta, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn đã rất thoả mãn, hừ, lão nam nhân kia đáng tuổi cha người rồi, tuy nói nàng không kỳ thị lão ít thê — đương nhiên nếu là phụ tử cũng rất mạnh — nhưng thân phận người đầu đến nỗi thấp kém hay xấu xí bị người người chê bai, có đáng để cho người ta kêu gào gọi là tiểu tam không? Người là cách cách a, người đã thấy qua cách cách nào phải đi làm tiểu thiếp nhà người chưa? Tình Nhi cảm thấy nữ nhân này không thể cứu chữa được, hơn nữa là các người tự do yêu nhau đi, ăn no ngủ mỡ đi, đâu có liên quan gì tới ta? Người ở đây coi ta là cái người gỡ rối tơ lòng làm cái gì?

Tiểu bánh bao ngồi cạnh Càn Long, nghe Tiểu Thanh báo lại tình huống của Tình Nhi và Tân Nguyệt, nhin không được cười ngả vào lòng Càn Long, Càn Long sủng nịch xoa xoa khóe mắt cười ra nước mắt của y. Sau đó bàn tay to âu yếm khuôn mặt trơn mềm nhỏ nhắn của bánh bao, nhớ kỹ rằng đậu hủ là phải tùy thời ăn thôi.

“Tình Nhi tỷ tỷ thật sự hảo đáng thương.” Tiểu bánh bao bắt lấy tay đang ăn đậu, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực Càn Long, nói còn không nên lời, áo, đám người Tân Nguyệt cùng Bạch Ngâm Thương, Tiểu Yến Tử đều là cực phẩm, làm khó Tình Nhi tỷ tỷ sẽ phải ở chung với nữ nhân như thế. Đương nhiên hẳn sẽ không nói cho Tình Nhi kỳ thật Càn Long chỉ làm bộ cho Tân Nguyệt ở lại trong cung vài ngày thôi, sau sẽ tìm nhà nào đó trong hoàng thất rước cái đại phiến toái này đi.

Càn Long từ chối cho ý kiến, hừ một tiếng, hẳn cảm thấy việc “trừng phạt” còn nhẹ a, ai bảo nữ nhân kia ngày ngày luôn dạy hư tiểu bánh bao của hắn, phiền phức, hiện tại cũng không để hắn tận tình sở sàng — hẳn kiên quyết không thừa nhận đây là giận chó đánh mèo, tuyệt đối không phải, hắn không có cầu YU(YU = Dục) bất mãn, tuyệt đối không có!

“Chủ nhân chủ nhân, Tiểu Thanh cố gắng như vậy, liều mạng như vậy,..... (mụ mụ: dưới tình lược một ngàn tự mổ xà khoe khoe), người xem bữa tối hôm nay.....”

“Thật sự là một con xà tham ăn!” Tiểu bánh bao buồn cười trạc trạc đầu xà Tiểu Thanh đang làm nũng, đem tầm mắt hướng về phía ngoài cửa, lộ ra vẻ mặt tươi cười đáng yêu, mà răng nanh lại lóe “hàn quang”.

Ngoài cửa Cao Không Càn cảm giác cả người phát lạnh, ô, hắn đã biết, Cao Không Càn cử động thân hình mập mạp cất bước ly khai Dưỡng Tâm điện, đáng thương hẳn đường đường đại nội tổng quản, phải đào điều dẫn(trúng chim), bắt chuột, để làm bữa tối cho 1 một con xà, ai, tuy rằng hắn không cần phải tự mình động thủ, tuy rằng xà kia thoát nhìn thực đáng yêu, nhưng thế vẫn thực mất mặt a. Bất quá ai kêu người phân phó hắn chính là đại BOSS trong hoàng cung — thất a ca đâu, thành thành thật thật làm thôi. Cao Không Càn cúi đầu tự bi, là một tổng quản tốt như hắn thực không dễ dàng a.

Tình Nhi vài ngày này luôn bị đau đầu, dạ dày đau, cả người đều đau. Rốt cuộc tuyến nước mắt của Tân Nguyệt có bệnh không, mỗi ngày đều khóc, ban ngày rơi lệ, buổi tối cũng rơi lệ, làm khó bọn ta mất nhiều nước quá, nàng còn suốt ngày thấy người nào là kẻ lừa chuyện nàng và Nỗ Đạt Hải bị phá hư, rất có tư thế vượt tường rình, bản thân nàng thì phải chịu hoàng mệnh — nghĩ như vậy, Tình Nhi nghiêng răng nghiêng lợi — phải mọi lúc mọi nơi làm bạn với người nào đó chính là số khổ của tiểu oa nhi này đây, ba ngày qua nàng đã nghe trên trăm lần, Nỗ Đạt Hải quản PI tốt thật — tha thứ nàng là thực nữ thực nhưng cũng không thể nhin được nữa mà muốn chửi bậy a — ta không giống người tự nhiên không có mắt đi tìm cái lão nam nhân! “Ta thật khờ, thật sự, Nỗ Đạt Hải là nam nhân tốt như vậy, ta sao có thể nghĩ độc chiếm

đầu, BLABLABLA” Tân Nguyệt một bên cầm khăn tay nhỏ lau nước mắt, một bên mang theo tươi cười hạnh phúc (mụ mụ: không biết nàng làm thế nào mà có biểu tình cao độ đến vậy) hướng người nghe của nàng — Tình cách cách một trăm tám mươi bốn lần nói về chuyện tình duyên ái của nàng và Nỗ Đạt Hải cùng mưu trí của chàng.

Lại phải nhìn thấy người trước mắt dài dòng, Tình Nhi cố gắng áp chế gân xanh đang nổi trên thái dương, bảo trì bộ dáng mỉm cười lắng nghe, cuối cùng nàng cũng biết cảm thụ sức mạnh của cái miệng mà Tôn Ngộ Không trong Tây du kí phải chịu, trời biết nàng bây giờ có bao nhiêu ý muốn lấy đồ vật gì đó chặn cái miệng khép mở không ngừng kia (mụ mụ: hẳn là không có người hiểu sai đi?), TMD thực là khổ hình, nhắm mắt lại, nàng cảm thấy có hàng vạn con ruồi đang vo ve bên tai nàng kêu “ong ong”.

Nàng từng nghĩ muốn đi tìm chiến hữu, nhưng đối mặt với hình phạt nên không đi được — sẽ làm người ta nghĩ rằng hoàng gia ngược đãi “trung thân”, mắng cũng không mắng được — Tân Nguyệt căn bản là cái vòi nước di động, nói hơi nặng chút vòi nước liền mở ra, khóc nức nở tựa như hoàng gia khát khe, cực kì khe khát với nàng, Lan Hinh gặp phải tình trạng này kiên trì đến nửa ngày rồi quá sức chịu đựng mà hôn mê bất tỉnh, còn Tình Nhi, ước chừng chống đỡ ba ngày, đây là giới cỡ nào a, tuy rằng hiện tại nàng cũng hiểu được từng đợt mê muội, ta nhần. Không được, nàng thật sự không thể nhịn được nữa!

Thời điểm Tình Nhi tìm được Càn Long, Càn Long đang ôm bánh bao người uy ta ta uy người, rất ngọt ngào, mang theo kích thích cực độ, Tình Nhi thiếu chút nữa cắn đứt một ngụm lưỡi nha.

“Người tới làm gì?” Càn Long uy tiểu bánh bao một ngụm lô duẩn (lô duẩn = cá vượt hầm măng tre), nhìn hần nuốt vào, sau mới rất bản mãn chuyển hướng tầm mắt một chút về phía Tình Nhi đang quỳ trên mặt đất, “Khách nhân chiêu đãi thế nào?”

Nghe hần hỏi, Tình Nhi quả thực nghĩ muốn đi lên ôm đùi hần, lớn tiếng khóc bày hết bào nỗi chua xót của nàng, rằng nàng bất lực, Tân Nguyệt chính là điển hình cho vũ khí sinh hóa cá nhân a, nàng ta huyết ít, phòng thủ thấp như một con diều ăn quá nhiều nên tiêu không dậy nổi, BOSS ngài nhanh chóng thu thập đi, đừng để nàng ta ra ngoài làm hại nhân gian!

Xem Tình Nhi đáng thương hề hề, biểu tình nhanh nhỏ lệ, tiểu bánh bao đáy lòng cười thâm, Tân Nguyệt quả nhiên uy lực mạnh mẽ, ngay cả Tình Nhi tỷ tỷ còn chịu không nổi.

Càn Long vốn nghĩ muốn đuổi Tình Nhi, khiến nàng tái chịu một đoạn thời gian khổ nữa, nhưng nề hà vợ bánh bao nên mềm lòng, bàn tay nhỏ bé còn đặt ở bên hông, nắm chắc miếng thịt của hần, tư thế sẵn sàng nếu người không buông lời liền nhéo một cái, Càn Long bắt đắc dĩ, “Nhịn thêm một ngày đi, ngày mai đem nàng phóng tới trong nhà của hoàng thân quốc thích.”

Tình Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, như được đại xá, chỉ cần kiên trì một ngày sẽ được giải thoát rồi. Thông minh như nàng đã sớm phát giác tâm tư Càn Long chuyển biến, còn nguyên nhân thúc đẩy hần chuyển biến, ánh mắt nàng hướng tiểu bánh bao, ngài chính là thiên sứ của ta, ân nhân của ta a!

Càn Long thấy thế, kéo tiểu bánh bao vào trong lòng, ngăn cách tầm mắt “đói khát” của Tình Nhi, sau đó rất có khí thế bưng bưng trừng mắt Tình Nhi, người lại nhìn, lại nhìn, lại nhìn ta khiến người tiếp tục “bồi khách”.

Nhận thấy ánh mắt uy hiếp từ Càn Long, Tình Nhi bắt đắc dĩ cúi đầu, đúng là tình thế ỷ mạnh bắt nạt người a!

56. Chương 56

Tân Nguyệt rốt cục đi rồi, Tình Nhi quả thực muốn nổ pháo chúc mừng, Lan Hinh thấy nàng như vậy nhịn không được trêu ghẹo: “Kia Tân Nguyệt cách cách tốt xấu cũng là mỹ nữ, nàng như ôn thần rồi đi sao lại khiến người cao hứng thành vậy?”

Tình Nhi không giữ hình tượng trở mình xem thường, “Mỹ nữ như thế so với ôn thần còn khủng bố hơn!”

Lan Hinh nghĩ đến thời gian nửa ngày ở chung với Tân Nguyệt, liền gật đầu, Tân Nguyệt cách cách thật sự rất khùng bố.

Tân Nguyệt đích thật là cái đại phiền toái, tuyệt đối không thể đặt ở trong cung, Càn Long nghe Tiểu Thanh nói xong mà thấy đau đầu, nhưng quan trọng giờ là nên phóng tới nhà ai mới ổn đây? Nhưng cho dù điều đến nhà ai, phóng tới nhà ai đều như là đang trừng phạt là đã phạm vào ân sủng đi?

Càn Long quay đầu, muốn hỏi tiểu bánh bao đang ngồi một bên chơi đùa này xem có chủ ý gì... không ngờ, đã thấy y đang ngồi suy tính, cười y hết tiểu hồ ly, trong óc Càn Long hiện lên một đạo linh quang, hồ ly a, bắt chồn bạc phóng đến chỗ chồn bạc khác, đích đến chính là vương phủ của cái tên tiểu tử kia, a, đại vương phủ, để đến đó đi!

Tuyệt đại phúc tấn nghe truyền thánh chỉ, trong lòng sẽ không rất vui, nàng một lòng coi đứa con của mình là trên hết, không ngờ xuất hiện Tân Nguyệt cách cách xuất thân từ vương phủ họ khác, hơn nữa Tân Nguyệt cách cách là cấp cho nàng làm nữ nhi, không phải là cấp cho nàng làm con dâu, như vậy chẳng phải là nuôi con thay người khác hay sao!

Đại vương gia chuẩn bị tiếp chỉ, đã thấy phúc tấn nhà mình thần tình không vui, nhất thời trong lòng lộp bộp một chút, thật thiếu đầu óc, cho dù bất mãn với thánh chỉ, người không thể làm trò thiên sứ để che dấu biểu hiện bất mãn của người sao, muốn cho cả nhà chôn cùng theo người a? Đại vương gia nhanh chóng kéo tay áo nàng, thấy nàng nhìn về phía mình, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, người quá ngu ngốc, còn không nhanh lĩnh chỉ tạ ơn!

Đại phúc tấn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, không tình nguyện cảm tạ long ân, xem khoé mắt thái giám tuyên chỉ không ngừng run rẩy, làm nhiều thái giám tuyên chỉ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hần nhìn thấy có người tỏ vẻ bất mãn đối với thánh chỉ, Đại phúc tấn chắc cũng không có đầu óc đi.

Tuyên chỉ xong, thái giám đem thánh chỉ đưa cho Đại vương gia, xoay người bước đi, ngay cả Đại vương gia đưa bạc qua còn chưa thu.

Thấy người tuyên chỉ đi rồi, Đại vương gia đem thánh chỉ mang về cung kính giơ lên, sau đó xoay người đi đến phòng Trắc phúc tấn, đây mới là ôn nhu sẵn sàng, cảm kích thê tử này thật là tốt, hần coi như được an ủi phần nào.

Phúc tấn trở về phòng đợi nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng Vương gia, vì thế gọi hạ nhân hỏi, lại nghe rằng Đại Vương gia đi đến phòng Trắc phúc tấn, nhất thời lửa giận tận trời, cư nhiên lại đi tìm hồ ly tinh kia, nữ nhân dè tiện, có điểm nào so được với mình? Đều là do Tân Nguyệt chết tiệt, nếu không do nàng, Vương gia sao lại giận chó đánh mèo, đúng là cái đồ hung tính, khắc tử cha mẹ mình chưa đủ còn muốn đem tai họa đến cho nàng!

Ngày hôm sau Tân Nguyệt vào phủ, Đại Vương gia ra phủ làm công sự, Tuyệt Như ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ, sai khiến nha hoàn đón tiếp, mang Tân Nguyệt đến phòng nàng phải ở.

Tân Nguyệt vốn một lòng muốn xuất cung, lúc này thật vất vả được xuất cung thì lại bị đưa đến Đại vương phủ, hy vọng của nàng sụp đổ, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu khó chịu, từ trong hoàng cung đến Đại vương phủ, nước mắt nàng rơi liên hồi, ông trời của nàng, nàng đang tưởng niệm hần đến cỡ nào.

Gần đây, tinh thần Phú Sát Hạo Trinh rất sa sút, hoa mai tiên tử của hần bị ác nhân đoạt đi, mà hần, cư nhiên không có năng lực cứu nàng ra! Nghĩ về chuyện này, hần đau lòng đến nổi hô hấp ngừng lại! Hần ngày ngày chạy đến Long Nguyên lâu mua rượu, chỉ có ở nơi này mới cảm giác được mùi hương của hoa mai tiên tử. Nhưng hiện giờ hần nhìn đám nam nhân bàn bên kia, cười cái gì cười, có cái gì buồn cười, cười nhạo hần ngay cả nữ nhân mình yêu thương cũng không bảo hộ được phải không? Thật sự đáng giận! Hần nắm chặt quyền, lão đảo đứng lên, hần muốn cho bọn chúng biết, cười nhạo Phú Sát Hạo Trinh hần phải trả đại giới thế nào.

Phúc Long An cùng mấy bạn bè ngồi ở Long Nguyên lâu, mấy ngày nay hần không tự chủ đi đến nơi này, hy vọng có thể lần nữa nhìn thấy cô nương ngày đó, hần biết nữ tử đằng hoàng như cô nương ấy sẽ không lưu luyến tử lâu này.

“Có chuyện gì làm cho Phúc đại công tử chúng ta rầu rĩ vậy a?” Một người thấy hần thở dài, trêu chọc nói.

Không đợi hắn trả lời, tên còn lại hướng tới người nọ tề mi lộng nhần (trợn mắt nhú mày), “Ta xem không phải là vì chuyện gì, hắn là vì người nào đi.....”

Một bàn người nhất thời cười lớn, có người cười hỏi: “Phúc Đại công tử, chạy nhanh nói đi, coi trọng cô nương nhà ai?”

Thật sự là giao hữu vô ý, Phúc Long An lắc lắc đầu, vừa định nói cái gì, đã thấy một nam tử đang uống đến đứng còn không vững khí thế rào rạt đi về phía bàn bọn họ.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn.”Yêu, kia không phải bối lạc Hạo Trinh a?” Có người nhận ra Phú Sát Hạo Trinh, nhất thời vẻ mặt hèn mọn.

Trách không được nhìn quen mắt, Phúc Long An nhớ tới trước kia tựa hồ ở đằng xa xa đã gặp qua bối lạc Hạo Trinh vài lần, gần nhất còn nghe nói hắn vì một ca nhi mà cùng Đa Long bối tử trước tất cả con mắt công chúng tranh giành Tình Nhi, vung tay, còn hại một mạng người, bất quá, việc này không có quan hệ với mình, mặc kệ y. Nhưng Phú Sát Hạo Trinh lại đây làm gì, trên bàn hình như không có người quen của y.

Phú Sát Hạo Trinh đi tới, ngay thời điểm mọi người không kịp phản ứng, oanh một tiếng đem cái bàn lật đổ, đồ ăn thang rượu nước tiên văng khắp nơi, may mắn Phúc Long An né ra đúng lúc, nếu không phục sức đã hoàn toàn bắn hết, đừng nghĩ đến việc muốn mặc ra ngoài gặp người.

Có thể ngồi cùng Phúc Long An, dù không phải nhà giàu cũng là hậu duệ quý tộc, bọn họ đã được giáo dục rằng cho dù thấy kẻ thù sát cha cũng phải hướng hắn tươi cười, đương nhiên ngầm trả thù thế nào là việc của cá nhân, bọn họ chưa bao giờ rơi vào tình huống không thù không oán mà bị người ngay trước mặt lật bàn lên, đây chính là khiêu khích trắng trợn không sai chút nào (mụ mụ: ta hận cua đồng)! (lời t/g ta chả hiểu, cua đồng có liên quan gì ở đây?_?)

“Phú Sát Hạo Trinh, ngươi làm cái gì?” Một người phần nộ quát, ai ngờ Phú Sát Hạo Trinh không đáp lời, mà một quyền bay đến trước mặt hắn. Người nọ lui về sau từng bước, chật vật né quyền.

Mọi người lúc này thật sự nổi giận, dám can đảm hướng bọn họ nhiều người như vậy mà khiêu khích, Phú Sát Hạo Trinh thật có đảm lượng. Mọi người không thèm giữ phong độ linh tinh gì, hô hào nhau lên, đem Phú Sát Hạo Trinh đánh cho tơi bời.

“Chưởng quầy, sao ngài không ngăn cản?” Thấy tình thế không ổn, tiểu nhị tránh ở góc phòng hỏi chưởng quầy cũng đồng dạng đang trốn.

Chưởng quầy lắc đầu, “Những người này chúng ta không thể trêu vào, vẫn là không cần tính toán thật là tốt.” Kỳ thật trong lòng hắn đang vô cùng vui vẻ, hắn đã sớm xem bối lạc Hạo Trinh không vừa mắt, lúc này có người thay hắn ra tay, nên âm thầm quyết định, về sau mấy người Phúc Long An công tử đến đây, đều sẽ thu tiền bọn họ ít hơn.

57. Chương 57

Đám người Phúc Long An đánh mãi cho đến khi mệt mỏi mới dừng lại, lúc này những thiên chi kiêu tử như họ thật sự bị chọc giận quá mức. Chờ bọn hắn ngừng tay, Phú Sát Hạo Trinh đã thành bộ dạng đầu heo, bảo đảm ném hắn tới trước mặt ngạch nương hắn thì ngạch nương cũng không nhận ra hắn.

Mấy công tử ca thán đánh mệt mỏi tìm chỗ ngồi hoàn hảo nghỉ xả hơi, duỗi chân tay gọi gã sai của nhà mình, chỉ vào con đầu heo, “Ném ra ngoài!”

“Chờ một chút.” Phúc Long An ngăn cản bọn họ, trước ánh mắt nghi hoặc của mấy người họ, Phúc Long An thần nhiên nói, “Phú Sát Hạo Trinh tốt xấu gì vẫn là bối lạc, ở trên đường lớn đánh đến bộ dạng này, cũng không phải chỉ có y chịu nhục.....” Nói đến này, Phúc Long An dừng một chút, được rồi, nhà bọn họ cũng họ Phú Sát, nhưng không có quan hệ gì với phủ Đại vương gia, nói xong còn có chút không được tự nhiên, vì thế sửa lại, “Nếu làm y mất mặt, thanh danh triều đình cũng sẽ bị hao tổn, như vậy.....”

Có thể cùng Phúc Long An kết giao đều là những người có đầu óc, chính vừa rồi bị lửa giận lên tận đầu, hiện tại nghĩ lại, cũng có lí, nếu làm lớn chuyện lên bọn họ cho dù hữu lí cũng thành vô lí, chẳng những a mà không tha cho bọn họ, chỉ sợ triều đình cũng sẽ bất mãn, đối với tiền đồ tương lai của họ không hề có lợi. Cho Phúc Long An ánh mắt cảm kích, phân phó gã sai vặt đem người thả xuống.

Vài người thương lượng một chút, mượn tang bốc khiến Tiểu Khấu Tử đứng chờ ở ngoài không biết phải làm thế nào để tùy tùng đưa Phú Sát Hạo Trinh về Đại vương phủ, Phú Sát Hạo Trinh là tự nhiên gây sự, bọn họ làm vậy đã là nhường cho Đại vương phủ chút mặt mũi, đương nhiên nếu Đại vương phủ muốn trả thù thì bọn họ cũng không sợ.

Tuyết Như vừa nghe người hầu bẩm báo nói bối lạc gia bị người đánh, tâm hoảng loạn chạy đến tiền môn, vừa thấy đứa con —— cho dù không phải thân sinh, nhưng dưỡng mười mấy năm, dù là tiểu miêu tiểu cầu cũng nảy sinh cảm tình —— trông thấy cảnh tượng thê thảm kia, nhất thời cảm thấy một trận mê muội, may được nha hoàn đỡ từ phía sau, vì đứa con mà đau lòng không thôi, lửa giận ngút trời, sắc mặt một mảnh dữ tợn, rất giống muốn ăn thịt người, “Là ai, ai đánh Hạo Trinh? Ăn gan hùm mật báo hay sao, ngay cả đường đường là bối lạc gia của Đại vương phủ còn dám đánh, chẳng phải không đem Đại vương phủ vào mắt? Còn dám nô tài các người.....” Nàng chỉ vào đám người Tiểu Khấu Tử, giận không thể át, “Các người làm ăn cái trò gì vậy, khiến chủ tử bị thương thành như thế!”

Tiểu Khấu Tử vô cùng ủy khuất, thực bất đắc dĩ a, là vị gia này uống mấy ngụm nước tiểu ngựa thừa dịp bọn họ không chú ý liền đùa giỡn nổi cơn rộ điên, mà đám người ngu ngốc kia cũng không biết suy tính trước sau lại đi đắc tội với viên ngọc quý của phủ Đại vương gia, bọn họ có thể làm sao bây giờ?” Bẩm phúc tấn, người động thủ có bảo cùng điện đại học sĩ kiêm Lại bộ thượng thư, nhất đẳng trung dũng công Phó Hạng đại nhân Phúc Long An công tử, còn có BLABLABLA”

Tiểu Khấu Tử nhất nhất kể đích danh và gia thế của tất cả những người đã đánh Phú Sát Hạo Trinh, Tuyết Như nghe xong mặt đều tái lạnh, những người này cho dù bọn họ là Đại vương phủ cũng không thể trêu vào ai, hơn nữa nghe nói đầy đều là những công tử ca nổi danh kinh thành phẩm chắt lễ nghi rất tốt, chỉ sợ việc này là lỗi của Hạo Trinh, quả nhiên, nghe Tiểu Khấu Tử đem sự tình trải qua nói một hồi, Tuyết Như một trận đau đầu, việc này căn bản là do Phú Sát Hạo Trinh tự mình gây thù chuốc oán! Nhưng cũng không thể mặc kệ, đây chung quy vẫn là hài tử nhà mình, bảo người hầu đưa công tử vào rồi đi gọi đại phu tới xem thương thế ra sao đã.

“Người nói cái gì?” Tiểu bánh bao phun ngụm trà nóng cống hiến lên thân thể của Tiểu Thanh, để nó tắm rửa một trận.

Tiểu Thanh bình tĩnh dùng cái đuôi đem trên mặt nước trà trên mặt lau sạch sẽ: “Chủ nhân, làm người chỉ bảo bản thực nữ học tập, phải bình tĩnh, bình tĩnh, biết không? Lời ta vừa nói là nghe từ chính miệng tiểu đệ của ta, thiên chân vạn xác.”

Ô ô, bị một con rắn giáo huấn, tiểu bánh bao cảm thấy thủy tinh tâm của mình đã bị thương tổn nghiêm trọng, quay đầu ôm Càn Long cầu âu yếm, cầu an ủi.

Càn Long buồn cười làm theo ý y, sờ sờ đầu của y, lại hôn lên thân y một chút mà trong lòng hưng phấn, cho y an ủi.

Chờ đến khi cảm thấy tâm can được chữa khỏi, tiểu bánh bao ngửa mặt lên trời thở dài, quả thực chính là thiên lôi a, “Trời ạ, thế giới này quá khủng cuồng!” Xem hẳn nghe được cái gì, mới qua có vài ngày a, chuột cư nhiên cùng Nguyệt Nha Nhi “lâu ngày sinh tình”, vừa nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi còn chưa kịp tò mò về thân thế của nàng đã đem lòng tưởng nhớ cuồng nhiệt yêu đương, vì nàng, Phú Sát Hạo Trinh còn cùng kia Nỗ Đạt Hải động thủ một trận, tuy rằng không đánh lại người ta, nhưng rõ ràng Nguyệt Nha Nhi ngay cả tâm lẫn bộ dạng đều là khó xử, Nỗ Đạt Hải bị mắng vừa thông suốt lãnh huyết vô tình cố tình gây sự sau về nhà tìm Nhận Cơ an ủi đi. Mà Tuyết Như phúc tấn kiên quyết phản đối chuyện hai bọn họ, nên Phú Sát Hạo Trinh hóa thân thành “rít gào mã” cùng Tuyết Như cãi lộn vài lần, còn Nguyệt Nha Nhi ở ngay bên cạnh khóc suốt mướt. Rót cục một lần nợ Tuyết Như tức giận không kịp nghĩ, thốt ra, “Ta không phải là ngạch nương người!” Câu nói kế tiếp mặc dù bị nàng nuốt xuống, người bên ngoài cũng nghĩ rằng nàng bị tức đặc khẩu không trạch ngôn (tức giận đến mức nói năng hồ đồ), tiểu bánh bao nghe Tiểu Thanh nói cũng chẳng để ý, nhưng mà Càn Long lại để tâm, phái người đi thăm dò việc này.

Những người này trong miệng nói tình yêu quả thực là chê cười, tiểu bánh bao cười lạnh.

“Bảo bối, ” Càn Long đem tiểu bánh bao đưa khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hướng đối mặt với mình, mắt đối với mắt, “Người gần nhất có phải rất hay chú ý giúp tên ngu ngốc kia?” Lời nói lộ ra nồng đậm vị chua.

Nhìn hắn làm ra bộ dáng tội nghiệp, tiểu bánh bao xì một tiếng nở nụ cười, “Người đang ghen cái gì?”

Càn Long hừ một tiếng đem người bế lên, đi về phía long sàng, gần đây bởi vì Tình Nhi cùng một đám đầu óc không bình thường làm loạn khiến hắn đã “đói” lắm rồi.

Tiểu bánh bao ha hả cười, bắt đầu cởi bỏ y phục hai người, mấy ngày nay đích xác làm cho mỗ SE long “đói”.

Tiểu Thanh bị bọn họ bỏ quên đang trốn ở góc phòng, dùng đuôi bưng kín ánh mắt, “Ô, chủ nhân thật sự là không khác gì cua đồng, cứ nhiên trước mặt người ta diễn sống trò hoa cúc đại khuê trước mặt xà? ***, người ta ngượng ngùng quá a! Bất quá, làn da tiểu chủ nhân thật ngon nà a!” Mỗ xà trộm quan sát trong lòng tán thưởng, cảnh tượng kia khiến nó thân là động vật máu lạnh suýt nữa nhiệt huyết sôi trào.

“Ân.....” Trong đầu tiểu bánh bao đã thành từng mảnh hỗn độn, chỉ có thể buông thả thân thể theo bản năng phát ra từng trận hừ nhẹ.

Đúng lúc tiểu thanh xem hưng * phần, thì phát hiện bản thân bị một lực đạo vô hình ném ra ngoài, “Ô, người ta còn chưa xem đủ mà.....”

Bất quá, chủ nhân hiển nhiên là không có tinh lực nghe nó oán giận.

58. Chương 58

Càn Long thật vất vả mới làm cho bánh bao nhà mình thoát khỏi đồng giáo dục loạn thất bát tao của Tình Nhi, để bản thân “ăn” no một chút, cảm thấy mỹ mãn vô cùng, đồng thời ý thức được nếu không muốn tái “chịu đói” phải đem nữ nhân kia đuổi ra khỏi nhà, vừa lúc mấy ngày hôm trước thái hậu cũng có ý rằng cấp Tình Nhi gả đi, thật sự là trời cũng giúp ta, Càn Long cười gian, tin tưởng chắc chắn sẽ phóng người đó ra ngoài. Hơn nữa hoàng hậu bảo cũng nên tìm cho Lan Hình một gia đình tốt, rõ ràng là muốn hoa thơm hái cả cụm mà.

Cùng tiểu bánh bao bàn chuyện này, tiểu bánh bao liếc nhẹ mắt một cái, hắn sao không biết y có chủ ý gì.

Càn Long cười nịnh nọt, “Người có người tuyển không?” Bây giờ là cần tìm được người tốt, tránh cho cái nữ nhân kia lấy cớ tiến cung đến quấy rầy bọn họ.

Tiểu bánh bao nghĩ đến cái ngày bọn họ đi Long Nguyên lâu có đụng phải người kia, tên là gì, hình như là Phúc Long An, hình như chính là con trai của cậu hắn, gia thế tướng mạo cũng không tồi, ngày đó xem ra hai người cũng có ý với nha, hắn là là người tuyển tốt.

Càn Long ngày ấy vào ghế lô trước nên không cùng Phúc Long An đối mặt, bất quá hài tử Phúc Long An cũng là người tốt, cùng Tình Nhi coi như môn đương hộ đối, tóm lại, công tử hoàng thân đại thần đều kêu tiến cung đến khảo sát hết đi, để cho các nàng lựa chọn, đương nhiên hắn kiên quyết không thừa nhận hắn bày trò này là vì hắn muốn cùng hưởng lạc thú với tiểu bánh bao.

Vì thế hoàng đế ra lệnh một tiếng, các công tử vừa đúng niên kỉ liên triệu tiến cung, khi Càn Long không [có ý] nhúng tay vào, tin tức hơi chút linh thông đều biết rằng Tình Nhi cách cách cùng Lan Hình cách cách tuyển ngạch phò (cách gọi phò mã thời nhà Thanh), hai vị cách cách này tuy không phải thân sinh nữ nhi của Hoàng Thượng, nhưng một vị từ nhỏ dưỡng bên người thái hậu, một vị khác là từ nhỏ được Hoàng hậu nương nấng nuôi nấng, có thể nói so với rất nhiều thân sinh nữ nhi của Hoàng Thượng chính là còn được sủng ái hơn, cưới các nàng đối với tiền đồ của bản thân quả có lợi lớn, người tự nhận mình có tư cách việc làm đầu tiên là tranh thủ tham gia, cho dù không trúng tuyển, tốt xấu cũng có thể ở trước mặt Hoàng Thượng biểu diễn vài ưu điểm a.

Tối ngày đó, Càn Long mang theo tiểu bánh bao nhà mình tiến đến, Lan Hinh cũng chống đỡ nỗi dục dãn của Tình Nhi mà cùng nàng lên lút đi theo. Càn Long mặc dù phát giác cũng chưa nói cái gì, tuy không hợp quy củ, nhưng dù sao cũng quan hệ đến chung thân đại sự các nàng, nếu họ muốn nhìn thì xem đi.

Đến khi nhìn thấy trong đội tuyển có Phúc Nhĩ Khang với biệt hiệu là lỗ mũi to lại thêm Phú Sát Hạo Trinh đặc điểm giọng lớn, Càn Long cùng tiểu bánh bao đồng thời hắc tuyến, hai người này da mặt thực quá dày đi, đều đã có Tử Vi và Nguyệt Nha Nhi, lại còn muốn thú cách cách, đường đường là cách cách của hoàng gia chứ không phải hạng xoàng, nam nhân trên đời vẫn chưa chết hết nha? Không nhìn thân phận mình là gì!

Phúc Nhĩ Khang trong lòng cực kì buồn chán, tuy nói hắn cùng Tình Nhi từng có một đoạn cảm tình, hắn tin tưởng Tình Nhi hiện tại vẫn còn yêu hắn(? ooooo), nhưng hắn hiện tại có Tử Vi nha, Tử Vi cũng là nữ nhi của Hoàng Thượng, nếu thú Tình Nhi, chẳng phải không thể thú Tử Vi sao? Chính là ngạch nương không nên để hắn tiến cung, hắn hiện tại là ngự tiền thị vệ, không thể tùy ý tiến cung, hắn nghĩ thừa dịp lần này có thể đi vào thăm Tử Vi, tuy biết Lệnh phi nương nương cao quý, thiện lương sẽ không khắt khe với Tử Vi, nhưng hắn rất lo lắng a.

Về phần Phú Sát Hạo Trinh, lòng hắn cũng vậy, rất không vui, hắn chính là cùng với Nguyệt Nha Nhi của hắn dính rất chặt, ngạch nương hắn lại buộc hắn thú cách cách khác, hoàn hảo Nguyệt Nha Nhi rộng lượng, nói chỉ cần trong lòng mình có nàng, nàng sẽ không để ý mình thú người khác, là nữ tử tốt đẹp cỡ nào a! Hắn đành nghe theo ngạch nương thú cách cách kia, dù sao chỉ cần đến lúc đó cứ ở yên trong nhà làm Bồ Tát là được, hắn cùng Nguyệt Nha Nhi có thể song túc song tề (cùng sớm cùng chiều).

Tình Nhi cùng Lan Hinh trốn ở đằng sau bình phong trộm thấy, Lan Hinh tiếp xúc với quá nhiều nam tử, sớm xấu hổ muốn trốn trở lại phòng, bị Tình Nhi kéo về. Tình Nhi thấy Phú Sát Hạo Trinh, nhin không được trong lòng một lộp bộp, sao lại người này lại được đề cử nha, ngày đó hoàng đế cùng tiểu Tông Nhi đã thấy người này vì chuyện lấy chồng của ca nữ mà vung tay, hình tượng thấp kém, sao có thể nghĩ rằng sẽ đem cách cách gả cho loại người này liếc mắt nhìn qua cũng biết là loại sủng thiếp diệt thê, như vậy liệu có tốt đẹp gì? Chẳng lẽ lực lượng nội dung võ kịch cường đại như thế? Chính là không nên a, Tử Vi còn chưa xuất hiện, mà Tiểu Yến Tử cũng đã bị phát hiện ra là đồ lừa đảo lại nhốt vào đại lao nghe nói bị xử tử a.

Ánh mắt chuyển động quay tròn, Tình Nhi trong lòng thay đổi chủ ý, nên làm thế nào để Càn Long đánh mất ý niệm chiêu Phú Sát Hạo Trinh làm ngạch phò? Phải biết rằng tiểu tử này tuy rằng thiếu đầu óc, nhưng vẫn là một túi da dài không tồi, nghe nói trong bụng còn có chút mực nước, thật sự là khó giải quyết a.

Còn có lỗ mũi to đang hướng lên trời kia, ái kia đứng ở phía trước đích đại lỗ mũi hướng lên trời, đem người khác miệt thị với ghen tị chắc là tên Phúc Nhĩ Khang đi, nàng cũng không phải là vừa ráp xong với cơ thể Tình Nhi, đối với loại ngu xuẩn tự cho là đúng này cực kì chán ghét, càng không bị bệnh khi tự đứng có phúc không hưởng lại theo phản tác đi bỏ trốn, tổn thương người cùng thương mình. Chính là không biết Hoàng Thượng sẽ đem nàng chỉ cho ai, đi? Người dễ nhìn bên kia là người nàng đã gặp ở Long Nguyên lâu hay sao?

Càn Long nhìn như tùy tính, khảo giáo mọi người ở đây một phen, Phúc Nhĩ Khang, Phú Sát Hạo Trinh hai mắt tất nhiên là không ngừng náo động, mà những người còn lại, chính là Phúc Long An, biểu hiện rất trung quy trung củ, khiến Tình Nhi xem mà lo lắng, Càn Long ngàn vạn lần đừng tuyển hai cái người không ra gì kia nha! Người ở Long Nguyên lâu cũng dễ nhìn và rất hảo thoại, tuổi trẻ suất khí lại ổn trọng, còn có phong độ, Hoàng Thượng, lão nhân gia ngài rõ ràng không cần tuyển, liền hắn đi.

Lan Hinh thấy Tình Nhi hai tay tạo thành chữ thập, miệng lẩm bẩm, nhin không được lộ ra tươi cười, lại trạc trạc nàng, “Người làm gì vậy? Chẳng lẽ đã coi trọng công tử nhà ai nên cầu trời khẩn phạt cho Hoàng Thượng ban hôn người với hắn?”

Tình Nhi hé ra mặt nhin không được bạo hồng, lại vẫn là thói Lan Hinh một ngụm, “Nói cái gì đâu? Ta là thay người lo lắng được không?” Lan Hinh lắc đầu, khó hiểu, “Ta có cái gì phải lo lắng?”

Tình Nhi không có trả lời, lại chỉ vào Phú Sát Hạo Trinh lặng lẽ hỏi Lan Hinh, “Người cảm thấy nam nhân kia thế nào?”

Lan Hinh nhìn theo phương hướng của ngón tay nàng, chính thấy Phú Sát Hạo Trinh vẽ mặt đắc ý trước mặt Càn Long cao đàm khoát luận (đàm luận những vấn đề sâu rộng), Lan Hinh trong lòng lại khó hiểu, “Người hỏi hử? Hình như là Phú Sát Hạo Trinh đi?” Gặp Tình Nhi gật đầu, nói tiếp, “Chỉ biết cao đàm khoát luận, lại chưa phát hiện địch ý từ mọi người, đặc tội người ta mà bản thân cũng không tự biết.....” Lan Hinh tuy rằng khá đơn thuần, nhưng nàng cũng không bộp, dù sao là lớn lên trong hoàng cung, liếc mắt một cái đã hiểu hết tình huống trước mắt, không phát hiện Hoàng Thượng đang nhú mày sao? Ngay cả ánh mắt cũng chú ý, loại nam nhân này làm gì nên tiền đồ.

Nghe Lan Hinh đánh giá, thật sự là nhất châm kiến huyết (1 châm có thể làm chảy máu. Ý nói lời một câu có thể gây ra họa) a, Tình Nhi hắc tuyến đồng thời nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo Lan Hinh không bị bề ngoài tên lừa gạt, “Vậy nếu Hoàng Thượng đem người chỉ cho hử?” Nàng vẫn cố gắng thử hỏi.

Lan Hinh khinh thường liếc mắt nhìn Phú Sát Hạo Trinh một cái, “Sao có thể?” Trừ phi Hoàng Thượng đầu óc rút! Hơn nữa, “Nghe nói người nọ ở thất a ca quay về kinh ngày đó vì một cái ca nữ rống lên thất a ca, thất a ca ra về còn khóc đau.....”

Không cần nói thêm điều gì nữa, Tình Nhi đã hiểu rõ, nhịn không được dùng ánh mắt mười hai vạn phần đồng tình đối Phú Sát Hạo Trinh đồng hời, người đắc tội ai không hảo, lại muốn đắc bảo bối trong tay Hoàng Thượng, phỏng chừng tiền đồ đời này xem như tam tối.

59. Chương 59

Phúc Nhĩ Khang tiến cung muốn gặp Tử Vi của hửn một chút, nhưng bắt đắc dĩ giờ không còn ngũ a ca để dựa vào, lấy thân phận của hửn căn bản không được vào hậu cung. Mà Phú Sát Hạo Trinh lòng tràn đầy tự tin nghĩ đến việc hửn nhất định thú được cách cách, tuy rằng hửn không coi trọng nữ nhân hoàng gia, lại không ngờ hoàng đế căn bản là quá không lo lắng về hửn.

Vài ngày sau, thánh chỉ hạ, Tình Nhi được ban hôn cho Phước Long An nhi tử của bảo cùng điện đại học sĩ kiêm Lại bộ thượng thư, nhất đẳng trung dũng công Phó Hằng, mà Lan Hinh lại bị chỉ hôn cho nội đại thần, công bộ thượng thư, tương lam kì hửn quân Thống A Quế.

Hai người sau hôn sự sống đều thoả mãn. Nhất là Tình Nhi, khi Phước Long An vén khăn voan loan thì bộ dáng vừa ngốc lảng vừa kinh hãi, làm cho Tình Nhi vui vẻ một thời gian dài.

Sau vụ án bồi lạc giả bị phát hiện, đại vương phúc tấn Tuyết Như cùng Hạo Trinh làm lẫn lộn huyết thống tôn thất, bị bí mật xử tử, Đại vương gia bối vì không biết tình, nên bị tước một bậc. Lúc đầu Tiểu Nguyệt còn vì Hạo Trinh chết mà tìm đến cái chết, nhưng nháo là nháo, cũng chỉ làm bộ thôi, người càng ngăn nàng nháo càng lợi hại, Đại Vương gia đã nhìn ra, nàng cũng chỉ là nháo nháo mà thôi, căn bản không hạ quyết tâm chân chính đi tìm chết, vì thế ra mệnh lệnh hạ nhân không cần phải để ý nàng, quả thực không bao lâu sau, thấy chẳng ai để ý nàng, trên cổ hơn vài dấu dây thừng, trên trán hơn mấy khối ứ thanh, Tiểu Nguyệt liền an tĩnh. Sau lại, Đại Vương gia đem nàng gả cho một quý đệ từ Bát Kì Huân, nhưng mà cô ta lại là người có phúc mà không biết hưởng, cả ngày nghĩ không can tâm, sau đó khóc suốt mướt, thành thân chưa đến vài năm liền hăm hực mà chết.

Phúc Nhĩ Khang không tìm thấy Tử Vi trong lòng phiền não vô cùng, nhiều lần nhờ gạch nường tiến cung giúp hửn xem Tử Vi. Phúc gia nghĩ muốn thượng chủ đã muốn diên rồi, vốn định dựa vào tình cảm giữa Tình Nhi cùng đứa con hửn là có thể lấy được một vị cách cách, nhưng giờ lại thấy Tình Nhi cùng Lan Hinh đều đã được ban hôn với người khác, Càn Long cũng không còn đứa con gái nào vừa đến độ tuổi lấy chồng nữa, liền nghĩ tới Tử Vi. Phúc Luân phúc tấn tiến cung, trên danh nghĩa là vấn an Lệnh phi, trên thực tế là muốn tìm Tử Vi liên lạc, lại thủy chung không gặp, nàng làm bộ như lơ đãng hỏi Lệnh phi thì Lệnh phi nói quanh co chối khéo.

Sau khi người của Càn Long dọc theo manh mối tra tìm nơi cách cách rơi xuống, tra tới chỗ Lệnh phi chỗ, ở nơi giếng cạn trong lãnh cung hoang vu tìm ra thi thể chủ tớ hai người Tử Vi, Kim Toả, sau tại Duyên Hi cung tìm ra hình nhân cỏ có ngày sinh tháng đẻ thất a ca, thập nhị a ca, mặt trên cắm đầy tể châm, còn tra được sự kiện hạc đỉnh hồng là do Lệnh Phi sai sử, lại giả họa Mật tần, lão Phật gia cùng Hoàng Thượng tức giận, Lệnh phi phạm tội khi quân cùng tội danh mưu hại con cháu hoàng thất và bị ban cho một ly rượu độc, thế là kết thúc xong cuộc đời nàng cả đời, mà truyền ra bên ngoài rằng nàng mắc bệnh qua đời.

Không có Lệnh phi duy trì, Tử Vi cũng không biết tung tích, Phúc gia trên triều đắc tội rất nhiều người, trong lúc nhất thời bước đi con đường duy nhất, tháp tùng Tây Tạng Thổ Ty Ba Lặc Bôn mang nữ nhi vào kinh, đồng thời muốn tuyển phu cho nữ nhi, những nhà ai cũng không nguyện ý để con mình đến tận Tây Tạng xa xôi, huống chi Tây Tạng công chúa còn có thể có vài trượng phu khác nữa. Tham gia tuyển phu chủ yếu là con vợ kế đại gia tộc hoặc một ít có điều kiện trao đổi, con những đứa con của gia tộc nhỏ, bọn họ khi cùng những dung sĩ Ba Lặc Bôn mang vào kinh đánh nhau đều cố ý lưu thủ, đánh được một đoạn thời gian kết cục liền thua trận, Càn Long trong lòng là hiểu được sao lại thế này, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt. Chỉ là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, Phúc gia bởi vì cùng đồng nghiệp quan hệ không tốt, không ai nói cho bọn họ Tây Tạng tình huống đặc thù, bọn họ còn cho rằng công chúa Tây Tạng tốt xấu cũng là một công chúa, vì thế ở mọi người tránh không kịp thời điểm Phúc Nhĩ Khang nhảy ra, quá “Thần uy”, đã bại dung sĩ Tây Tạng, thắng được phương tâm công chúa xinh đẹp.

Phúc Nhĩ Khang mặc dù trong lòng nhớ kỹ Tử Vi, nhưng bọn họ mới vừa có một chút cảm tình, Tử Vi đã bị đưa vào cung, mà chính hấn lại bởi vì bị phạt không thể tiến cung, hai người cảm tình rốt cuộc cũng chưa sâu đậm đến mức mà muốn vì đối phương làm chuyện nông nổi. Hơn nữa lại có tân mỹ nhân ở hấn trước mắt lắc lự, lại đối hấn mới tình thâm thiết, chậm rãi cũng quên luôn Tử Vi, sau lại đi theo Ba Lặc Bôn trở về Tây Tạng. Bất quá nghe nói ngày qua ngày không hề được như ý. Công chúa Tái Á kia đối Phúc Nhĩ Khang chính là tham nhất thời mới mẻ, không bao lâu đã đem hấn ném tới sau đầu. Phúc Nhĩ Khang lại là người điển hình cho chủ nghĩa đại nam tử, cho rằng nữ nhân hấn là phải vì nam nhân thủ trinh, không hạ mặt mũi đi lấy lòng Tái Á, Tái Á đi tìm hấn hấn cũng không để cho người ta gia hoà nhã mầu. Vì thế, hấn cơ hồ hoàn toàn mất sủng, hơn nữa hấn lại tự cho là thanh cao, đem người chung quanh biến thành đắc tội hết, có thể nghĩ, hấn ngày qua ngày được như ý cỡ nào.

Sau A Lý Hòa Trác nhập kinh, Càn Long thiết yến chiêu đãi. Vu yến hội thượng, A Lý Hòa Trác lệnh cho nữ nhi biểu diễn, sau lại bẩm Càn Long, nói nguyện dâng lên nữ nhi của mình. Vì để cho hấn an tâm mà quay về, Càn Long nhận cái kia cái nữ nhân kia, phong làm Hòa quý nhân. Mặc dù chỉ cần thân phận, nhưng vua không để ý tới hậu cung cũng sẽ không tránh khỏi người ta đàm tiếu. Về phần ban đêm ngủ ở đâu, mỗi “Thê quán nghiêm” mỗi long chính là ăn dấm chua của tiểu bánh bao nhà mình ném không ít mùi vị đau khổ, chuyện này chúng ta coi như không biết đi.

Hoàng bẩy tử Vĩnh Tông vẫn triều miên giường bệnh, mặc dù được thái hậu làm chủ cưới thê, lại chưa lưu lại con nối dòng, năm Càn Long ba mươi hai liền chết bệnh. Càn Long bị thống địch thường, lệnh đem lấy kim quan an táng, chứ vương đại thần quan viên cùng công chúa, phúc tấn chờ tụ tập đầy đủ trí ai.

Hoàng đế thương xót thất tử, từ đó triều miên giường bệnh, một bệnh không dậy nổi, năm Càn Long ba mươi ba băng hà, hưởng năm mươi tám tuổi, chính đại quang minh băng hiệu sau lưu lại di chiếu truyền ngôi cho thập nhị a ca Vĩnh Cơ.

(chính văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-chau-y-chi-tien-ca-ca>